

Túy Nhan Hồng

Contents

Túy Nhan Hồng	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	31
7. Chương 7	37
8. Chương 8	43
9. Chương 9	48
10. Chương 10	55
11. Chương 11: Pn1 Thâm Viện Nguyệt Minh	64
12. Chương 12: Pn2 Phế Cảo	68
13. Chương 13: Pn3 Bồ Khuyết (phiên Ngoại Có Thể Khiến Người Sắc Máu)	77

Túy Nhan Hồng

Giới thiệu

Thể loại: cổ trang, cường công mỹ thụ, huyền huyền, ôn nhu văn ~Chuyển ngữ: Quỳnh NhưGiang h

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-nhan-hong>

1. Chương 1

Quan Diệp Lâu chốn Giang Nam, Lạc Huyền Sơn Trang nơi Giang Bắc, mỗi bên ngụ tại nửa non sông, không phân được cao thấp. Hai nhà tám lạng nửa cân, một li cũng không nhường, nhưng hơn mười lần minh tranh ám đấu, không một ai hưởng được chút lợi gì, trái lại còn không nguyên không có làm tổn thương không ít

nhân lực. Mấy năm gần đây, trang chủ Lạc Huyền Sơn Trang Lạc Vân Thiên đầu dần chuyển bạc, tính tình cũng đã an hòa đi nhiều, đã không còn như thuở thiếu thời ngạo mạn điên cuồng, tự cao tự đại, với đối thủ một mất một còn Quan Diệp Lâu cũng không còn đối chọi nữa. So với giang hồ phân tranh, Lạc lão gia còn muôn phiền chuyện nhi nữ bảo bối nhà mình hơn hẳn.

Giang hồ ai ai cũng biết, Lạc Huyền Sơn Trang có ba món kì trân có một không hai: một là Chu huyền, hai là Không Âm Kiếm, còn ba chính là viên minh châu quý giá trong tay của Lạc Vân Thiên – Lạc Thanh Dung.

[2: Chu huyền: Đàn cổ đời Chu]

Đàn cổ kiếm quý, so với nụ cười mỹ nhân còn thua kém. Nghe nói dung mạo Lạc Thanh Dung tuyệt thế, dịu dàng uyển chuyển, cầm kì thi họa không món nào không tinh tường. Một nhà có con gái ngoan, trăm nhà ao ước. Từ lúc nàng mười lăm tuổi cập kê đến nay, người đến cầu thân đã đập bay độ vài cánh cửa, nhưng mà kẻ không con trai dưới gối như Lạc lão gia nheo mắt phải híp mắt trái, nhìn đến mức hoa luôn đôi mắt cũng không nhìn ra được trong đám cậu ấm du thủ chơi bởi kia có đứa nào khả dĩ kế thừa Lạc Huyền Sơn Trang. Vì thế, những đêm thâu trăng thanh gió mát, thường thở dài mãi không thôi. Nhìn lại nửa cuộc đời lãng du trần thế, nhìn về tương lai một đường mù mịt, chẳng hiểu làm sao, lại nhớ ra Quan Diệp Lâu.

Xét lương tâm mà nói, tuy rằng đối với lão oan gia Tô Tề bên Quan Diệp Lâu oán niệm thâm hậu, nhưng với gã tân lâu chủ Tô Mộ Tình lão vẫn tương đối khen ngợi – trên giang hồ xưng danh Tân sinh đại thiếu hiệp, võ công của Tô Mộ Tình không nghi ngờ gì có thể nằm trong Tam Giáp. Năm ấy hần tài nghệ đạt thành hạ sơn liền diệt luôn mười tám tòa sơn trại, chuyện cũ tích xưa ấy nhân sĩ giang hồ còn rầm rì say sưa nói mãi. Lúc tiếp nhận Quan Diệp Lâu, tính tình mặc dù đã trầm tĩnh tiết chế đi rất nhiều, nhưng cổ ngạo khí bẩm sinh thế nào cũng không che giấu được. Mấy năm qua, Quan Diệp Lâu trấn cả hắc bạch hai bên, từ tiền trang vải vóc đến võ quán tiêu cực, không chỗ nào là không có giao thiệp. Sinh ý càng làm càng lớn, dần dần đã lan lên đến tận vùng Giang Bắc, đối với Lạc Huyền Sơn Trang tạo ra sức ép không nhỏ.

Nhưng như thế lại vừa vặn thành lý do Lạc Vân Thiên đánh giá cao Tô Mộ Tình. Mặc dù lão hỗn đản Tô Tề có thể sinh được một thằng con trai anh tuấn xuất chúng văn võ song toàn như thế khiến lão mười phần bất bình, nhưng mà nếu có thể chiêu gã này làm rể, bất luận là với Lạc Huyền Sơn Trang hay là với con gái cưng của mình tuyệt chỉ có lời chứ không lỗ.

Vuốt chòm râu dê, Lạc Vân Thiên bắt đầu tính vi trừ tính.

~Tháng Hai xuân về, dương liễu đã trở đôi phần non mượt, lớp băng mỏng mảnh trên mặt sông chuyển trong trẻo dưới ánh mặt trời, trong hơi gió vẫn còn vương chút ẩm lạnh.

Tô Mộ Tình mở tấm thiệp mời mạ vàng in hoa văn tùng hạc, khoe môi mỏng cong lên một chút, làm hiện ra một nét cười khê.

“Thiệp mời nhà ai thế?”, hảo hữu Nam Cung Ngưng bên cạnh tiến lại gần, hiếu kỳ hỏi.

“Mời tiệc thọ Trang chủ Lạc Huyền Sơn Trang, mười sáu tháng Tư”. Tô Mộ Tình vút thiệp mời cho y, vẩy gọi nha đầu thân cận Tiểu Song: “Chuẩn bị một phần hậu lễ, phái người đưa đến Lạc Huyền Sơn Trang”

Nam Cung Ngưng ngấm nghĩa thiệp mời một lúc, có chút suy tư: “Ta thấy, chúc thọ là giả, kén rể cho con gái mới là thật. Mộ Tình à, Lạc lão trang chủ mấy lần có hỏi ta về huynh, rất có ý muốn tặng mình châu nha.”

Tô Mộ Tình cau mày nhìn y: “Với thế lực của Quan Diệp Lâu, vốn không cần cậy nhờ kẻ khác.”

“Hai thế lực liên thủ, cộng lại cũng chẳng tổn thất gì.” Nam Cung Ngưng xoa xoa cằm nói, “Huống chi, Lạc trang chủ không con trai dưới gối, trăm tuổi già rồi, Lạc Huyền Sơn Trang chính là vào tay huynh.”

Tô Mộ Tình thần nhiên nói: “Thế sao” một tiếng, hoàn toàn bỏ vào tai mà chẳng vào tâm. Nam Cung Ngưng thâm nhủ có nói gì thêm nữa cũng thành nước đổ lá khoai, bèn khoát khoát tay, trở về phòng, ngủ.

Đối chiếu sổ sách xong, Tô Mộ Tình nhìn sắc trời hãy còn sớm, gọi hạ nhân chuẩn bị ngựa, không mang tùy tùng, một thân một mình chậm rãi từ trác môn ra ngoài, thúc ngựa phi ra ngoại thành.

Nhìn chung quanh ăng lạng, Tô Mộ Tình lột sạch hình tượng vươn tay đuổi chân, uốn tấm lưng lười biếng ra.

Thân là lâu chủ của Quan Diệp Lâu danh trấn thiên hạ, kỳ thực cũng có nhiều thứ thân bất do kỷ, cũng nhiều mệt mỏi không thể nói cùng ai. Tỷ như, không thể trước mặt người khác mà ngáp mà duỗi, không thể nói những lời thô tục, biểu cảm cũng không như ý mình, tiến thoái phải hợp lễ, phong độ phải tuyệt hảo, đến sông bạc không được tham tài, ra kỹ viện không được háo sắc, khi ăn không phát động, uống canh không đánh cách, ngủ thì không được ngáp dài, cũng không chảy nước miếng. Vĩnh viễn phải bảo trì phong độ lạnh lùng trầm tĩnh uy chấn bát phương, đến đờ người cũng phải phải bày ra bộ mặt bí hiểm quỷ quái. Các kiểu các thể loại, thực là khiến thiếu hiệp đang độ niên kỷ tráng dương tính cách trời sinh hoạt bát nghẹn hết cả họng, trước mặt người thì ra về đạo mạo, sau lưng người thì âm dương quỷ dị.

Lạc Vân Thiên mà coi trọng hần, chỉ có thể nói là lão già hồ đồ, có mắt không trông.

Tô Mộ Tình bỏ Lạc Huyền Sơn Trang ra khỏi đầu, nghênh ngang cưỡi ngựa dã ngoại chốn hoang vu, lại bắt đầu than thở buồn chán.

Cầu Bồ Tát cho hần trò gì đó giải sầu a! Bằng không khó dám chắc hần sẽ không làm ra chuyện khiến thiên nộ nhân oán, thiên lý khó dung, thiên lôi trừng phạt.

Còn về ba thứ bảo vật của Lạc Huyền Sơn Trang, hần cũng chẳng có hứng thú. Một, hần không hiểu âm luật, Chu huyền mà vào trong tay hần hết tám phần mười sẽ ra thẳng trù phòng làm củi. Hai, bảo kiếm “Trường Tiêu” gia truyền nhà hần đủ để so với Không Âm Kiếm rồi. Ba, Lạc Thanh Dung tuy xinh đẹp, nhưng muốn hần – năm nay mới hai tư – đang anh tuấn đa kim như thế, còn chưa phong lưu tiêu sái cho đủ lấy về nhà mà quần thúc chính mình, thực rách việc.

Cái kẻ đang có phúc mà không biết phúc, còn quấy rầy thần phật trên trời kia đang muốn quay ngựa hồi phủ thì đột nhiên phát hiện bên sơn đạo, trên ngọn một cây hòe đang ẩn hiện một khối màu xanh biếc, trong khung cảnh hoang vắng đầu xuân trước mặt khiến kẻ khác đặc biệt chú ý. Hần đột nhiên tỉnh táo tinh thần, thúc ngựa chạy tới, cúi người nhặt một hòn đá nhỏ, ngón trở bắn ra, không nặng không nhẹ trúng ngay khối màu xanh nọ.

Chỉ nghe “Ồi” một tiếng thất thanh, khối tròn kia phút chốc rơi từ trên cây xuống, khiến một đám bụi mù tung lên, vừa ho vừa kêu đau: “Đồ hồn trướng không có mắt?! Dám ám toán ta, không muốn sống nữa à?!”

Tô Mộ Tình thầm hối hận, vốn nghĩ là một túi quần áo hay gì đó người ta bỏ lại trên cây, không nghĩ đến sẽ khiến một người sống rớt xuống. Hần vội vàng xuống ngựa, nâng người kia dậy, luôn miệng nói: “Xin lỗi, xin lỗi, tiểu đệ một thời hoa mắt, thực sự đáng chết, huynh đài ngã có bị thương không...”

Người nọ phải đất bám trên người, ngẩng lên, bốn mắt nhìn nhau, Tô Mộ Tình nhất thời quên đi thế nào là từ ngữ.

Thì ra, một nam nhân cũng khả dĩ khiến người khác kinh diễm!

Tô Mộ Tình vốn tự nhận mình đã xem hết lệ sắc trong thiên hạ, bất tri bất giác ngừng thở, tinh tế tỉ mỉ ngắm gương mặt tuần mi tuyệt vời của người kia – đôi chân mày ẩn sau tóc mai, đôi mắt như hạnh đào trong veo hơi nheo lại, vừa nhìn đã thấy xinh, trong đáy mắt một phiến tinh khôi không vương thế tục, nhưng lại động vẻ nhu mềm khiến lòng nhận nhạo không yên, đầu ngón tay hé ra như hoa xuân, ngáp ngừng thơ ngây, như cây dạ hợp xòe dưới ánh trăng, sương khói bao tỏa, cũng không phải là rũ mềm như hoa kia không xương cốt, mà vàng trăn ấy mang theo ba phần ngạo khí, vài phần nhác lười, rồi lại ba phần tức giận.

[3: Lệ sắc: sắc đẹp giai lệ]

Tự cho là không có đoạn tụ chi tích, nhưng Tô Mộ Tình lại ngắm đến ngay người, ánh mắt lướt qua gương mặt trắng như ngọc ngà của y, sống mũi ngay thẳng, lưu luyện mãi nơi cánh môi mỏng ứng hồng đẹp dễ, lòng đầy ý nghĩ đôi môi kia dâng lên sẽ là bao nhiêu tư vị.

Lục y mỹ nam kia đã đứng thẳng người, thân thể dù thon gầy, nhưng đỉnh đầu chỉ đến ngang tai hần mà thôi, cúi người một chút đã có thể hôn được rồi.

Hoang tưởng cái gì?!

Tô Mộ Tình xua tan mộng寐 trong đầu, lại chấp tay, trầm giọng nói: “Tại hạ Tô Mộ Tình, một thời thất thổ, mạo phạm đến huynh đài, nếu không chê cười, mời huynh đến phủ đệ của ta nghỉ một lát, gọi thầy thuốc đến chẩn đoán một chút, được không?”

Bấy giờ mới chú ý đến người kia tóc bay lất phất, y sam không chỉnh tề, chớm như vừa ngủ dậy, nhưng khí trời như thế ai lại đến cây hòe mọc bên sơn đạo mà ngủ trưa? Tô Mộ Tình nhíu mày, vốn nghĩ rằng đây là công tử nhà ai, được nuông chiều từ bé nên bướng mà leo lên cây dỗi, nhưng trực giác mách bảo, y không phải đơn giản như thế. Thứ nhất, người này thực rất lạ mắt, thứ hai, cổ vô tư trong veo như nước cùng sự mỉa mai hoặc hoa mai chấp chới ấy, đến bây giờ hắn chưa thấy qua rằng hai loại khí chất không hề dung hợp kia có thể hòa quyện vừa vặn trên người bất cứ ai khác.

Y một thân xanh biếc, chẳng nhẽ là thụ tinh?

Mỹ nam kia tựa như thấu suốt tâm tư của hắn, bưng lên một nụ cười rực rỡ: “Không đúng, nhưng cũng gần như thế, người sợ ư, Tô công tử?”

Tô Mộ Tình hồi đáp y bằng một nụ cười tuần nhã, dịu dàng nói: “Huynh đài trên tiểu đệ rồi, xin hỏi huynh đài tôn tính đại danh?”

Mỹ nhân trước mặt, yêu ma quỷ quái thì sao, dù sao hắn cũng không thể nào thái độ hung ác, nói năng lỗ mãng được.

Đôi mắt hạnh đào hồn xiêu phách lạc kia ngưng đọng trên gương mặt hắn, một hồi lâu, giọng nhẹ cất: “Ta là Mặc Nhan.”

Tô Mộ Tình lặp lại một lần, cười nói: “Vậy là quen biết nhé, huynh đài có lòng nào theo tiểu đệ hồi phủ, để tiểu đệ thiết yến bồi tội.”

Mặc Nhan nhìn sắc trời, nói: “Tô công tử không cần khách khí, mưa rừng đã rơi, thỉnh Tô công tử quay về.”

Tô Mộ Tình còn muốn nói điều gì đó, Mặc Nhan đã khẽ cười nép sát vào hắn, nhỏ giọng nói: “Đêm nay, ta đến tìm huynh”

Tô Mộ Tình trong lòng khẽ động, nhìn y thật sâu, chấp tay, lên ngựa rời đi.

Dáng lục kia ở lại, giữa sắc trời chiều càng thêm biêng biếc...

“Thực sự là đi mòn thiết hài tìm không thấy, đến khi có được chẳng tốn công a! Mộ Tình”

~Trở lại lâu, để Tiểu Song hầu hạ thay y phục, Tô Mộ Tình lòng bất an mà dùng bữa, xong lại về ngay thư phòng, với tay cầm một quyển sách, nhưng ý nghĩ trong đầu đều là Mặc Nhan vừa quen biết.

Y sẽ đến ư, hay chỉ là buột miệng mà thôi?

Bắc đèn rung động, không khí hazy còn ẩm ướt quyện khắp gian phòng, âm thanh của mưa tuôn rì rào qua màn cửa, càng rơi càng nhanh, Tô Mộ Tình buông sách, chấp tay sau lưng thông thả đến bên cửa sổ, trong lòng có chút mất mát. Tiết trời không thuận, xem chừng, người kia nhất định đã lỡ hẹn mất rồi.

Cửa phòng kéo kẹt mở, Tô Mộ Tình trong lòng vui sướng, nhưng chỉ thấy lãnh phong luồn qua khe cửa tràn vào, mang theo bụi mưa li ti, khiến cánh cửa ướt đầm.

Gương mặt tuần lãng cau lại đôi phần khó chịu, Tô Mộ Tình buộc chính mình không được nhớ đến nam tử tuần mi nhưng lại ra yêu dị kia. Đứng mãi một hồi, thấy buồn chán, hắn đóng cửa thư phòng lại, trở về ngọa thất nghỉ ngơi.

Ngoài lâu, mưa bụi mịn màng trong phút chốc trở thành ào ạt tầm tã, gội rửa những bậc thềm cùng lan can chạm ngọc. Tiểu Song hầu hạ hắn ngủ xong, cũng lui xuống nghỉ ngơi, để lại một mình Tô Mộ Tình, tâm trạng buồn bã, trần trọc nan miên.

Hắn luôn là một kẻ tinh lực tràn đầy, sự vụ nặng nề với hắn đều như một bữa sáng mà thôi. Quan Diệp Lâu sự nghiệp hưng thịnh, có lúc các thủ hạ quân sự không xuể, thở cũng không ra hơi, cũng không nhìn thấy lâu chủ tỏ vẻ mệt nhọc, thức trắng mấy đêm thâu vãn thần thanh khí sáng, đầu óc mẫn tiệp.

Nam nhân như thế không thể thiếu mỹ nữ làm bạn. Hồng nhan tri kỷ của Tô Mộ Tình rải khắp Giang Nam, trong phủ cũng có vài thị thiếp tài mạo tươi đẹp. Vài ngày trước đây công vụ đã xong, hẳn chỉ lo cùng Nam Cung Ngưng du ngoạn chung quanh, rốt cuộc đã vô tình cảm dục hơn mười ngày. Bằng không, cũng không đến mức tưởng nhớ trông mong một nam nhân.

Lòng nghĩ thế, nhưng không gọi người đến hầu, Tô Mộ Tình biếng nhác tựa vào đầu giường, nghĩ đến vài thị thiếp yếu điệu đẹp xinh, thế nhưng không hiểu sao, tinh thần không khá lên được.

Thực đã bị Mặc Nhan đầu độc tâm hồn rồi sao? Người ấy thực ra là ai? Tô Mộ Tình khoác áo rời giường, chầm dè cho tỏ.

Qui củ trong phủ, lâu chủ một khi đã ngủ, trời có sập cũng không thể vào quấy rối. Mà chính mình ngủ rồi, người kia cho dù có thực đến đây, cũng không thể nào qua được vòng vây nghiêm ngặt.

Trong ngực có chút bột phát khó hiểu, tịch tịch đêm sâu, lòng không thể ngủ, thôi thì cứ để chính mình cuồng dại một đêm đi, đợi y đến bình minh thì đã sao?

Hai mắt khép lại, Tô Mộ Tình bình tĩnh lại, ngưng thần dưỡng khí, mưa ngoài lâu không ngớt, canh ba qua đi, hơi lạnh đã muốn thấm vào da thịt.

Trong gió trong mưa, bỗng nhiên vang lên tiếng gõ cửa cốc, cốc. Mấy âm nhẹ nhàng, ôn hòa hữu lễ.

Tô Mộ Tình nhú mày, bằng nhĩ lực của hắc, nếu nghe không ra tiếng chân đối phương, khinh công người kia hẳn không kém mình.

Một chuông vừa đảo, nội lực khẽ xuất, chuông phong một trận nhẹ nhàng hướng cửa phòng hồ khép, hai phiến cửa vì chuông lực mà mở ra. Tô Mộ Tình lập tức thu lại khí lực, nhìn hai bên cửa im ắng mở ra, Mặc Nhan đứng đó, quần áo màu lam, tóc dài thả rối sau lưng, mỉm cười nhìn hắc.

Gió đêm cơ hồ đẩy lên ấm áp, trong không gian vẫn vút chân tình lay động, Mặc Nhan xoay người đóng cửa phòng, yếu ớt cười nói: “Tô công tử, nửa đêm quấy rầy, mong người thứ lỗi.”

“Mặc công tử hà tất khách khí? Đêm mưa đón khách, âu cũng là một việc tao nhã.”, khước môi Tô Mộ Tình hơi cong lên, nói, “Gió táp mưa sa, y phục của Mặc công tử lại không thấy ướt, thực là hảo nội lực, Tô mạo bội phục.”

Đôi ngươi hạnh đào của Mặc Nhan hấp háy chuyển động, vươn tay ra: “Tô công tử là muốn thử ta một lần ư?”

Đồ đạo đức giả! Rõ ràng chân mày khéo mắt đều ám muội hết rồi, còn hết lần này đến lần khác tỏ ra khách sáo tẻ nhạt.

Tô Mộ Tình mê muội nhìn bàn tay thon dài trắng nõn, cốt tiết phân minh ấy, mười đầu ngón tay tròn trịa như ngọc, không giống mình tập võ nhiều năm, chai sần nhiều vết, bất giác đã xoa vào cổ tay Mặc Nhan. Cảm giác mịn màng kéo theo rung động dị thường, mặc dù khác hẳn thường nhân, nhưng không hề có nội lực. Khi da thịt chạm nhau, bỗng nhiên nóng đến thiêu người, ngón tay lần dọc theo cổ tay, tham nhập vào ống tay áo, ý tứ trên đùa không nói cũng tỏ tường.

Mặc Nhan như thể bị nhột mà cười rộ lên, đôi gò má ửng đỏ ấm áp, trong ánh đèn phủ một quang sáng mỏng, tinh khiết nhưng cũng mang theo yêu mị thấu xương. Tô Mộ Tình chỉ thấy một trận sóng đẩy lên dưới bụng, sử lực một chút kéo y vào trong lòng mình, vuốt ve khuôn mặt thanh mị, thanh âm trầm thấp: “Một mình đến đây, không sợ bị ta ăn tươi?”

Cơ thể thon thả tựa vào lòng hắc, qua lớp xiêm y mỏng mảnh đã cảm thụ được cơn run rẩy sợ hãi nhỏ bé, Mặc Nhan si ngốc nhìn hắc, tiếng nhỏ như muỗi kêu: “Ta vì huynh mà đến, Mộ Tình, ta thích huynh.”

Môi kia còn đang mấp máy rất nhanh đã bị chặn mất rồi. Đôi môi nóng cháy của nam nhân bá đạo mà dịu dàng quỳen vào y, đầu lưỡi khai mở cánh môi, thần tốc tiến nhập, tìm tòi trong mọi ngõ ngách, đùa vào đầu lưỡi không biết phải làm sao của y, khí tức cường hãn xông đầy trong miệng. Mặc Nhan bị hôn đến bối rối, đưa hai tay ôm lấy cổ Tô Mộ Tình, thân thể sớm đã mềm nhũn đến đứng cũng không xong, chính mình cũng hiểu ý người kia. Đôi tay trắng kiện ôm lấy toàn thân y vào lòng. Mặc Nhan thở dốc, tay chân cũng ôm lấy Tô Mộ Tình, rất sợ đối phương sẽ nảy sinh ý xấu mà rời bỏ mình.

Thân thể tương hợp chặt chẽ, nóng đến mức sắp thiêu cháy. Những cái hôn nồng buông xuống, dục vọng khó nhịn, Tô Mộ Tình đặt Mặc Nhan dưới thân, khoát tay búng tắt đèn. Trong bóng tối, một loại lửa nóng khác đã bắt đầu hoan khởi.

~Mây ngừng mưa tạnh, Mặc Nhan mùi mặt vào hõm vai Tô Mộ Tình, tóc đen xõa ra vương vấn, hai má hây còn ửng đỏ như say.

Vì tiếc thương y ngây thơ e lệ, Tô Mộ Tình còn chưa tận lòng phát tiết, một mực quan tâm đến cảm nhận của y, vừa chớm nếm vị cá nước hoan nhạc liền thu binh rút tướng, ôm lấy Mặc Nhan thở dốc mà an tĩnh lại, trầm nghĩ thời gian còn dài, thương tổn đến y cũng không hay.

Mặc Nhan vươn đôi tay ôm cổ hắn, ngẩng đầu khê hôn lên cằm hắn, nói nhỏ: “Ta cứ nghĩ... rằng ta chết mất.”

Yết hầu vừa nãy rên rỉ đến đau mà dẫn ra đôi chút khàn đục, trong bóng tối càng thêm liêu nhân.

Tô Mộ Tình một tay khê vuốt ve lưng y, cảm nhận cơn run rẩy dưới lòng bàn tay mình, trầm giọng cười, vươn người qua gặm vành tai y, hỏi: “Thích không?”

“Ừm”, Mặc Nhan ngượng ngùng thì ngượng ngùng, nhưng lại thành thực ngay: “Ta thích, toàn thân huynh từng phân từng tác ta đều thích.”

Ngón tay thon dài ăm áp đặt trên môi y, thanh âm khàn khàn thuần hậu của nam nhân lại tỏa trên vành tai, khiến y tê dại từng khớp xương một: “Mặc Nhan, đến tột cùng ngươi là người ở đâu?”

Mặc Nhan vùi vào lòng hắn, bật cười khanh khách, hạ giọng: “Ta không phải người.”

Lời vừa ra khỏi miệng lập tức đã nhuốm vài phần bất an, Mặc Nhan dừng thở, ngẩng đầu chăm chú nhìn thần sắc đối phương, cổ họng nghẹn cả lại, một chữ cũng không nói thành lời.

“Ha ha”, một tiếng cười nhỏ, Tô Mộ Tình một chưởng phát lên thấp đèn. Hắn xoay người cười mỉm: “Ta lại muốn xem ngươi là yêu tinh phương nào, dám khiến ta thần hồn điên đảo.”

Thần sắc hoảng sợ của Mặc Nhan thoát chốc tiêu tán, ngọt ngào cười với hắn, thân trên cử động, lười nhác mà nhu thuận ngấm hắn, rõ ràng là có ý mời mọc.

Cắm bị vén ra, thân thể nằm xõa dưới ánh đèn, khiến hắn toàn tâm bị hút vào.

Tóc dài đen nhánh đương xõa rối bờ vai, nửa che nửa lộ đôi vai thon gầy, xương quai xanh ưu mỹ, bờ ngực mong manh, vùng eo nhỏ bé, đôi chân thon thả khép lại, tà cắm bị phủ lên tiểu phúc – chính là nơi đặc thù nam tính đang ăng lạng – lưu lại một mảnh hấp dẫn khiến người ám ảnh dài lâu, mà làn da nơi vai nơi cổ lại như ngọc như ngà, thi thoảng lại hiện lên hồng ngân, đặc biệt khiến người thương tiếc.

“Ngươi là quỷ ư?”, bàn tay rắn chắc vuốt dọc sống lưng y, Tô Mộ Tình lắc đầu cười nói: “Nghe nói, thân thể quỷ thực lạnh lẽo, nhưng ngươi lại nóng ấm đến mức muốn đem ta hòa tan đi ấy.”

Thân thể cao to vững chãi gắn chặt trên người y, Mặc Nhan xấu hổ không để đầu cho hết, rụt người lại dưới thân ảnh của Tô Mộ Tình, rét run.

Nhìn ra y có chút lấy bối, Tô Mộ Tình cởi giày lên giường, ôm y vào lòng, đưa tay xoa nắm chân phải cả y, nhú mày hỏi: “Thế này là sao?”

Một vết sẹo xấu xí vắt ngang trên mắt cá chân nhỏ nhắn, nhìn đã biết là vết thương xưa cũ, thập phần chướng mắt.

Mặc Nhan duỗi chân, hai tay trụ trên lưng hắn, toàn thân dựa vào người hắn, lóng ngóng thăm thì: “Là thợ săn... là người xấu làm bị thương.”

Người vừa mở miệng ra đã vội vàng đổi giọng, thế nhưng cảm đã bị bắt lấy, Tô Mộ Tình nâng gương mặt y lên, ôn nhu hỏi: “Thợ săn?”

Mặc Nhan cau mũi, cả tay lẫn chân đều chực ôm lấy hắn, hữu ý cọ vào hạ thân của hắn, nỗ lực khiến hắn dời chú tâm đi nơi khác.

Lâu chủ Quan Diệp Lâu dẫu có phong lưu đi nữa, cũng chưa đến độ sắc tâm mờ trí, Tô Mộ Tình nghiêng người ngăn y lại, bàn tay to lớn lướt xuống tiểu phúc bằng phẳng kia, nhẹ vỗ về phân thân dằng dẳng kên, dự định dùng chiêu thức gây ông đập lưng ông.

Nam tử vừa nếm mùi tình tự làm sao có thể nhịn được sự trêu đùa ấy, khí tức nhanh chóng đã hỗn loạn cả lên, nhân thần mê man mờ đục, thân thể không nhịn được mà giãy dụa.

“Nói, người đến tốt cùng là người phương nào?”, Tô Mộ Tình cũng không thẳng thắn vỗ về nữa, mà ngón tay linh hoạt khi xa khi gần, chỉ là không hề chạm đến phân thân ấm nóng run rẩy của y. Mặc Nhan cắn môi, trong đôi mắt đã ặng lên một tầng hơi nước, đau khổ gắng gượng động đậy, nhưng có giây thể nào cũng không thoát được bàn tay hắn. Tình thế cấp bách, y đành nhắm mắt lại, đưa tay muốn tự mình vận sức phát động ham muốn.

Mục đích còn chưa đạt được, thân thể bỗng dưng một trận tê dại, mềm rũ ngồi trên giường, một chút cũng không thể nào cử động.

Hắn, hắn, hắn...cư nhiên lại điểm huyết y?!

Hai giọt lệ ặng lên trong mắt Mặc Nhan, vẻ ủy khuất hiện lên trong đôi ngươi hạnh đào nhu mềm khả ái. Sao lại có người thế chứ? Đã đem y ăn đến mặt tịnh, một khắc sau lại trở mặt bức cung, lại áp dụng thủ đoạn hạ lưu đến thế!

Chóp mũi thống khổ mà chun lại mấy lần, Mặc Nhan nhìn gương mặt Tô Mộ Tình – hắn vẫn đĩnh lập như thế, hoàn toàn không có chút dấu hiệu gì mềm lòng – hảo hán không chịu thua khó khăn trước mắt, y đảo mắt một hồi, bắt đầu nói xạo:

Ngày đó có một ngọn núi, trên núi có một tòa miếu, trong miếu có hai hòa thượng một lão một tiểu. Tiểu hòa thượng bướng bỉnh hiếu động, lão hòa thượng vì muốn y chuyên tâm tu hành, đã thả tung chín chín tám tám một viên phật châu bảo y nhặt về xâu lại. Y xâu xong chỉ thấy có tám mươi hạt, sư phụ bảo y mang, nhưng như thế chỉ còn tám mươi hạt. Tiểu hòa thượng sợ sư phụ quở trách, bèn vào đêm đen trăng mờ trốn khỏi cửa phật, nhưng đã lạc đường trong rừng thẳm, gặp phải cường đạo, không thể làm gì khác hơn là liều mạng bỏ chạy, nhưng vẫn bị một phi đao cửa ngang mắt cá chân, để lại sẹo kia.

“Nói thế, người chính là tiểu hòa thượng hoàn tục sao?”, Tô Mộ Tình có chút suy tư hỏi y, Mặc Nhan thấy sắc mặt hắn đã dịu đi không ít, trong lòng đại hỉ, luôn mềm xác nhân, năn nỉ hắn giải huyết cho mình. Tô Mộ Tình cười gian xảo, không chút chùn tay búng một cái lên phân thân nóng đến mức sắp sôi sục của y. “Liều diệp phi đao mà làm bị thương mắt cá chân ư, người là chạy trên không trung sao?”

Mặc Nhan vừa rối vừa giận, đầu óc càng lúc càng tối sầm lại, đang lúc vắt hết trí não ra bịa thì Tô Mộ Tình đã xoa nắn chóp mũi của y, đưa tay thâm nhập vào giữa hai chân y, tự tiểu phi tiểu nhìn y: “Đừng xạo sự, tiểu yêu tinh, người nhìn xem đây là trò đùa gì thế?”

Mặc Nhan cố bình tĩnh mà nhìn, thoáng chốc như bị ngũ lôi giáng xuống, chỉ thấy trong tay hắn đúng là một cái đuôi lông nhung nhung, lúc này mới phát hiện ra sau cổ một trận đau đớn, cúi đầu rên một tiếng, khấn cầu: “Huynh buông ta ra.”

“Buông ra ư?”, bàn tay Tô Mộ Tình đã định chạm vào phân thân của y bất chợt ly khai, Mặc Nhan khấn trương đến độ chực khóc, lời lẽ hỗn loạn: “Đừng... đừng rời đi mà... cầu huynh...chạm vào ta đi.”

Nhìn y bộ dạng đáng thương như thế, Tô Mộ Tình không đành lòng, theo lời y mà tiến đến động chạm, Mặc Nhan thổ dốc, nỉ non rên rỉ: “Ừm...thực thoải mái... a, nhẹ một chút...”

Tô Mộ Tình cười giễu một cái, không chút hảo ý kẻ sát vào gương mặt đẹp đẽ mê đắm kia, trêu tức: “Tiểu yêu tinh à, lỗi tai ngươi cũng dài hết rồi kìa.”

Mặc Nhan khê kêu một tiếng, khao khát cháy bỏng nơi hạ thân thoát chốc đã mềm rũ cả ra, y giận đến run người, nói: “Người bại hoại! Ta nhìn lầm ngươi rồi! Còn không giải huyết cho ta!”

Tô Mộ Tình lắc đầu, nhỏ giọng: “Trong đèn đã châm thêm trần hương, đến khi hương đốt hết, nguyên hình của ngươi cũng toàn bộ hiện ra, ta há bỏ qua được sao?”

Mặc Nhan sắc mặt trắng bệch, kinh hãi nói: “Đừng... huynh tắt đèn đi, ta, ta nói là được mà!”

Trời xanh ơi! Y làm sao lại bất hạnh đến thế?! Vất vả lắm mới tìm được ân nhân cứu mạng, nhưng tại sao lại là một kẻ mặt người dạ thú, ngụy quân tử như này!

2. Chương 2

Lấy khối dụ hương đã cháy đến gần hết ra, làn hương vẫn vít quện đầy không khí đã nhạt đi bớt, ngược lại, tiếng mưa rơi róc rách ngoài cửa sổ nghe càng thêm sắc sảo.

Mái tóc đen nhánh của Mặc Nhan phủ rối giữa đôi tai nhỏ nhọn hoắt của y, mặt sau tai phủ một lớp lông tơ mỏng, khi vuốt cực kỳ thoải mái.

Tô Mộ Tình tay cứ đùa mãi chỗ hai tai y, lại đưa tay kia xoa nắn cái đuôi, tiểu ý tràn dâng. Mặc Nhan nghĩ mình tương tư đã lâu, lòng đầy mong chờ mà tìm đến đây, cuối cùng lại bị “ăn hiếp” đến rối bời như thế, nhẩn nhai nằm yên trên giường mặc người xâm chiếm, không khỏi dấy lên bi thương, gương mặt ôn nhuận như ngọc dím dỏ cả lại, thút thít mấy hơi, lệ ướt trong ứa tràn nơi khóe mắt. Tiểu yêu tinh thương cảm ủy khuất vạn phần nức nở: “Huynh thả ta đi, về sau ta không bao giờ đến trên huynh nữa...”

Tô Mộ Tình mỉm cười như một quân tử khiêm nhường, nhưng động tác trên tay lại thập phần tiểu nhân dè tiện, ngón tay hần vuốt giữa hai đùi y tìm kiếm, dính một chút tàn dịch, nghiêm mặt nói: “Người đã trên, đã chiếm tiện nghi của ta, rồi lại nghĩ bỏ đi ư?”

Xem ra thần phạt trên trời thực sự đã thương hần tịch mịch u sầu mà ban thưởng một cháu dở hơi xuống cho hần mà, làm sao mà buông tay cơ chứ!

Mặc Nhan cứng họng, lắp bắp: “Cái gì... chiếm tiện nghi của huynh... Rõ ràng huynh mang ta ra...”

Tô Mộ Tình cố kềm lại tràng cười ha hả, đem ngón tay còn dính dịch đục đến trước mặt y, hỏi: “Phía trên này là gì của ai?”

Mặc Nhan đỏ mặt, lánh mắt đi nơi khác, không tự nhiên mà đáp: “Của huynh.”

“Giờ đó của ta đã ở trong nơi nào đó của người, tất nhiên là người được tiện nghi rồi.” Tô Mộ Tình muốn cười đến co giật mắt, nhưng trên mặt vẫn biểu cảm nghiêm nghị. Mặc Nhan trừng mắt: “Huynh không nói lý lẽ!”

“Còn nói ra được?” Tô Mộ Tình biến sắc, đáng sợ đến mức Mặc Nhan nhắm mắt nín thinh, hần bắt đầu xạo: “Vật ấy là tinh hoa của nam tử, nếu đem cho nữ tử ở đủ tuổi vừa thì, mười tháng sau sẽ có thể sinh ra con nối dõi của Tô Mộ Tình. Vậy nhưng lại cho người, thực là lãng phí.” Đôi môi áp sát gương mặt ướt át của y, hạ giọng: “Với ta mà nói, là mối thù giết con a.”

Mặc Nhan vừa nghe hần nói gì mà nữ tử đủ tuổi vừa thì, chỉ cảm thấy ngực xót xa không chịu được, y nhắm mắt lại, nước mắt đã không dừng được mà lăn chã rơi, ngượng ngùng bối rối mà nói: “Huynh thả ta đi, ta thích huynh nhiều năm như thế... là ta bất hạnh...”

Tô Mộ Tình giật mình, đưa tay lau đi nước mắt của y, mãi đến khi ngừng mới thôi. Giờ mà khi dễ quá mức, y phát hỏa thì sau này không đùa được nữa. Hần phải tính toán kỹ hơn mới phải.

“Đừng khóc mà, Mặc Nhan.” Giải khai huyết đạo của y, lập tức đem thân thể đang run rẩy kia ôm chặt vào lòng. Tiểu yêu tinh kia đạo hạnh còn kém, hơn nữa thiên tính lại dịu dàng khiết lương, còn có hơi ngốc nữa, Tô Mộ Tình cũng thương tiếc chân y bị thương, vỗ về đầu tóc của y, nói: “Người thích ta ư?”

“Ừm...”, Mặc Nhan đem cả người ôm lấy hần, gương mặt ướt lệ vùi vào lòng hần, Tô Mộ Tình nâng cằm y dậy: “Vì sao?”

Đôi mắt trong veo kia giờ lấm nước mắt càng thêm trong suốt, Mặc Nhan xấu hổ nhìn hần một chút, nói: “Vì huynh đã cứu mạng ta.”

Thì ra là tiết mục anh hùng cứu mỹ nhân xưa cũ, Tô Mộ Tình không khỏi có chút thất vọng, hạ giọng hỏi: “Người hiến thân cho ta, là vì báo ân cứu mạng sao?”

Mặc Nhan lắc đầu, mặt đỏ đến mức gần như xuất huyết, thanh âm bé như muỗi, “Là vì ta thích huynh.”

Trong tim dường như đã bị một cái gì đó mềm mại vuốt ve, khiến dâng lên một cỗ măn nguyện đến nao lòng, Tô Mộ Tình càng ôm y thật chặt, mặt mày rạng rỡ hỏi: “Thực sao?”

Mặc Nhan gật đầu, lại đem mặt cọ cọ vào ngực hắn, thần tình động tác kia thực là giống....

“Người là miêu yêu?”

Mặc Nhan thân thể cứng đờ, lại nhìn hắn sợ sệt, Tô Mộ Tình xoa vuốt gáy y: “Sợ cái gì? Ta đã muốn thu người, sao lại chờ đến tận lúc này?”

Tiểu yêu tinh cuộn trong lòng hắn, thở phào nhẹ nhõm, vẻ mặt lại si mê mà cọ vào người hắn, có chút bất tri bất giác rằng đã nhen nhóm lên lửa nóng nơi bụng dưới của nam nhân. Tô Mộ Tình hít sâu một hơi ổn định tâm thần, kèm lại thân thể cứ luôn cọ quây của y, hỏi: “Ta đã cứu người lúc nào?”

Mặc Nhan chớp mắt cười, e lệ hôn lên cằm hắn: “Sáu năm trước, tại Đoạn Nguyệt sơn cốc, huynh đã cứu một con mèo hoang bị vướng trong bẫy thú.”

Tô Mộ Tình trầm tư trong chốc lát, nhớ lại năm kia thành nghệ hạ sơn, đã gây ra một khối cừu hận mà bị liên thủ truy sát, phải trốn tại Đoạn Nguyệt sơn cốc. Vì lương khô ăn đã cạn, hắn phải cùng thợ săn trong vùng tìm một chiếc bẫy, đặt giữa rừng sâu mong tìm được thú con, hoẵng con chi đó. Kết quả sau nửa ngày, bẫy kia lại bắt được một chú mèo hoang bé nhỏ đen nhánh. Mèo điềm đậm đáng yêu nhìn hắn, mà hắn không chắc rằng thịt mèo ăn có được hay không, thế nên Tô Mộ Tình vẻ mặt xui xẻo đem con mèo ngốc nghếch kia phóng sinh, lúc đó bẫy phập vào, hình như là....

“Chân sau... là ở đây?”, Tô Mộ Tình cầm lấy cổ chân y, nhẹ nhàng xoa vuốt. Chân trần của Mặc Nhan bị hắn kéo ra, hai chân mở rộng, hạ thể lại vì lộ ra trong không khí sắc lạnh mà run rẩy, càng thêm nép thật sát thật chặt vào người Tô Mộ Tình.

“Lạnh ư?”, Tô Mộ Tình xoay người ngăn y lại, trong phút chốc đã bị dục vọng vốn đang tận lực áp chế chiếm thượng phong, bàn tay hắn vuốt dọc lưng đối phương đi xuống, tiến nhập bí sở nóng ẩm nơi sâu thẳm giữa hai gò mông. Mặc Nhan uốn cong người, vươn tay ôm lấy cổ hắn, khí tức ngọt ngào mà khát cháy.

Ô, tuy rằng không phải là loại ân nhân cứu mạng mà mèo nhỏ tưởng, nhưng dù sao hắn cũng đã tha cho y một mạng, coi như cũng là ân nhân rồi. Tô Mộ Tình mỉm cười, không định huych toẹt rằng đã hai lần bị hắn bắt được, không ăn thì thực là có lỗi với chính mình. Tô Mộ Tình cúi đầu cái eo nhỏ gầy của y, bắt đầu thỏa thích hưởng dụng mỹ vị giai hào, tươi non mềm mượt.

Mưa xuân tuôn mãi, đêm hằng còn dài.

~Tình mơ, khi Tiểu Song đến hầu hạ chủ nhân thay y phục, lại thấy Tô Mộ Tình khoác trung y đang cuộn lại trên giường, trong lòng ôm một chú mèo con ủ rũ thần thờ, toàn thân lông đen mượt, cũng đắp một chiếc chăn lụa như chủ. Mắt hạnh của nàng mở tròn, đặt chiếc chậu đồng đựng nước lên giá, hiếu kỳ hỏi: “Lâu chủ, mèo con kia ở đâu mà đến thế?”

“Nhặt đấy”, Tô Mộ Tình một mực đùa bốn tiểu hắc miêu đang buồn ngủ, thuận miệng mà ngáp một cái. Mặc Nhan hiện trong miêu thân cực kỳ mệt mỏi. Ác nhân kia hết lần này đến lần khác phiền nhiễu, khiến y không thể nào ngon giấc. Phất cẩu, y hé miệng, meo meo kêu rồi cắn một phát vào cổ tay nam nhân, lưu lại dấu răng nhỏ mà sắc bén.

“Ấy! Thực là dữ mà, xem ra đêm qua dạy dỗ còn chưa đủ sao?”, Tô Mộ Tình liếm liếm dấu răng còn vương chút tơ máu, biếng nhác túm lấy lỗ tai của y. Mặc Nhan đuổi cả người ra, hai mắt híp lại, ngúc ngoắc cái đầu nhỏ ra vẻ “Huynh ăn hiếp ta”. Hai bên trừng nhau một hồi, Tô Mộ Tình cũng bắt đầu buồn chán, đem y đặt trên đồng chăn, đứng dậy rửa mặt thay y phục.

Vóc người cao lớn rắn rỏi kia y nhìn không sót một chút gì, da dẻ màu mặt trơn láng khỏe mạnh bao lấy cơ thể hoàn mỹ, rắn chắc mà đàn hồi, không một khiếm khuyết, mỗi lần vươn tay động chân đều mang theo

khí phách bẩm sinh. Trong khí thế lại có vẻ đậm nhiên như tiểu khán phong vân, nhìn bên ngoài tưởng như rất khoan dung rộng lượng, kỳ thực lại là thủ đoạn thâm hiểm.

Mặc Nhan nhìn ngắm Tô Mộ Tình lỏa thể từ trên xuống dưới, lòng oán hận không thôi. Y nhớ đến đêm qua hắn ở trên người mình đại triển hùng phong, thì bản thể cùng thân tình lại sôi sục hưng phấn. Cơ thể của mèo hoang bé nhỏ vừa bị khai phá xong lại chảy xuống hai dòng máu mũi, thẹn thùng mà vui đầu vào chần, cự tuyệt thừa nhận đã bị cái gã ác ôn kia khiến cho say đắm không biết đường về.

“Mộ Tình, thành Dương Châu đêm qua lại có hái hoa...Gì thế? Trên giường huynh từ lúc nào lại có mèo vậy?” Giọng nam sang sảng liên tiếp ập vào. Mặc Nhan vừa mới tám phần chớm ngủ, sau gáy lại bị một bàn tay to lớn túm lên, y nhìn lên trên đối diện với một gã mặt trắng không thôi kinh ngạc. Y giãy vài cái, rồi vươn thẳng vượt ra khỏi giường mặt nọ. Kẻ kia kinh hãi thét lên quát y qua một bên, “Ồi, nó tráo ta?!”

[4: Nguyên văn “Tiểu bạch kiểm”. Đây là các gọi cho những nam tử văn nhã, tuy có hơi thiên về hướng nhu nhược. Trong Lộc Đỉnh Ký của Kim Dung, nhân vật Trịnh Khắc Sảng cũng bị gọi là “gã mặt trắng”.]

Còn chưa tráo trúng, kêu la cái gì? Mặc Nhan cong lưng lên, trong mắt lộ ra hung quang. Một người một mèo cứ thế mà trừng nhau, mãi đến khi Tô Mộ Tình y phục chỉnh tề, tiến đến ôm lấy Mặc Nhan, vuốt vuốt lông y, nhìn qua Nam Cung Ngưng đang si ngốc hiềm nghi, nói: “Đừng đụng vào nó, nó là của ta.”

Mặc Nhan ở trong lòng Tô Mộ Tình cọ cọ, thư thái kêu meo meo liên hồi. Cơn buồn ngủ lại vừa chớm bắt đầu, lại thỉnh thoảng bị nhéo tai một cái. Tô Mộ Tình nửa dỗ nửa răn nói: “Dùng bữa sáng đã rồi ngủ.”

Nam Cung Ngưng ở phía sau thiếu chút nữa mắt đã lọt tròng. Tiểu Song nhìn hình dạng ngu ngốc của y, che miệng mỉm cười. Nam Cung thiếu chủ vốn huyền ảo tự giác mất mặt, bước nhanh qua Tô Mộ Tình, cười nói: “Mộ Tình, huynh nuôi mèo hay nuôi hài tử thế?”. Nhìn dáng điệu cẩn cẩn dục dục của hắn, không nhịn được mà cười.

Tô Mộ Tình lờ y, đi thẳng vào bàn ăn, ôm Mặc Nhan ngồi ở ngay chỗ của mình, cúi đầu hỏi: “Người muốn ăn gì?”

Thoáng chốc, Mặc Nhan đã tỉnh táo tinh thần, nhìn lướt qua một bàn điểm tâm sáng tinh xảo kia, đôi người trong veo xoay tới xoay lui, quay đầu nhìn Tô Mộ Tình meo ô mấy tiếng. Kẻ kia liền hiểu, gấp một miếng cá mềm mại dứt cho y.

Bọn nha hoàn cùng tiểu tư ở một bên hầu hạ ánh mắt liền nhìn chăm chăm, liếc mắt nhìn cười. Tiểu Song lớn gan ho một chút, nhắc nhở: “Nam Cung thiếu chủ, nước miếng ngài chảy kìa.”

Một người một mèo không hện mà cùng ngược nhìn. Mặc Nhan thử nhe răng giương vuốt ra bảo vệ món ngon trước mắt. Tô Mộ Tình nắm chân trước của y, gọi nha đầu đến phân phó: “Bảo trù phòng làm thêm một phần nữa.”

“Ta không phải là muốn ăn món đó.” Nam Cung Ngưng vốn không định đoái hoài giờ đã không nhịn được nữa. Đường đường Nam Cung thiếu chủ mà bị người hiểu lầm là tranh ăn với mèo sao? Chuyện này mà truyền ra, y còn chôn mặt mũi vào đâu? “Mộ Tình à, nói chuyện nghiêm chỉnh nào, nghe nói đêm qua gã hái hoa đạo tặc Tôn Liên Vũ đã hiện thân tại thành Dương Châu đấy. Quan phủ đang dán cáo thị truy nã.”

“Sao cơ?”, Tô Mộ Tình dứt hết chỗ cá, tiếp nhận khăn thị nữ đưa lên mà lau tay, gọi Tiểu Song lên bảo: “Gọi Lưu quản gia, gác đêm trong phủ tăng lên sáu toán, không có lệnh bài bất cứ ai cũng không được xuất nhập, bày sẵn Thập diệp trận pháp, sau giờ Hợi, bất cứ kẻ nào cũng không được đến gần Đồng Diệp Lâu.”

Quan Diệp Lâu mặc dù xưng là lâu, kỳ thực toàn bộ chính là Tô phủ, các lâu phân biệt với nhau bằng tên các loại cây lá, trong đó Đồng Diệp Lâu chính là nơi ở của Tô Mộ Tình.

Tiểu Song vâng lời rồi lui ra. Nam Cung Ngưng buông bát cháo, cau mày: “Chỉ vì một tên hái hoa tặc mà phải đại động can qua như vậy sao? Hơn nữa, cho dù Tôn Liên Vũ nam nữ đều không ngại, nhưng Mộ Tình à, ta tin huynh sẽ không thành mục tiêu của hắn...”

Ánh mắt lạnh lùng của Tô Mộ Tình khiến Nam Cung Ngưng lập tức im bặt, cúi đầu gặm bánh bao. Trong khóe mắt còn thấy kẻ đối diện kia lại đang toàn tâm toàn ý mà dứt mèo ăn, không hứng thú là không hứng

thú. Y cắn bánh bao, bắt đầu lẩm bẩm: “Dương Châu đệ nhất mỹ nhân a, chính là Hồng Nhan tiểu thư nhà họ Lý đúng không? Hay Thư Nhan của Tiểu Trần Cư mới là đầu bảng? Hay là tiểu quan Tổ Nhan của Túy Hoan Quán... Ai da, Mộ Tình, huynh nghĩ ai mới xứng là đệ nhất?”

Tô Mộ Tình chỉ cười mà không nói, dịu dàng vỗ về chiếc gáy của mèo con trong lòng – tiểu gia hỏa kia đang dùng móng mà gãi gãi cổ tay hắn – ghen tuông không nói cũng tỏ tường.

Ai xứng là đệ nhất? Đương nhiên là mèo hoang nhỏ bé đang ở trong lòng, ngốc nghếch tự dâng tận miệng cho hắn ăn – Mặc Nhan.

[5: Chỗ này, Kết Kết có chơi chữ một chút: Hồng Nhan: kẻ má hồng, Thư Nhan: dung nhan thư thái, Tổ Nhan: gương mặt trắng ngần. Dùng chữ “Nhan” làm tên, cho thấy ba người kia đều là dung mạo xinh đẹp bất phàm. Nhưng theo Tô Mộ Tình, chỉ có “Mặc Nhan” (mặt đen như mực – chỉ màu lông của mèo) là xinh nhất, dấu cho có là kẻ má hồng, thần tình thư thái hay mặt mày trắng nõn kia đều không bằng con mèo nhỏ đen nhánh trong lòng hắn. Ở đây không chỉ nói về nhan sắc, mà còn là tấm lòng hắn hướng về ai, nghĩ đi nghĩ lại, thực là một câu văn gợi cảm]

~Mặt người dạ thú! Thực là mặt người dạ thú mà!

Ở bên kia tấm bình phong bằng gấm Tô Châu màu hoa rực rỡ, Mặc Nhan hai mắt bốc hỏa, hung dữ trừng mắt nhìn đám khách khứa cả nam lẫn nữ đang nói cười hân hoan ngoài kia.

Ăn sáng xong, y được Tô Mộ Tình dỗ cho ngủ ngoan, cũng ưng thuận ngủ cùng hắn. Kết quả, chớp mắt ra lại thấy người kia đã sớm đi đâu mất tiêu. Mặc Nhan chờ đông chờ tây, mãi cũng chỉ có Tiểu Song đến dứt cho y ăn. Y lười biếng nhón vài miếng, ăn chẳng thấy vị gì, rồi bỏ đi thẳng sang một bên không thèm để ý đến ai. Tiểu Song thấy y cẩu, không muốn nói chuyện, đành ôm y mang ra hậu hoa viên hít thở khí trời, thuận tiện để một đám nha đầu vây quanh trêu đùa xoa vuốt, thay nhau mà ẵm khắp một vòng. Mặc Nhan cảm thấy lông trên người đều lộn xộn hết cả, nhưng lại không thể trước mắt nhiều người mà biến thân, rồi trí đến độ meo meo gào thét. Sau lại, lắng nghe các nàng trò chuyện về lâu chủ mới yên ắng được một lúc.

Lâu chủ đã đến Tiểu Trần Cư, Nam Cung thiếu gia cũng đi cùng gặp gỡ Thư Nhan cô nương.

Có phải vì chuyện hái hoa tặc kia không?

Phải thế không? Nam Cung thiếu gia bình thường thích bình luận ai là Dương Châu đệ nhất mỹ nhân cơ mà.

Ta xem, ngài ấy chính là ý Túy ông không tại tửu nha.

[6: Ý Túy ông bắt tại tửu: chiết tự mà xét thì là ý của người say không ở trong rượu. Trong trường hợp này, hiểu nôm na là ý không như lời nói ra, nói một đằng mà muốn một nẻo. Đám nha đầu trêu Nam Cung Ngưng đến Tiểu Trần Cư không vì việc đạo tặc hái hoa, mà vì thăm viếng mỹ nhân]

Hì, toàn bộ thành Dương Châu không ai không biết, rằng Thư Nhan cô nương từ lâu đã ưng lâu chủ nhà ta, còn có thể đặt nam nhân khác trong mắt sao?

Cười đùa một lúc, Tiểu Song sợ hãi thốt lên: “Ồ? Mèo nhỏ đi đâu mất rồi?”

Bọn thị nữ lúc này mới phát hiện rằng tiểu hắc miêu vốn đang nằm trên bàn đá đã không còn nữa, họ cuống hết cả lên, chia nhau tìm kiếm. Lúc này, Mặc Nhan miệng ngậm một túi y phục, bốn chân như bay chạy đến Đồng Diệp Lâu, trong tiếng thét sợ hãi của bọn nha đầu, trèo tường đi mất.

Nương theo mùi còn vương mà chạy đến Tiểu Trần Cư, y im lặng từ cửa đi vào, tránh được hai con lang khuyến mặt mày dữ tợn, rồi tìm một gian phòng vắng vẻ mà đổi thành hình người. Mặc xong y phục, Mặc Nhan liền hướng ngay đến hoa sảnh nơi Tô Mộ Tình đang ngủ, gương mặt lộ ra vẻ âm u đến dị thường, thẳng một đường mà đi, không ai dám ngăn lại.

Nhìn nam nhân ung dung bình thản kia bị vây chặt giữa một đám mỹ nhân, lòng y như dấm chua sủi bọt, chua cay cùng nhau xuất hiện.

Ác nhân! Vô lại háo sắc! Ngụy quân tử! Mặt người dạ thú!

Mặc Nhan ghen đến hăng say, mắt hoe đỏ cả lên, từ bên ngoài phòng khách từ tốn tiến vào. Nhưng dĩ nhiên cho dù có bị hỏa diệm sơn đốt trụi hết cả đuôi cũng không được nôn nóng như thế – phải mau nghĩ cách gì đó mới được. Há có thể tròn mắt mà nhìn cái ả đầu băng nào đó câu dẫn Tô Mộ Tình ư?

Mặc Nhan vừa đảo mắt, đã đổi ý chạy đến khuê phòng của Thư Nhan thăm dò. Ta nói, biết người biết ta trăm trận trăm thắng. Trinh sát một phen rồi hạ thủ mới được.

Tiểu Trần Cư chính là đầu băng trong tứ đại tên tuổi chốn phong nguyệt của thành Dương Châu, người đẹp ở đây so với hoa còn kiều diễm, tài hoa hơn người, tự nhiên tầm mắt cũng cao hơn kẻ khác. Ngàn vàng khó mua được một nét cười, này loại người tự mơ tự tưởng, loại người chỉ biết ăn chơi trác táng từ xưa đến nay không thể nào lọt vào nổi mắt mỹ nhân. Mà hạng độc thi độc ca, xuất khẩu thành chương nhưng xấu hổ không một xu dính túi lại không lọt nổi vào mắt tú bà. Vì vậy mà Tiểu Trần Cư tiền tài dư dả, nhưng nhân tài cũng có mùa mà thôi. Thư Nhan mỗi ngày phải đối diện với những kẻ háo sắc đáng ghét lại đối đáp vô vị kia đã sớm phiền lòng phật ý. Nàng mong ngóng trời cao có mắt, ban cho nàng một hảo nam nhi hữu tình lại biết được thời thế, dẫu cho nhân duyên mỏng manh còn hơn một đời tàn lụi, cảnh vườn ra mà không ai phan chiết.

[7: Phan chiết: vịn tay bẻ cành. Cành vườn ra không người nắm lấy, ý nói như hoa vô chủ, như chân tình không ai thấu, như sinh mệnh không chỗ tựa nhờ. Ý “phan chiết” này hẳn đã được lấy từ bài thơ Úc Giang Liễu của Bạch Cư Dị]

Còn về phần gã nam nhân có thể chiếm được lòng mỹ nhân, ngoại trừ Quan Diệp Lâu Lâu chủ Tô Mộ Tình, chừng như không còn ai khác.

Ngày ấy, Thư Nhan chịu đựng một gã đặng đồ tử mượn rượu giả điên mà náo loạn, nàng trở mình vứt đàn, phẩy tay áo bỏ đi, trên đường lại chạm phải Tô Mộ Tình. Không chờ nàng nhận lỗi, tú bà đã nổi giận mà mắng nàng dữ dội. Thư Nhan từ trước đến nay đều là tú bà cứng chiều, có bao giờ chịu uất ức như thế đâu, hơn nữa trong lòng đã có ủy khuất, lập tức lệ ứa tràn mi, như là hạt mưa đọng trên hoa lê mùa xuân, nghẹn ngào không nói nên lời. Tô Mộ Tình cũng thương hương tiếc ngọc, thiên tính hẳn là không để mỹ nhân rơi lệ, nên đã tiến đến mà ôn tồn trấn an một phen, rồi lại đứng ra giải quyết tên phương khách dây dưa đeo bám kia. Lời nói cử chỉ mang theo khí phách nhưng không mất đi nhã nhặn, bên trong trầm ổn, lại có một tia bừng bình lơ đãng. Hơn nữa dung mạo hẳn tuấn lãng, thân hình lại cao lớn, chính là lang quân như ý trong mộng đẹp của thiếu nữ xuân thì. Thư Nhan lập tức lòng đã nhộn nhạo không yên, nàng vội vàng lau đi nước mắt, để ý mặt mũi của mình, vô cùng đoan trang hướng Tô Mộ Tình hành lễ, cứ luôn miệng gọi ân công một cách ngọt ngào. Tú bà vốn đã muốn nịnh bợ Tô Mộ Tình, giờ thấy họ mặt đi mày lại, có cầu cũng không được, lập tức rút bọn người đương oanh oanh yến yến vờn quanh đi, lệnh Thư Nhan đơn độc hầu hần. Thư Nhan thông minh thanh khiết, không đợi tú bà dặn cũng rõ đây là khách quý, tự nhiên phải thi triển toàn bộ công phu mà hầu hạ Tô Mộ tình cho thực thỏa nguyện mới về. Chỉ là lúc từ biệt, hư vô như gió thổi trên mặt nước, không một dấu vết, khiến lòng người sầu bi, ngày đêm mong nhớ.

[8: Nguyên văn “Lê hoa đới vũ”, tích từ thơ của Lý Bạch diễn tả vẻ đẹp khi khóc của Dương Quý Phi.]

Thật vất vả mới đợi được ngày hần trở lại Tiểu Trần Cư, còn chỉ đích danh mình ra tiếp, Thư Nhan hoan hỉ vô cùng, nhưng lòng không biết sao có chút ủy khuất. Thư Nhan ở Tiểu Trần Cư đã danh mãn Dương Châu, con cháu thế gia theo đuổi theo như bầy như đàn, chính mình lại hờ hững, hết lần này đến lần khác vì Tô Mộ Tình mà bỏ xuống tôn nghiêm, mất xanh trông ngóng không thôi, nhưng chỉ đổi lại những ngày hiu quạnh. Chỉ e hoa rơi hữu ý mà nước chảy vô tình, nàng lòng bắt đầu buồn thương, muốn để hần đợi một chút, để nàng soi gương trang điểm, phục sức thật tử mỉ.

Nàng vừa giận vừa vui, vội vàng vẽ đôi chân mày, vô tư không hay có kẻ đang rình ngoài cửa sổ. Chờ khi sự tình phát giác thì đã bị người che kín miệng, kéo đến bên giường. Kẻ kia mặt như ngà như ngọc, thân hình phong lưu, giữa trán lộ ra nét cau gắt, vài động tác đã đem gương mặt chưa kịp hồi phục tinh thần kia quần lại như cái bánh ú. Thỏa mãn nhìn thành quả của mình một chút, Mặc Nhan cúi người xuống, nhón một ngón tay nâng cằm nàng lên, cố sức mà phồng theo thần tình hiếp đáp đêm qua của Tô Mộ Tình, trầm giọng uy hiếp: “Người còn dám đụng đến Tô Mộ Tình, coi chừng ta bắt một trăm con chuột thả vào giường người!”

~Tô Mộ Tình vừa thưởng thức bánh quế hoa thơm ngọt, tai lại vừa nghe một tiểu cô nương của Tiểu Trần

Cư gầy đàn xương khúc, thản nhiên đắc ý. Nam Cung Ngưng nhìn ra ngoài cửa hơn mười lần, rốt cuộc đã không nhìn được nữa: “Mộ Tình, cô nương đầu bảng kia sao lại lâu đến như thế? Nàng thực muốn chúng ta đợi mãi nơi này hay sao?”

Tú Bà bồi ở bên cạnh đã sớm đỏ mồ hôi lạnh khắp lòng bàn tay, rồi phái một nha đầu trở về thúc giục, lại thêm một tiếng hướng về hai người nhận lỗi. Tô Mộ Minh khoát khoát tay, không thích nói nhiều. Hắn nguyên bản là khách quen nơi phường trăng gió, lần này đến đây đã không còn hăng hái tầm hoa vãn liễu nữa rồi. Nếu như không phải Nam Cung Ngưng cứ to nhỏ nói muốn chọn được mỹ nhân đệ nhất Dương Châu, hắn sẽ không đến Tiểu Trần Cư gặp cô nương đầu bảng nọ. Tô Mộ Tình tự nguyện ngồi tại lầu này, đùa bốn một ả mới đến, xem biểu diễn, nhưng cũng đã ngồi đến chán chết đi được.

Cũng không biết, khi y tỉnh dậy không thấy mình sẽ phản ứng thế nào nữa, trên nhảy tót dưới ghẹo chó trêu gà không yên hay là trở mình ngủ tiếp? Tô Mộ Tình đem chén rượu đặt bên môi, nở ra một chút nét cười, nhớ đến tiểu yêu tinh kia cùng mọi kiểu loại biểu cảm ngây thơ thú vị của y, lại cả dánh dấp ý loạn tình mê khi ở dưới thân hắn, ***g ngực tựa như bị vuốt mèo cào, nhột nhạt không chịu nổi.

Đương lúc đang suy tính có nên để Nam Cung Ngưng ở đây, chính mình về trước thì có tiếng chân từ xa tiến đến, tiểu đồng đứng hầu ngoài cửa vén bức châu liêm, giơ tan thông báo: “Đến rồi”

Mùi đàn hương thoang thoảng, lại như lẫn chút hương tùng, phảng vào trong mũi, cực kỳ giống với hương liệu thường đốt ở Đồng Diệp Lâu. Tô Mộ Tình đang suy nghĩ mông lung chợt hoàn hồn lại, chăm chú nhìn ra, cơn giận không khỏi bùng lên, hai mắt nheo lại, nhưng vẻ mặt vẫn tỏ ra bình tĩnh như thường, nâng chén cười nói: “Nhân sinh hà xử bất tương phùng? Mặc Công Tử quả nhiên có lòng.” Cả gan chạy đến lầu Tàn quán Sở tìm vui, mèo hoang nhỏ kia thực là gan cóc tía mà.

[9: Nhân sinh hà xử bất tương phùng: Người nếu đã sống thì ở nơi nào cũng có thể gặp nhau.][10: Lầu Tàn quán Sở: cũng như “phường phong nguyệt”, là chỉ nơi trăng gió không đứng đắn.]

Mặc Nhan đứng bên cửa, mỉm cười như có như không, đôi mắt hạnh đào hấp háy đong đưa, trong sự tinh khiết vương theo vẻ yêu mị sâu sắc, khiến người hồn xiêu phách lạc.

Sơ khởi, Nam Cung Ngưng là ngẩn đến ngẩn ngơ, khi kinh diễm qua đi thì phát hiện mỹ nhân ấy thân thể thon dài, chiếc cổ như ẩn như hiện, khuôn mặt tuy phong thần tuấn mỹ nhưng không hề có vẻ đẹp âm nhu của nữ tử, mà là vẻ hoa mỹ tinh lạnh không thể nào đụng chạm đến, thần thái nhàn nhã, bản thân có một loại thanh tao mê hoặc, nhưng lại không nhiễm phong trần, tựa như nước mà khiết trong vô cùng.

Thấy y đang ngốc lăng ra, Tô Mộ Tình khó chịu trầm giọng khụ một tiếng, vươn tay về phía Mặc Nhan, ôn nhu nói: “Lại đây.”

Mặc Nhan không nhanh cũng không chậm, run rẩy mà tiến đến, mỗi bước đi là mỗi lần khiến tính nhẫn nại của Tô Mộ Tình tiêu tán đi mất. Trong phòng khách lạnh lẽo như tờ, đến tú bà cũng ngại người, đám hoa hoa thảo thảo đang vây quanh họ cũng biết điều mà thoái lui ra một bên. Mặc Nhan miễn nguyện nhìn khắp chung quanh, dấm chua đã rút hết xuống. Tô Mộ Tình vươn một tay đem y đặt trên gối mình, nắm lấy cằm y, nói vào tai y: “Tiểu yêu tinh, lá gan quả không nhỏ.”

Khí tức ấm áp mang theo mùi rượu thoang thoảng, đã xông gương mặt y đến đỏ ửng. Mặc Nhan liếc ngang hắn, nhìn không được mà ngả vào lòng hắn, nói: “Là huynh đi tìm rượu hoa trước mà.”

[11: Rượu hoa, nguyên văn “Hoa tửu”: ý nói đi đến chốn trăng gió.]

Âm thanh uể oải, lại mang theo chút làm nũng cùng trách móc, Tô Mộ Tình đã rót một chung rượu đưa cho y, không cho là đúng: “Người quán hết được sao, ta đi đâu cũng phải báo với người ư?”

Thân thể Mặc Nhan cứng đờ, sắc mặt trắng bệch nói: “Tô Mộ Tình, huynh muốn trêu ta đến chết mới cam lòng phải không?”

“Ta sẽ luyện tiếu.”, Tô Mộ Tình siết chặt cái ôm, để cằm y đặt trên vai mình, cười hỏi: “Ghen đấy à?”

Mặc Nhan thẳng thốt gạt đầu, rồi sau lại lắc đầu lia lịa, tự nhủ một mảnh tình thâm của bản thân lại bị người đem ra đùa giống như một món đồ chơi, không khỏi đau lòng khổ sở, đẩy hắn ra, thấp giọng nói: “Huynh không được cùng người khác, được không?”

Tô Mộ Tình nhoẻn một nụ cười nhàn nhạt, không nói không rằng, chỉ say mê xoa vỗ gương mặt của y. Lúc này, Nam Cung Ngưng bị bỏ rơi ở bên cạnh, nhìn rõ hết thấy, cất cao giọng hỏi: “Mộ Tình, vị này chính là?”

Mặc dù chưa từng gặp gỡ, nhưng nhân thần kia lại đặc biệt quen thuộc, đặc biệt khi mang theo tức giận mà trừng mắt nhìn qua khiến lòng y có hơi hồi hộp.

“Tên hần là Mặc Nhan.” Tô Mộ Tình khoát tay bảo bọn kẻ hầu lui hết đi, hướng về gã Nam Cung Ngưng đang trì độn đằng kia bảo thẳng: “Nam Cung, người tránh đi một chút.”

Nam Cung Ngưng há môi định nói lại thôi, nửa ngờ nửa thật rời khỏi sảnh, còn quan tâm mà đóng cửa phòng lại.

Nghe tiếng cửa phòng đã khép, Mặc Nhan suy sụp đổ xuống, hờn dỗi hiện hết trên mặt. Tô Mộ Tình vỗ về gương mặt ủ rũ của y, ầm áp dỗ dành: “Đừng giận nữa. Giận đến đổ bệnh thì ta sẽ đau lòng.”

Mặc Nhan tránh được vài lần, nhưng không tránh mãi, chỉ giả dè mà tiến vào lòng hần, chun mũi vài cái, vùi mặt vào chỗ hõm nơi cổ hần, khẽ hỏi: “Huynh thích Thư Nhan có phải không?”

Đối phương im lặng một lúc. Mặc Nhan nhắm mắt lại, trong lòng đau như bị kim châm, chính mình không biết làm sao cho phải. Tô Mộ Tình khẽ hôn lên khuôn mặt y, nụ hôn dịu dàng như tơ lại đầu độc tâm trí y mất rồi. Mặc Nhan khẽ ưm, ư mấy tiếng, lặng lẽ mà ôm lấy lưng nam nhân kia. Trong cơn mê mải, nghe thấy tiếng người kia thủ thủ bên tai: “Người thích Thư Nhan đứng chặt cả đường cái, nàng chọn ai thì chọn, mà tiểu Mặc Nhan chỉ có mỗi Tình ca ca của y, người nói xem nào, ta sẽ thích ai?”

Mặc Nhan đã ngồi dậy, nơi chót mày hiện nét vui mừng, sợ hãi hỏi: “Ta ư?”

Tô Mộ Tình chấm chấm lên đỉnh mũi y: “Trừ người ra, còn ai vào đây?”

Thốt nhiên vui sướng tràn đầy vào ***g ngực. Mặc Nhan khúc khích cười vòng tay ôm lấy cổ Tô Mộ Tình, nhu thuận mà hồi đáp những chiếc hôn triền miên của hần, hơi thở dần trở nên gấp gáp rồi thở dốc. Tô Mộ Tình gặm gặm vành tay mềm mại của y: “Nhưng mà, chuyện người trốn đi kỹ viện, không trốn nổi nghiêm phạt đâu nhé.”

Thanh âm khàn khàn nhuốm một trận kinh hãi, Mặc Nhan nhuyển mềm và vùi vào lòng nam nhân, trong đầu chỉ toàn là hỗn loạn, chỉ còn chờ người giải khai hạ phúc mà thôi.

3. Chương 3

Mãi cho đến khi đêm buông đèn thấp, hai người mới từ trong phòng đi ra. Gò má Mặc Nhan thẹn thùng giấu vào tay áo, mặt mày hàm tiếu, cả người yếu ớt vô lực tựa vào người Tô Mộ Tình, chân đi không vững, có thể thấy đã bị nghiêm phạt rất triệt để. Y bước xuống lầu lại càng run rẩy, Tô Mộ Tình đỡ thắt lưng y, thì thầm: “Ta bế người ra ngoài nhé?”

Hai mắt Mặc Nhan trừng lên, nhìn trong đại sảnh ồn ào đông đúc, da mặt y thực sự không dày đến thế, bèn lắc lắc đầu. Tô Mộ Tình nhìn xuống bên dưới lầu, đột nhiên đưa tay vững vàng ôm lấy eo y, tay kia lại bế ngay chân mà đem y ôm lên. Mặc Nhan khẽ kêu một tiếng, ôm lấy vai Tô Mộ Tình, vừa mừng vừa thẹn, trên mặt đầy tiếu ý bướng bỉnh, khẽ sát tai hần mà thì thầm: “Chết dưới mẫu đơn, thành quỷ cũng phong lưu, được huynh ôm một cái, thực xứng đáng.”

Khóe môi Tô Mộ Tình nhoẻn ra, hiện lên một nét cười bí hiểm, nghiêng qua như thể định hôn y. Mặc Nhan e sợ, vội vàng nghiêng người qua tránh né, lúng ta lúng túng mà vịn lấy hần, một chút cũng không dám động dấy.

Cứ thế mà trong mắt bao nhiêu là người, Tô Mộ Tình bế một Mặc Nhan xấu hổ đến ngắc đầu không được mà đi xuống lầu. Nam Cung Ngưng còn đang mơ mơ màng màng sau giấc ngủ trưa, như thể vừa tỉnh mộng dài, chính mình ở trong đại sảnh đương làm một kẻ lười nhác, thấy hai người bọn họ bước xuống thì kinh

ngạc có thừa, cái ngáp vừa buông hơn phân nửa lập tức bị nghẹn lại, miệng còn đang há to ra, đáng điều khù khờ. Mặc Nhan thấy gã kia đang ngốc lảng ra đó, nhìn không được mà bật cười, khiến cho bao nhiêu con mắt rực cháy lên nhìn y không thôi. Lòng Tô Mộ Tình nảy sinh khó chịu, bèn ôm thật chặt tiểu tử đang hồn xiêu phách lạc đến vô tri vô giác kia, ánh mắt hần sắc nhọn mà đảo một vòng rộng khắp, thoát chốc như bạt gió nhỏ càn quét. Nhân thần mê mị của đám phương khách kia rụt lại hết thảy. Nam Cung Ngưng đang chờ ra đằng kia cũng không tự chủ được mà rụt cổ, theo Tô Mộ Tình ra khỏi cửa.

Sẩm tối đầu xuân ướn lạnh âm hàn, ở trong lâu hoàn toàn không cảm giác được, vừa ra khỏi cửa thì gió lạnh đã phả vào mặt mũi. Tô Mộ Tình buông Mặc Nhan đang rét đến phát run xuống, tiếp nhận áo choàng mà tiểu tử đem đến choàng cho y, vừa buộc lại dây vừa hỏi: “Sợ lạnh cứ nói, ta sai người chuẩn bị xe ngựa.”

Tiểu tử đã dắt hai con ngựa của hắn và Nam Cung Ngưng sang đây, nhưng nếu cưỡi ngựa mà về thì e rằng tiểu yêu tinh y phục đơn bạc kia sẽ đông cứng mất.

Mặc Nhan vươn hai tay, tò mò mà sờ mõm con ngựa – chính là Đại mặc lương câu ngày phi ngàn dặm mà Tô Mộ Tình thích cưỡi, thân ngựa cường tráng cao to, lông trên người đều đen bóng, vuốt vào trơn láng, có thể phi nhanh như lưu tinh thiểm điện, thân tuấn phi phạm, từ xưa đến giờ đều được chủ nhân sủng ái sâu sắc, tính tình cũng tự nhiên mà cao ngạo đệ nhất. Mặc Nhan còn chưa đụng đến, con ngựa kia liền thở phì phì mấy hơi trong mũi, rất không hài lòng mà ngoảnh đầu đi. Nếu như không phải nhìn thấy Tô Mộ Tình đang ở bên cạnh, chỉ e là đã giơ chân lên đá rồi.

[12: Lưu tinh thiểm điện: nhanh như sấm sét]

Mặc Nhan có chút ử rữ. Khi y hãy còn là mèo con, những ngày tháng ở trong rừng núi có thể gọi là gian khổ, không những phải trốn tránh bọn sài lang hổ báo, mà cả loài ăn cỏ như dê hay hưu cũng không dám trêu chọc. Bị thợ săn đuổi theo lần kia, y chưa kịp trốn thoát đã bị một con mãng xà đuổi theo không tha, hoảng sợ đến mức không biết chạy đi đâu, bất cẩn đã sa vào bẫy thú, mạng nhỏ tưởng như đã hết, lại được Tô Mộ Tình cứu thoát, mãng xà kia cũng đã bị dọa cho sợ, trốn mất vào hốc đá, chuồn thật xa. Mặc Nhan tìm được đường sống trong chỗ chết, khi kinh hãi qua đi, trong trái tim tự nhiên đã ghi khắc hình bóng của Tô Mộ Tình, từ đó là mối tình đầu của y. Liều mạng mà hấp thụ tinh hoa đất trời, lại cố sức mà tu luyện thành hình người rồi hồi hải mà hạ sơn – nói báo ân làm gì, chẳng thà báo y tương tự khó nhin.

Tô Mộ Tình đoán được vài phần tâm tư của y, nắm tay y mà sờ vào đầu ngựa. Tuấn mã chịu đựng khổ sở, tuy rằng không tự nguyện nhưng cũng chỉ dám trừng mắt lên, để mặc mèo hoang nhỏ hồ đồ ngu ngốc kia sờ đến đã tay thì thôi, móng ngựa không nhẫn nại được mà đập đập xuống đất.

Mặc Nhan khanh khách cười, nhìn Tô Mộ Tình nói: “Ta muốn cưỡi ngựa mà về.”

Nam Cung Ngưng đã ngồi trên ngựa, cười cười mà nhìn cảnh tượng buồn nôn đằng kia, cao giọng nói: “Chỉ bằng gọi Thu Nguyệt cô nương ra hát “Thập bát mô” mới phải, Mộ Tình, hai người cứ từ từ mà đùa, ta về trước đây.”

[13: “Thập bát mô”: theo Lộc Đỉnh Ký của Kim Dung thì đây là bài hát pervert chốn thanh lâu: một ta sờ, hai ta sờ...cô đủ mười tám lần. Nam Cung Ngưng nói lời này, vừa có ý trêu rằng hai người kia cứ ở đó mà sờ ngựa mãi, vừa muốn nói cảnh tượng sờ soạn ấy rất là buồn nôn:”>]

Tô Mộ Tình liếc mắt trừng y, đỡ Mặc Nhan lên lưng ngựa, chính mình cũng xoay người leo lên, một tay cầm cương, một tay đem Mặc Nhan dựa vào trước ngực. Hai con ngựa không nhanh không chậm mà ra khỏi đại môn Tiểu Trần Cư, phi nước kiệu trên đường lộ lát đá xanh xanh.

Bị gói lại như cái bánh chưng, Mặc Nhan kéo kéo áo choàng, ló đầu ra. Gió đêm phả vào mặt mũi, khiến tóc dài xuy tần, từng sợi một lật phất ngang má Tô Mộ Tình như tơ tình vương vấn, khiến hắn cũng khó cầm lại trầm mê, vươn tay cầm lấy khuôn mặt Mặc Nhan, môi đã kề sát....

“Ừng ục... ục....” Một chuỗi âm thanh quái dị truyền ra từ bụng Mặc Nhan. Tô Mộ Tình có hơi sững sốt, lập tức ngẩng đầu cười to, Nam Cung Ngưng cách đó vài bước cũng đã nghe tiếng bụng y kêu, cũng theo đó mà cười rộ. Mặc Nhan ngượng đến đỏ bừng cả mặt, kéo cổ áo choàng che kín đầu, dẫu thế nào cũng không chịu lộ diện. Nhưng cái bụng lại chẳng thêm giữ thể diện cho chủ nhân, càng kêu như sấm. Mặc Nhan cố nén lại cái bụng đang như lửa đốt, nếu không có Nam Cung Ngưng bên cạnh, y thật muốn biến về miêu thân, đỡ phải mất mặt.

Cứ thế mà trốn trong áo choàng, ngả nghiêng chốc lát, đã cảm thấy Tô Mộ Tình ghì cương, an toàn xuống ngựa, đưa tay bế y xuống theo, kéo áo choàng ra. Mặc Nhan ngẩng lên nhìn, thấy đèn đuốc sáng trưng, giữa những đại hồng đăng, một tấm biển đề chữ rồng bay phượng múa: Túy Hương Lầu.

~Ngày hết đêm buông, chính là lúc thuận lợi nhất cho việc làm ăn của trà lâu tửu quán. Túy Hương Lầu là một trong những tửu lâu lớn nhất thành Dương Châu, lúc này dĩ nhiên đã đông nghịt khách khứa. Trong sảnh lớn, chén đưa chén đẩy thực náo nhiệt. Trong chỗ đông người, Mặc Nhan chừng như có chút e ngại, giật khê góc áo Tô Mộ Tình, nói nhỏ: “Đổi nơi khác đi, nơi này có lẽ hết chỗ rồi.”

Tô Mộ Tình vỗ vỗ bàn tay hần. Rất nhanh đã có một tiểu tư lanh lẹ đến dắt ngựa đi, gã chủ quỹ tươi cười xán lạn, đích thân ra nghênh đón, một tiếng bắt chuyện, vạn phần nhiệt tình.

Không có chỗ ngồi cũng không đến lượt Tô Mộ Tình. Chủ quỹ khom lưng dẫn ba người đi vào một gian phòng thanh nhã phía trên, thanh u yên tĩnh, sự ồn ào dưới lầu đã bị tách biệt ngoài kia, chỉ còn nghe loáng thoáng như hơi gió phảng phất từng lăm, không rõ âm hưởng, nên trên lầu cũng không quá tịch mịch.

Mặc Nhan sớm đã đói đến lạc giọng, đi theo phía sau lưng, mắt sáng rỡ trông thấy vài món khai vị, bèn nhìn Tô Mộ Tình trông ngóng, nhân thần thèm thường khiến kẻ kia không khỏi nghĩ chính mình đã trở thành một đĩa cá chưng thực lớn. Hần vươn tay xoa đầu Mặc Nhan: “Trưa không ăn hay sao mà đói như thế?”

Mặc Nhan lắc đầu, uể oải mà tựa bên cạnh bàn. Nam Cung Ngưng thấy thú vị, lục lợi khắp người, tìm ra nửa gói kẹo lạc, nghiêng người qua trêu y: “Mặc Nhan, ăn kẹo lạc không nào?”

[14: Nguyên văn “Tô đường”, một loại quà vật tương tự như kẹo đậu phộng của người miền Nam.]

Tiểu Yêu Tinh đói đến nhân tình xám ngoét đầu tiên là vì kích động mà ngồi dậy, nhìn gói kẹo lạc kia, nuốt nước bọt một cái. Sau rồi, y hướng mắt nhìn Tô Mộ Tình, chỉ đợi hần gật đầu một cái thôi là sẽ mang cái gói kia qua đây.

Tô Mộ Tình nhú mày, liếc mắt nhìn Nam Cung Ngưng bực bội. Kẻ kia nhất quyết không sợ thiên hạ đại loạn, chính mình vượt cạm xem kịch hay. Hần lại thấy gương mặt chờ mong của Mặc Nhan dần dần chuyển thành mệt mỏi, bèn mỉm cười, nhón lấy một viên kẹo lạc đưa vào miệng, đưa tay kéo vai Mặc Nhan, dùng miệng mà đút qua cho y. Mặc Nhan nếm thử đồ ngọt kia, muốn ngừng mà không được, đành dán chặt vào hần. Trái một viên phải một viên mà bị đút cho đến chết đi được mới thôi. Mãi đến chỉ còn một viên kẹo còn ngậm trong miệng, hai kẻ đương khanh khanh ta ta kia mới dời sự chú ý trở về Nam Cung Ngưng phía đối diện.

Nam Cung Ngưng lắc đầu, giả vờ ngắm phong cảnh. Có trời mới biết trong đêm đen thế kia cảnh vật đẹp ở chỗ nào. Hai người bên kia ngược lại không hề kềm chế, mà cứ ngày càng trầm trọng, thủ thủ thăm thì mà sát kề bên nhau tâm tình trò chuyện, khiến kẻ bị bỏ rơi như y như ngồi trên bàn chông. Cũng may, Túy Hương Lầu dọn món luôn nhanh chóng, chỉ trong thời gian nửa chung trà đã dọn đầy một bàn mỹ vị giai hào. Mặc Nhan xoa xoa bụng, cầm đũa lên ăn vô tư quên mình. Nam Cung Ngưng cũng có chút đói, vừa ăn vừa không quên chơi đùa với Mặc Nhan. Thế nhưng Tô Mộ Tình chỉ lo thêm cơm thêm thức ăn cho Mặc Nhan, ân cần chu đáo đến nỗi không thể không tấm tắc mà tán thưởng: Tô đại lâu chủ cao cao tại thượng, từ lúc nào đã học được cách hầu hạ người khác?

Đến khi ăn no được tám phần, Mặc Nhan giảm tốc độ mà chậm lại, gấp một đũa thịt vịt hầm đưa đến bên miệng Tô Mộ Tình, trong đôi mắt tinh khiết chứa một mảnh chí tình. Tô Mộ Tình mỉm cười tiếp nhận, nhấp một ngụm rượu, dịu dàng hỏi: “No chưa nào?”

Mặc Nhan bấy giờ mới để ý rằng hần vẫn chưa ăn chút gì, không khỏi có chút yêu thương, muốn đem một đĩa trứng thái mà đút hần ăn. Tô Mộ Tình lắc đầu, cản tay y lại, quay nhìn ra ngoài cửa sổ, cao giọng hỏi: “Bằng hữu ở trên cây kia, đang đói nhưng phải uống gió uống sương, tư vị thế nào?”

Mặc Nhan nghe mà chẳng hiểu gì. Nam Cung Ngưng cũng cả kinh, bật dậy. Trên ngọn cây cao lớn phía bên ngoài lầu, quả nhiên có hơi thở bị kềm nén lại, mỏng mảnh yếu ớt, nội lực đã vào loại thượng thừa.

Hai bóng đen tựa hồ như âm hồn, bay bổng nhẹ nhàng mà tung người vào trong. Xem thân thể mà nói chính là hai nam tử, toàn thân phủ kín không chút kẽ hở, chỉ lộ ra đôi người nhỏ tí, tinh quang bốn phía.

Tô Mộ Tình cười cười, rót hai chung rượu, không một dấu tích đã đem Mặc Nhan bảo hộ bên người. Nam Cung Ngưng cau mày lướt mắt nhìn họ vài lần, nói: “Người có gói cả ngàn tầng ngàn lớp ta cũng nhận ra, Trường Giang Song Giao, hôm nay gặp mặt có ý tứ gì chăng?”

[15: Trường Giang Song Giao: hai con giao long (thường luồng) ở trường giang.]

Trường Giang Song Giao kia là hai huynh đệ, nguyên là bá chủ cả vùng hạ lưu sông Trường Giang, ai ai cũng biết, chính là đầu lĩnh của bọn đạo phỉ. Thương thuyền hay dân thuyền lui tới vùng này đã chịu không ít mệt mỏi với chúng, nhưng từ ba năm trước, Quan Diệp Lâu đã đoạt được những nhà thuyền vùng này, cũng độc quyền cả đường vận tải thủy của Trường Giang. Từ đó, áp thuyền đều là cao thủ, biện pháp ngày một cứng rắn, cái loại việc chặn đường cướp bóc đã ngày càng khó làm. Hơn nữa Tô Lâu chủ tự thân xuất mã, đã làm bị thương lão đại của Trường Giang Song Giao, Giang Khiêm, khiến huynh đệ thủ hạ của Song Giao lớp bị bắt lớp ly tán. Kể từ ấy, Giao Bang đã chìm cùng sóng nước, hồn phách khó giữ.

Đương nhiên, lúc trừng trị Giao Bang, Nam Cung Ngưng cũng tham gia, đối với hai người giao huynh giao đệ đều đã quen thuộc, nhưng có chuyện y không hiểu được, tuy rằng có hơi nhàm chán, nhưng không thể không biết....

“Mộ Tình, làm sao huynh biết hai kẻ này đối bụng?”

Tô Mộ Tình một tay chơi đùa mái tóc Mặc Nhan, lười nhác nói: “Lúc các người ăn, ta nghe được có tiếng nuốt nước bọt ồ ồ mà.”

~Tục ngữ có câu, “cừu nhân tương kiến phân ngoại nhân hồng”. Lời này chỉ đúng nửa phần, bởi vì theo tình thế hiện nay mà nói, huyết khí sôi trào trong mắt chỉ có huynh đệ Song Giao năm xưa thua trận. Còn về kẻ kiêu ngạo đắc thắng kia lúc này lại bày ra một dáng hình ung dung lười biếng, mí mắt nhện không được mà nheo nheo.

[16: Cừu nhân tương kiến phân ngoại nhân hồng: gặp lại kẻ thù thì mắt đỏ ngầu, hằn tia máu.]

Cái kiểu xem đối thủ không ra gì kia khiến người bị châm chọc khiêu khích càng thêm thù hận. Người chính là sát khí của giông tố gió táp mưa sa, hắt lại du nhân kiêu dưới đèn hoa khế hạ quân cờ, khiến bản thân vốn nghĩ muốn cùng hắn so cao thấp một phen lại nảy sinh ra sát ý muốn bẻ xương gãy cốt kẻ thù.

Huống chi, Song Giao huynh đệ đã sớm hận Tô Mộ Tình thấu xương, lần này đến đây, tất không từ bỏ ý đồ.

Tay Nam Cung Ngưng đã cầm lấy chuỗi kiếm, nín thở ngưng thần. Tô Mộ Tình tiện tay nâng đôi đũa bằng gỗ lim mà thưởng thức, nhìn cứ như thể không hề phòng bị, nhưng đã phong kín mọi kẻ hở khả dĩ công kích. Hai người tạo vẻ ung dung lỏng lẻo, nhưng thực ra thiên y vô phòng.

[17: Thiên y vô phòng: chiết tự mà nói, là áo trời dệt ra không chút vết chỉ, ý nói là kín kẽ không chỗ hở.]

Không ai nói gì. Chỉ nghe thấy tiếng thở, đang trong tình thế cực kỳ căng thẳng, Mặc Nhan đột nhiên buột miệng: “Mộ Tình, bên trái tay áo của hắn...”

Trước mắt đột ngột tối sầm, nhưng là Tô Mộ Tình sử dụng y phục, ống tay áo rộng lớn che chắn khuôn mặt của y. Mặc Nhan thét lên một tiếng, bị Tô Mộ Tình một tay ôm lấy, giữ chặt trong ngực. Trong lúc đó, thiết trảo ánh xanh lè cắt qua không khí, hướng đến yết hầu của hắn mà cắm vào. Tô Mộ Tình dịch người tránh được, thuận tay xả một bức rèm gấm, nghênh đón đối thủ. Trường kiếm của Nam Cung Ngưng đã tuốt ra khỏi vỏ, cùng Giao đệ liên miên tranh đấu. Còn huynh trưởng Giang Khiêm, cổ tay sử ra liên câu múa lược không chút kẻ hở, đem thiết trảo nhọn hoắt một phen một tấc không rời cái cổ của Tô Mộ Tình.

Tiếng gió qua đi, toàn bộ nền phụt tắt, chỉ còn ánh trăng vắng lặng trong trẻo, u ám tối tăm. Nhã gian hoa lệ chỉ trong nửa khắc đã trở nên lộn xộn khôn tả. Bàn ghế chén đĩa đổ ngã trên đất. Tô Mộ Tình đặt Mặc Nhan ở cửa, nhỏ giọng: “Người ra ngoài trước.”

Đôi mắt hạnh đào của Mặc Nhan trừng lên một tia sợ hãi, nhìn về phía Tô Mộ Tình đang trong trận giao tranh, trái tim như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực. Trong bóng tối, nhãn lực của mèo mình mẫn hơn người, đương thấy Tô Mộ Tình vừa hơn mười chiêu đã bức Giang Khiêm lui đến về một góc thì tay không còn lực, y thở hắt một hơi, tiến ra.

Nam Cung Ngưng một kiếm xuất ra, Giang Hòa thét lên một tiếng, ôm lấy vai lui lại mấy bước. Thấy thắng bại đã phân, Mặc Nhan dần đến một bước, cả kinh kêu lên: “Mộ Tình! Cẩn thận ám khí!”

“Đừng qua đây!” Con mèo ngốc kia sao còn chưa đi?! Tô Mộ Tình một chưởng đánh bật Giang Khiêm, ông tay áo đã dính tề châm ánh bạc. Giang Hòa gầm nhẹ: “Đại ca!” liền một đao hướng đến Tô Mộ Tình mà chém. Liều mạng đến thế, Nam Cung Ngưng cười lạnh một tiếng, gã hèn này tựa như con thường luồng mắc cạn, chưa đáng để hai người cùng nhau xuất thủ. Y liền thu kiếm, đứng ở một bên mà xem náo nhiệt.

Cổ tay Tô Mộ Tình vừa chuyển, đan chưởng nghênh đón Giang Hòa, chuẩn sắc không gì sánh được mà lướt dọc sống đao. Giang Hòa chỉ cảm thấy nơi cổ tay một trận tê rần, sau đó là âm thanh giòn gãy, đau đớn ập đến, đại đao rơi loảng xoảng trên đất. Chủ nhân của nó đang cảm cổ tay gãy nát của mình mà thảm thiết hét không ngừng, cả đời này chỉ sợ không còn cầm đao được nữa.

Dám ám toán người của hần, tất không có kết cuộc tốt! Huynh đệ họ Giang kia, há có thể ngoại lệ?!

Tô Mộ Tình một lần nữa vung chưởng, nhìn Giang Khiêm mặt xám tàn tro ngã vật qua một bên, rồi lại nhìn Giang Hòa kêu đến long trời lở đất, quyết định truy hỏi kẻ kia. Tinh thần gã này thoát nhìn không tề, còn dùng được cả mười phần khí lực mà kêu thét.

Đến bên cạnh Giang Hòa, Tô Mộ Tình cúi người xuống, lấy một chiếc dưa gọt cổ tay Giang Hòa ra, khiến cho một tiếng kêu thảm thiết như giết lợn bật ra. Tô Mộ Tình nhú mày, điểm huyết nhuyễn ma của hần, lại dùng chiếc dưa nâng cầm hần dậy, hỏi: “Thủ hạ bại tướng, lại đến đây lãnh giáo nữa sao?”

Giang Hòa nghiêng răng nghiêng lợi, cầm thù nói: “Muốn giết cứ giết, nói nhiều lam gì?!”

Tô Mộ Tình tràn ra một cái cười khiến sau lưng buốt lạnh. Chiếc dưa trên tay trêu chọc, cắm vào lỗ mũi Giang Hòa, không sâu không nông, vừa vặn khiến cho kẻ kia khó chịu muốn hắt hơi đến thừa chết thiếu sống. Mà Mặc Nhan – vốn đã lĩnh giáo triệt để tính tình ác liệt ẩn dưới vẻ đạo mạo của hần – có chút thương tâm không đành, lặng lẽ tiến về trước, muốn đỡ Giang Khiêm đang thổ huyết không ngừng đứng dậy.

“Người tránh xa hần một chút!” Tô Mộ Tình quay đầu nhìn y trách mắng. Mặc Nhan ngăn người, nhưng tay đã vươn về phía Giang Khiêm mất rồi. Tô Mộ Tình di chuyển thân hình, Giang Khiêm sử hết toàn bộ khí lực còn lại, thiết trảo chém ra, hướng vào ngực Mặc Nhan mà đánh——

“Mặc Nhan!” Nam Cung ngưng sợ hãi kêu lên, dẫn người qua, nhưng Mặc Nhan ở cách Giang Khiêm thực sự quá gần. Ngân quang chớp lóe, thiết trảo kia đã xuyên qua lớp cấm đoạn, “Xoạt” một tiếng cắm phập vào tường.

[18: Cấm đoạn: y phục bằng gấm.]

Tô Mộ Tình một cước đá bay Giang Khiêm, ngoái nhìn, thiếu chút nữa bật cười thành tiếng.

Dính trên tường chỉ là nhất kiện y phục, nào có phải bóng dáng Mặc Nhan?

Nam Cung Ngưng sợ đến ngây người. Huynh đệ họ Giang càng thắng thốt không gì sánh được. Một người sống sờ sờ ra đây, thế nào trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi?

Cảm thấy một vật thể bé nhỏ ấm nóng theo chân hần mà nhảy phốc lên vai, Tô Mộ Tình nhanh như cắt đem y vòng qua ôm vào lòng. Ông tay áo trải rộng, đưa thân thể lỏng lẻo nhưng kia bao phủ càng thêm kín đáo. Mèo đen nhỏ khê meo một tiếng, vùi vào lòng hần, run rẩy.

Có lẽ, đã bị dọa đến phát sợ. Cũng tốt, sau này không còn lỗ mãng dây vào nữa.

Giở ra một biểu cảm nghiêm trang, Tô Mộ Tình ho khê một tiếng, vỗ vỗ tên Nam Cung Ngưng đang đứng như trời trồng, nói: “Đây, chính là đại pháp “kim thiên thoát xác” thất truyền từ lâu.”

Miệng Nam Cung Ngưng cứ hết há ra rồi khép lại, nhìn cứ như thể cá rời khỏi nước, cứ như thể mãi, đến khi Tô Mộ Tình định một chưởng đánh y, mới bật ra được một câu hỏi: “Hai gã kia xử trí thế nào?”

Tô Mộ Tình quét mắt qua phía chúng, vỗ về lông tơ của tiểu đồng tây đang cuộn tròn trong lòng, thờ ơ nói: “Lưu lại đài thọ là được...”

Tàn đã tàn, phế đã phế, trở lại trả thù thì đã sao, cũng chỉ một trận thảo dã mà thôi.

Giang Hòa phun ra một ngụm máu, rống lên: “Ô Mộ Tình! Người khinh người quá đáng!”

Tô Mộ Tình vẻ mặt lạnh lùng, hạ giọng: “Mặc Nhan vốn mềm lòng, nên lần này ta không giết các người. Nếu còn tái phạm, cứ đi đặt quan tài trước!”

Mặc Nhan nhà hắc nếu đã ra tay muốn cứu, tất nhiên là không muốn có người phải chết. Lúc này hắc nhãn, nhưng chỉ là không muốn giết người trước mặt Mặc Nhan mà thôi.

“Mặc Nhan... Mặc Nhan đâu rồi?” Nam Cung Ngưng vỗ vỗ trán, nhìn Tô Mộ Tình đăm đăm. Đối phương vẽ ra một cái cười bí hiểm, đem mèo nhỏ ôm trong lòng ra, nhẹ nhàng bảo:

“Không muốn đến trừ hận trong lòng sao?”

Mặc Nhan trong thân mèo meo meo một tiếng, nhảy phốc xuống, lông trên người dựng thẳng hết lên, chạy về phía Giang Khiêm. Tô Mộ Tình theo sát phía sau, đề phòng vạn nhất, thuận tay điểm mấy đại huyệt của Giang Khiêm. Mặc Nhan nhảy vào lòng gã kia, neho neho mắt, nhân lúc mắt người không trông rõ, tề một phát.

~Trên đường đi, Nam Cung Ngưng cứ lải nhải hỏi mãi về đại pháp kim thiền thoát xác của Mặc Nhan. Một người một mèo không có gì để nói, cũng không giấu diếm một hơi ngáp dài. Cả con ngựa dưới thân Tô Mộ Tình cũng không nhịn nhục được nữa, chẳng đợi chủ nhân quát ròi đã đại khai bốn vó mà phi.

Trở về phủ, Nam Cung Ngưng đã có vài phần uể oải, phiếm chuyện chỉ mấy lời liền duỗi lưng mà về phòng ngủ. Mặc Nhan vượt qua được vô số ánh mắt giận dữ, rốt cuộc đã rời khỏi cái gã đang muốn trách mắng kia, vội vàng thay đổi hình người, qua loa mặc y phục, không đợi Tô Mộ Tình hỏi mà chạy nhanh như chớp ra ngoài.

Tô Mộ Tình còn đang nghi hoặc, đã nghe tiếng bước chân từ xa tiến đến, hắc vội vàng mà lao ra mở cửa, vừa lúc đã ôm được Mặc Nhan trong lòng.

Mặc Nhan mang theo một thực hạp, tay kia lại nắm cánh tay hắc, kéo vào trong phòng. Trong thanh âm mang theo tiếng thở gấp gấp, vừa thương yêu vừa giận dữ: “Huynh cả tối đều chưa ăn gì, ta đến trừ phòng tìm điểm tâm, cũng chẳng biết huynh có thích ăn hay không nữa!”

Tô Mộ Tình yêu chiều mà vuốt ve gương mặt y, trêu: “Tiểu yêu tinh, vẫn còn có chút lương tâm sao!”

Mặc Nhan đỏ mặt, tiện tay lấy một khối bánh mứt táo dút vào miệng hắc, nhỏ giọng thì thầm một câu: “Không được gọi tiểu yêu tinh nữa.”

“Ô”, Tô Mộ Tình hơi nheo lại, cắn một mẩu bánh ngọt ngào vào trong miệng, còn lại đặt vào tay Mặc Nhan, xoa đầu của y, hỏi: “Vì sao lại không?”

Mặc Nhan buồn bực mở miệng ăn hết mẩu bánh kia, ngồi đối diện Tô Mộ Tình, ân cần bưng trà rót nước, xem đối phương ăn đến thật tốt. Y cúi đầu, nhỏ nhẹ nói: “Ta đã... tu thành hình người.”

Thanh âm ngập ngừng bối rối, đến y nghe đến còn cảm thấy lo lắng không yên, âm tiết cuối cùng dần dần tiêu thất, mất trong ủa ra ngẩn lẹ.

Cớ sao lại phải nhắc nhở rằng hai người họ không phải là đồng loại? Thân là yêu tinh, nên sẽ không có quyền thích con người ư?

Tô Mộ Tình giật mình, nâng chung trà lên, cả người lẫn yêu đều đã cãi ý thiên luân, huống chi lại là một yêu nghiệt mà thể nhân đều muốn thật nhanh diệt trừ?

Nếu sơ khởi chỉ là say mê yêu thích dung mạo của y, chỉ hai ngày ngắn ngủi, Tô Mộ Tình đã không dám khẳng định có thể điều khiển tình cảm của mình nữa.

Bên ngoài cười nói, bên trong vô tình, lẽ nào không phải là người đã an bài trong ước định?

Lưu luyến thâm sâu, chỉ sợ kết thúc không thể nào không chế, chi bằng cứ sớm từ bỏ, mai sau gặp lại, cũng còn có thể nhẹ nhõm mà nhìn nhau.

Mặc Nhan đứng dậy, mím một nụ cười còn khó coi hơn là khóc, ánh mắt rưng rưng ngấm nhìn gương mặt Tô Mộ Tình, nhỏ giọng nói: “Ta đi.”

Thân thể cứng đờ định bước qua khỏi cửa, dưới chân như đã nặng tựa chì, hoàn toàn đã quên mất rằng mèo con lẽ ra phải nhảy bén linh hoạt, mở bật cửa phòng. Y cố nén lại ý muốn quay đầu nhìn lại lần nữa. Bước chân đã tiến, nhưng còn chưa vượt qua khỏi cửa, thân thể đã bị một cái ôm siết lại, tiến vào vòng tay bao quanh ôm ấp. Cửa phòng đóng sập một tiếng, khí tức nóng ấm đã bao tỏa vành tai, người nọ cọ vào tai y, khẽ hỏi: “Mặc Nhan, ta là ai?”

“Tô Mộ Tình”, Mặc Nhan tưởng như chức khóc, kẻ này còn muốn trêu đùa y đến khi nào?

“Tô Mộ Tình là ai?” Người kia hết lần này đến lần khác không hề buông tha, chùng như muốn truy đuổi đến tận cơn tận nguồn. Mặc Nhan trong lòng hỗn loạn hết thấy, bối rối nhưng kiên định nói ra: “Là người mà ta thích.”

Bàn tay dày dặn xoa gương mặt y. Mặc Nhan khép mắt lại, thân thể đã mềm đi trong lòng hắn, cảm nhận được hơi thở cùng nhịp tim đập của đối phương, gần đến mức tựa như có thể hòa tan vào nhau.

Lâu chủ Quan Diệp Lâu, trên giang hồ giữa bao nhiêu anh hùng hảo hán là một nhân vật tựa như có thể bảo Thiên Lô sai đâu đánh đó. Là lang quân như ý mà bao thiếu nữ xuân thì mong nhớ ngày đêm, bao nhiêu người ngưỡng vọng hắn, bao nhiêu người cho rằng hắn là hiển là vinh. Một người như vậy, có lẽ nào cùng một yêu quái nửa người nửa thú tư thủ được ư?

Ôm càng thêm siết, lại càng thêm tuyệt vọng. Y không sợ cùng người tranh đoạt, y liều lĩnh cầu mong, cũng sẽ không chút nào luyến tiếc mà ly khai.

“Ngốc!” Tô Mộ Tình nhéo gương mặt của y, một ngón tay búng vào trán y, trong mắt lộ vẻ quyến cuồng ngạo khí: “Nếu không muốn đi, cứ lưu lại. Tô Mộ Tình ta muốn giữ người, ai dám nói gì?”

Mặc Nhan vừa mừng vừa lo, xoay người lại mà ôm lấy hắn, hỏi nhỏ: “Trong lòng huynh, ta là gì chứ?”

Nhìn thấy y lòng đầy trông mong, vẻ mặt lại cẩn cẩn dục dục thế kia, Tô Mộ Tình lại bắt đầu có cảm giác muốn khi dễ, xoa nắn cái mũi của y, cười bảo: “Tiểu yêu tinh!”

Mặc Nhan mặt trầm xuống, u sầu ủ rũ, hỏi: “Dám cùng yêu tinh đồng sàng cộng chẩm, huynh không sợ ta ăn huynh sao?”

Tô Mộ Tình giả bộ ra vẻ trầm tư, thái dương cau lại, trầm ngâm: “Tiểu yêu tinh của ta còn đói sao? Phụ quân thật tắc trách mà. Đến, đến, đêm xuân ngắn ngủi, không được uống phí.”

Dứt lời, hắn ôm lấy Mặc Nhan hướng về phía giường lớn. Tiểu yêu tinh ban chiều đã bị yêu thương đến xương sống đều rã rời kêu lên một tiếng – nếu bị hắn tác cầu vô độ như thế, còn chưa đến kỳ động dục y hắn đã tan nát mất rồi. Đầu óc bị đổ dành đến không thể nào suy nghĩ đột nhiên lay động. Mặc Nhan ngẩng lên hôn lên hai gò má Tô Mộ Tình, sau đó meo một tiếng, biến thành mèo.

Sắc mặt khiếp đảm nhưng không giấu được vẻ đắc ý khiến Tô Mộ Tình cười khanh khách, phát hiện ra Mặc Nhan bị mình trêu đùa đã bắt đầu giương vuốt, đánh lên thành công lại chui vào ổ chăn mãi không chịu ra. Tô Mộ Tình sau khi tắm rửa, lên giường nghỉ ngơi, đem con mèo đen nhỏ đang buồn ngủ kia ôm vào lòng, một đêm không mộng mị.

4. Chương 4

Sương mờ giăng tỏa, Mặc Nhan mở cửa sổ, khí trời lành lạnh ùa vào mặt. Y rét run cả người, toan chui trở lại ổ chăn. Cảm bị hơi ấm hây còn, nhưng chân tay lạnh buốt không biết làm sao mới hết. Y lăn qua lăn lại mấy hồi vẫn không thấy buồn ngủ, bèn quấn chăn vào mà ngồi tựa lên gối, biếng nhác không muốn dậy.

Trời còn chưa sáng, Tô Mộ Tình đã dậy luyện công. Khi ấy Mặc Nhan hãy còn mơ màng ngủ, chỉ cảm thấy kẻ kia không ngừng mà quần quần đuôi mình, giỡn đến mức y ngủ không yên giấc, bèn biến ngay về hình người, dùng chân dài mà đá qua, khiến Tô Mộ Tình cười nhẹ vài tiếng. Hắn y phục tề chỉnh rồi, trước khi đi còn không quên phát vào hông y vài cái, tính tình xấu xa khiến y căm rằng mãi không thôi.

Vừa chớm tỉnh dậy, vẫn chỉ lẻ loi bóng chiếc, Mặc Nhan cuộn tròn trong chăn, chán nản vô cùng mà lui vào góc giường, với việc thức dậy rời giường hãy còn đang do dự.

Mèo nhỏ không hẳn là không thích ngủ nướng, nhất là khi sáng sớm lại ướm lạnh tới tằm thế này. Mặc Nhan sợ lạnh, nhìn mấy lần qua y phục đang treo khung giường, thầm kêu khổ một tiếng. Từ ổ chăn chui ra rồi mặc y phục vào đều là hành hạ, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn là biến thành mèo an toàn hơn hẳn. Lòng bao phủ người, chỉ ít cũng không đến nỗi rét run.

Vừa biến thành mèo, Tô Mộ Tình đã trở lại, túm lấy mèo mà ôm, cười bảo: “Tiểu bướng bỉnh, thức dậy thay y phục nhanh lên.”

Mặc Nhan dùn ra đẩy vào trong lòng hắn, cảm giác ấm áp khiến y thư thái cả người, nhảy trở về giường, công tử Mặc Nhan tuần nhả ưu nhân lại trở về rồi đây.

Tô Mộ Tình bật cười khúc khích, vươn tay cầm y phục, tay kia lại hướng đến hông y sờ soạng. Mặc Nhan nghĩ rằng đối phương muốn ve vãn mình, lững lơ lững lơ mà nhu mềm tiến đến gần. Nào có biết, Tô Mộ Tình đã vươn tay chụp lấy, ngón tay quần quần vào vật gì đó, buồn cười hỏi: “Mặc Nhan, cái này sao không thu lại?”

Mặc Nhan vừa ngoái lại nhìn, lập tức mặt đỏ lựng lên.

Đuôi của y, đuôi của y cư nhiên còn rũ phía sau!

Thực là vô cùng mất mặt mà! Mặc Nhan đầu cũng không dám ngẩng lên, mấp máy môi, lăm bằm một câu chú. Nhưng nào có biết càng gấp lại càng loạn, giờ không những đuôi không biến trở lại, mà hai lỗ tai nhọn hoắt cũng từ mái tóc chui ra.

Như thế này ngay cả mặc xong y phục cũng không che kín được nữa. Mặc Nhan cấp bách đến độ đổ mồ hôi hột, lại sợ Tô Mộ Tình trêu chọc, trảo đông trảo tây, cọ qua cọ lại, cuối cùng càng làm chính mình chui ngược trở vào trong chăn, quần kín từ đầu đến chân, chỉ để lộ ra gương mặt vừa thẹn vừa giận, không biết làm sao mới xong.

Tô Mộ Tình buông y phục xuống, ôm cả thân thể y vào ngực, nâng cầm y lên, hỏi: “Mấy ngày nay người không tu luyện ư?”

Mặc Nhan trừng mắt, lí nhí nói: “Từ lúc...cùng huynh đến nay, không có tu luyện nữa...”

Công phu mới được hai ngày đã ngừng, khiến yêu lực của y yếu ớt đến nỗi biến thân trắc trở. Tiểu yêu tinh kia, tu vi thực là ... thấp đến độ không còn gì để nói.

Tô Mộ Tình gầy gầy cái tai mèo nhưng nhưng của y, đưa một tay xộc vào trong chăn, vồ về tấm lưng ưu mỹ, nhịn không được mà cười. Hắn cúi xuống, thổi phù phù vào tai nhọn. Mặc Nhan nhột đến mức phải rụt cổ, quần chăn kín đầu, buồn bực hờn dỗi mà phun một câu: “Huynh đừng nháo nữa, phiền.”

Tiểu miêu yêu bị cảm giác thất bại sâu sắc chèn ép đến nỗi ***g ngực mười phần ảm ức phiền muộn. Vừa mới tu luyện thành, đã tùy tiện hạ sơn đã thực lỗ mãng, hơn nữa từ khi tương phùng đến nay chỉ toàn lo nói chuyện yêu đương. Tu hành mỗi ngày đã bị vất qua sau đầu, nên giờ đây yêu lực gián đoạn, yếu điểm có thừa.

Tô Mộ Tình chỉ cười, giật mạnh chăn ra, đem Mặc Nhan trần trụi bắt ra ngoài, từng món từng món một mà mặc xong y phục cho y. Đuôi cũng không sao, gấu quần vạt áo đều dài nên đã che kín, nhưng còn tai thì làm sao bây giờ?

“Chải tóc hai mái là che được rồi.” Tô Mộ Tình nghĩ ra một chủ ý điên khùng, Mặc Nhan liếc mắt trừng hắn, buồn bực mà mang giày mang vớ, đi lục tung khắp đồ đạc trong phòng cả buổi, tìm thấy một chiếc mũ đội lên đầu, rồi quay mấy vòng trước gương đồng, tức giận hỏi: “Thế này được chưa?”

Như thế lại có mấy phần khí chất giang hồ du hiệp, chỉ là khuôn mặt tuấn mỹ trắng ngần lại lộ ra vài phần tức tối. Đôi ngươi trong suốt hấp háy lay động, nhìn thế nào cũng ra bộ dạng một cậu ấm đang dỗi hờn. Tô Mộ Tình một phen ngấm nghĩa y từ trên xuống dưới, vờ vịt khen: “Hay lắm hay lắm, chỉ là thiếu chút tang thương nữa là đủ. Chỉ bằng, ngươi biến ra râu mép luôn thể.”

Mặc Nhan cười hiện rõ cả lúm đồng tiền, nói: “Trên mặt người lại có râu mèo, xem được sao?”

Trong đầu Tô Mộ Tình hiện ra cảnh tượng đó, cười đầy thâm ý, tiến đến nắm lấy thắt lưng Mặc Nhan, trán dụi vào vành mũ, nhíu mày: “Thế thì hỏng mất, không còn thấy được Mặc Nhan yêu quý nhà ta nữa, nên làm sao bây giờ?”

Mặc Nhan vịn vịn mũ, điều chỉnh lại cho đúng vị trí với đôi tai, thuận thế mà dựa vào lòng hắn, nói nhỏ một câu: “Huynh lại trêu ta...”

Tô Mộ Tình liên tục kêu oan, ra ngoài cửa cất tiếng phân phó một nha hoàn dọn bữa sáng, ôm lấy Mặc Nhan ra đến phòng khách, ngồi xuống bên bàn, xoa nắn tai y cười bảo: “Ăn no rồi, cơn tức sẽ giảm đi một ít đấy.”

Mặc Nhan đột nhiên nắm lấy tay hắn, trong đáy mắt hiện lên một vết bi thương, hỏi: “Nếu ta không trở lại thành người nữa, huynh còn giữ ta ở lại không?”

“Còn nói lời ấy?”, Tô Mộ Tình cau mày, nhưng phát giác bàn tay Mặc Nhan đã lạnh đi, trên mặt không còn chút huyết sắc, làn da tái đến mức gần như trong suốt. Hắn cả kinh, đỡ lấy thân thể sắp quỵ sụp kia, “Mặc Nhan?”

Mặc Nhan gượng gạo mà cười với y, cả người bỗng đứng đờ quy xuống. Sau một lát, mèo đen nhỏ chui từ dưới quần áo mũ nón ra, thoát chốc đã chạy mất vào sau chiếc tủ trong phòng, kêu thế nào cũng không chịu ra ngoài.

Tô Mộ Tình trầm dự ngàn dặm, Mặc Nhan đều nhắm mắt bịt tai. Hắn bất đắc dĩ không thể làm gì hơn là tự mình động thủ. Nhưng mà đồ đạc trong phòng nếu bị dịch chuyển lại sợ thương tổn đến Mặc Nhan, thế nên hắn cũng không dám động võ. Vì vậy, đám nha hoàn đang bưng thức ăn nối nhau tiến vào, thấy lâu chủ anh minh thần võ của các nàng lại đang ngồi xồm trên sàn, nóng nảy không ngớt, hoàn toàn mất hết hình tượng, thở hào thở hển, bắt mèo.

Nha hoàn thân cận Tiểu Song phản ứng, mang một đĩa cá nướng tiến lên, nhẹ nhàng nói: “Lâu chủ, không bằng ngài thử dùng cái này.”

Tô Mộ Tình bưng đĩa cá nướng dầu vừng rắc tiêu kia, hướng về khối bông xù màu đen trong góc mà dịu dàng dỗ: “Ngoan nào, ngươi không đói bụng sao? Đừng cáu nữa, mau ra đây ăn.”

Tiểu Song lặng lẽ an bài đám nha hoàn dọn xong cơm nước, rồi dẫn các nàng lui. Thái độ của lâu chủ đối với mèo nhỏ kia thực sự cổ quái, nhưng nàng là hạ nhân, cũng không được vô lễ!

Mặc Nhan móng vuốt vươn ra lại rụt vào, âm thầm nuốt nước bọt, meo meo mấy tiếng, vẫn là không chịu chui ra.

Tô Mộ Tình không còn cách nào khác, buông đĩa cá xuống, đứng dậy rồi lùi lại mấy bước: “Ta không bắt ngươi nữa, mau ra đây ăn.”

Mặc Nhan nhìn hắn đề phòng, mãi đến khi Tô Mộ Tình đã lùi đến cạnh cửa, mới do dự mà chui ra. Thực sự là đói khủng khiếp rồi, bèn ngoạm ngay một miếng lớn, đang định lùi lại, một trận gió thốc qua, sau gáy đã bị túm lấy. Mặc Nhan sợ hãi kêu lên, miếng cá nướng trong miệng rơi thẳng xuống đất. Khi y hồi phục tinh thần thì đã bị Tô Mộ Tình ôm siết vào lòng, không thể động đậy.

Y chán chường nhìn khối cá nướng rớt từ miệng mình, tự nhủ này mới là mất cả chì lẫn chài đây.

“Ngươi sợ cái gì?”, Tô Mộ Tình ôm y đến ngồi trước bàn, khẽ cọ mũi vào gáy mèo, nói nhỏ: “Sợ ta không cần ngươi ư?”

Thân thể Mặc Nhan cứng đờ, chân trước khóa vào cổ tay hắn, khẽ khàng khép mắt, không dám nhìn.

“Ngốc!” Tô Mộ Tình nhéo tai y, mắng khê: “Tu luyện lại không được sao? Trốn ta thì ích lợi gì?”

Hắn biết y sợ, sợ bị mình ghét bỏ. Nhưng Mặc Nhan tiểu ngốc nghếch à, nếu ta ghét bỏ người, còn nhân nại mà đổ người đút người như thế sao?

Tô đại lâu chủ cũng bị sự săn sóc cảm động của mình làm cho đứng ngồi không yên, chờ tới chờ lui, mãi cũng không thấy Mặc Nhan phản ứng gì. Hắn đem mèo ôm ra trước mắt mình, tiểu đồng tây kia nhắm nghiền hai mắt, từ cổ họng phát ra tiếng ngáy ư ư o o, đương nhiên đã say ngủ.

~Sinh ý của Quan Diệp Lâu đã bao quát hết mọi lĩnh vực có thể mua bán sinh lời. Dưới trướng thiết lập năm phân đường, trong đó Đạo Diệp Lâu chủ quản lương diêm vải vóc, ngư mục lâm được. Đoàn Diệp lâu chủ quản than đá cùng tài nguyên, tiền trang cầm cố. Tùng Diệp Lâu quản lý vô quán tiêu cực, giao thương sông biển. Còn Liễu Diệp Lâu kinh doanh trà lâu tửu ***, khách sạn xướng quán. Về phần tướng như nhân nhĩ vô sự không buồn bán gì Hồ Diệp Lâu, nhiệm vụ chủ yếu chính là hiệp trợ Tô Mộ Tình trong việc sổ sách, xử lý những mâu thuẫn giữa các phân bộ, thu thập tin tức to nhỏ trong chốn giang hồ, bí mật giải quyết các cao thủ định tìm đến đây gây sự, đảm bảo cho sinh ý chính kinh của Quan Diệp Lâu không phải lo lắng về sau.

[19: Lương diêm vải vóc: lương thực, muối và vải. Ngư mục lâm được: việc đánh bắt cá, gỗ rừng và được thảo][20: Khách sạn xướng quán: bao gồm luôn cả khách sạn, nhà trọ và cả những nơi trăng gió][21: Sinh ý chính kinh: chuyện làm ăn công khai]

Tô Tể thoát vị giao quyền khi Tô Mộ Tình mới mười tám tuổi, vừa mới mãn sư hạ sơn, hãy còn háo hức muốn hành tẩu vài năm trong chốn giang hồ. Nhưng kết quả vừa về đến nhà đã bị một khối trọng trách áp xuống – bị Tô lão cha, Lưu quản gia cùng với cả bọn đường chủ vây quanh mà giáo tập, bị chèn ép gần như phát điên. May thay, hắn ở trên núi ngoại trừ luyện võ còn bị sư phụ ép học binh pháp quyền mưu, quản lý sổ sách, nên khi làm để ý sự vụ một chút đã nhanh chóng quen tay, một mình đảm đương hết thảy. Tô Tể mừng rỡ vứt quyền vứt hành cho con trai, cả ngày chỉ lo dưỡng hoa đùa điếu, cùng với một đám lão hữu du sơn ngoạn thủy, phóng khoáng tự tại, thuận tiện khoác lác rằng cháu nhà có tiền đồ ra làm sao.

Đường chủ năm phân đường, trừ Thẩm Yên Thanh của Hồ Diệp Lâu mới đề bạt sau này, còn lại đều lớn hơn Tô Mộ Tình ít nhất mười tuổi. Ban đầu khó tránh có lòng khinh thường. Nhưng sau vài lần giao đấu, Tô Mộ Tình trong sự cường ngạnh lại không thiếu linh hoạt khéo léo, tư duy thông minh kín đáo cùng điệu bộ trầm ổn nội liêm, thế là đủ cho mấy đường chủ đầy kinh nghiệm chu đáo kia tin phục. Tiếp chương đã sáu năm, Quan Diệp Lâu hùng cứ Giang Nam, sinh ý đã dần leo lên tận vùng Giang Bắc, không ngừng khiêu chiến uy quyền của Lạc Huyền Sơn Trang.

Hôm nay chúng đường chủ tề tựu tại phòng nghị sự, chủ đề tranh luận chính là có nên hay không xâm lấn vùng phía bắc Trường Giang.

Mười mấy năm qua, ngang hàng ngang về với Quan Diệp Lâu, chỉ duy nhất có Lạc Huyền Sơn Trang ngoài thành Tịnh Châu.

“Hôn nhân là biện pháp tối giản!” Đoàn Diệp Lâu Lục Thần Sinh hướng Tô Mộ Tình mà đưa ra kiến nghị: “Lạc Vân Thiên không con trai dưới gối, trăm tuổi già rồi, Lạc Huyền Sơn Trang tất nhiên sẽ bị ngoại nhân tiếp quản. Nếu Lâu chủ bỏ qua cơ hội này, chỉ sợ tương lai sẽ gặp phải đối thủ cường đại.”

Tô Mộ Tình chỉ cười mà không nói, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve phần lông dọc theo cổ Mặc Nhan – tiểu hắc miêu cả một ngày đều tinh thần ủ rũ, lúc ăn trưa thì chỉ gắng gượng mà nhón vài miếng thịt rồi lại trĩu nặng mà ngủ, khiến hắn lòng không yên, đành mang sát bên người. Còn về sắc mặt ngạt nhiên của đám thủ hạ, hắn không quan tâm.

“Không thỏa đáng.” Liễu Diệp Lâu Nhâm Kiệt phản đối. “Liên hợp như thế, bọn họ chắc chắn yêu cầu chúng ta nhượng một phần sản nghiệp Giang Nam, chẳng tốn công sức mà đoạt lấy, thế là xong cả.”

“Sao dễ như vậy được?” Đạo Diệp Lâu Trần Dung cau mày, trầm ngâm nói: “Lạc Huyền Sơn Trang căn cơ đến mấy, thì khi xáp vào tranh đấu cũng người chết ta sống, chỉ sợ kết cuộc lưỡng bại câu thương, để người ngoài tiện nghi vô ích.”

“Vậy cũng không phải”, Tùng Diệp Lâu Ngô Thiết cũng tham gia: “Ba năm trước đây chúng ta chiếm quyền vận tải vùng hạ lưu Trường Giang, Lạc Vân Thiên đã bị bức đến nỗi giậm chân tức tối cũng không làm gì được chúng ta, nó đã hết đà, lão còn gì mà đáng sợ nữa?”

[22: Nguyên văn “cường nỗ chi mạt”, ý nói cung đã không còn đà để bắn tên đi, như người sa cơ lỡ vận, chịu thua thời thế.]

Bốn vị đường chủ tranh chấp không ngừng. Chỉ duy Thẩm Yên Thanh im ắng không nói, cuối cùng đám người kia cãi đến đỏ mặt tía tai, chừng như sắp dùng vũ lực lại nhất tề dần lên yêu cầu Tô Mộ Tình định đoạt. Kẻ kia lại chỉ thờ ơ quét mắt ngang bọn họ, bình thản nói: “Vì sao ta phải chiếm đoạt Lạc Huyền Sơn Trang?”

Hoàng đế không gấp mà thái giám đã vội, nhìn bốn đại nhân vật trước mắt tựa như thái sơn băng giá lại lộ ra thần sắc chừng như sắp thổ huyết đến nơi, Tô Mộ Tình hiển lộ một cái cười bí mật, chuyển sang hỏi Thẩm Yên Thanh: “Người có dự tính gì?”

Đối với Lạc Huyền Sơn Trang, việc hôn nhân vẫn đang trong vòng tranh luận, kẻ muốn người không, chỉ còn một người là chưa tỏ thái độ.

Thẩm Yên Thanh trầm ngâm một lúc, rồi cao giọng nói: “Phía Bắc Trường Giang, Tương Châu, Thư Châu – những nơi cần thận trọng thì phải thận trọng. Còn lên nữa trên miền Bắc, Trường An, Lạc Châu, Tịnh Châu – những vùng này ngoài tầm với, không có cũng được.”

Một tiếng nói ra, cả phòng tĩnh lặng. Bốn ánh mắt nhất tề tròng vào hắn. Nhưng Tô Mộ Tình lại chơi đùa tai mèo, gật đầu nói: “Thẩm đường chủ nói có lý, cường long không so với rắn độc. Lạc Huyền Sơn Trang nơi Giang Bắc người đông thể mạnh, chúng ta vị tất phải đánh dẹp làm gì.”

Lý do đường hoàng như thế, nhưng thực chất bên trong chỉ có trong lòng biết rõ.

Đương kim hoàng đế hoang *** vô đạo, cục diện chính trị nếu có biến, phương Bắc là chốn gần kinh thành, phải đứng mũi chịu sào. Mà phương Nam xưa nay không nên trở thành trung tâm chính trị.

[23: Phân tích ý tứ đoạn này, theo như thiển ý của mình, tức là trong cục diện mà triều đình nhiều nhượng, càng gần kinh thành sẽ càng dây dưa vào chuyện chính trị rối rắm, chuyện làm ăn không những không bảo toàn mà còn có thể chuốc lấy hiểm họa khó lường từ việc tranh đoạt lợi ích giữa các phe phái. Thôi thì cứ ở lại Giang Nam, địa bàn quen thuộc, há chẳng tốt hơn?]

Thẩm Yên Thanh lĩnh ý, mỉm cười. Trong bốn vị đường chủ kia, kẻ tính tình bạo liệt nhất – Ngô Thiết – hừ một tiếng: “Không hổ danh Thẩm đường chủ, hiểu rõ nhất tâm tư lâu chủ chúng ta, tại hạ bội phục.”

Thẩm Yên Thanh khoe môi mỉm cười, khuôn mặt lạnh lùng, hạ giọng: “Ngô đường chủ xin cứ chỉ giáo?”

Ngô Thiết bật dậy, bĩu môi: “Thẩm đường chủ thực đúng là tri kỷ bên người của lâu chủ! Huynh đệ chúng ta đều là kẻ thô lỗ, lâu chủ nói cái gì chúng ta đều tâm phục khẩu phục, chỉ có bản lĩnh nhìn mặt người mà nói, nương theo chiều gió. Chúng ta phải thỉnh giáo Thẩm đường chủ nhiều hơn mới phải.”

Tô Mộ Tình không khỏi cau mày, trong lòng hiểu rõ hùng tâm tráng chí thôn tính Lạc Huyền Sơn Trang của bọn họ bị chết non, tất sinh ra ảo não, chỉ là ngôn từ nói ra chua ngoa hết sức, chỉ bằng cứ nói thẳng ra là nịnh nọt vuốt đuôi.

Theo đồn đãi, Thẩm Yên Thanh nguyên là luyện đồng mà Binh bộ thượng thư tiền nhiệm nuôi dưỡng, rất được sủng ái. Sáu năm trước thượng thư đại nhân từ quan qui ẩn, thượng thư phủ tan đàn xẻ nghé. Lúc đó Thẩm Yên Thanh mười bảy tuổi đã ly khai kinh thành, trên đường nam hạ đã kết giao với Tô Mộ Tình, mới gặp mà như đã thân, liền cùng đi về Quan Diệp Lâu. Sáu năm qua hắn tại chức vị mà tận trung, thay Tô Mộ Tình chia sẻ không ít sự vụ, chỉ là xuất thân của hắn không được trong sạch, trong lâu tuy không ai dám nói loạn, nhưng trên phố quả có chút nhàn ngôn toái ngữ. Cho nên đám đường chủ căn cơ đạo đức kia luôn có chút khinh khi hắn. Nhưng hôm nay thẳng thừng khiêu khích như thế, sự vụ quả chưa từng có.

[24: Nhàn ngôn toái ngữ: lời ra tiếng vào.]

“Khen cho câu tâm phục khẩu phục!” Thẩm Yên Thanh mặt lạnh như nước, gằn giọng: “Thẩm mỗ xin thỉnh giáo!”

Lời vừa dứt, trường tiên bên người như linh xà mà quần tới Ngô Thiết, nhắm thẳng yết hầu. Ngô Triết cũng không phải hạng hữu danh vô thực, hai quả chùy chế tạo bằng ô kim xòe ra trên đầu ngón tay, găm

nhẹ một tiếng, lao ra nghênh đón. Ba vị đường chủ còn lại khoanh tay ngồi một bên xem náo nhiệt. Lâu chủ đã hạ lệnh, ai cũng không dám tùy tiện xông lên.

Thẩm Yên Thanh vốn luôn lãnh tĩnh giữ mình như thể đã bị động đến chân nộ, xuất thủ tàn nhẫn. Ngô Thiết niên kỷ lớn hơn, nội lực thâm hậu, cũng không kích động nhiều, xuất thủ cũng còn một chút lưu tình. Nhưng đối phương không một chút để tâm đến thể diện, mỗi chiêu đều có sát ý. Ngô Thiết cũng nổi giận, tập trung toàn bộ tinh thần, cùng Thẩm Yên Thanh triển miên giao đấu, nhất thời khó phân cao thấp.

Mặc Nhan đã bị đánh thức, mở nửa con mắt, móng vuốt nhỏ cào cào vạt áo Tô Mộ Tình, meo ô phản kháng mấy tiếng. Tô Mộ Tình ần ần trấn y, đem thân mèo bỏ vào tay áo, cười bảo: “Người đừng lo, cứ an nhàn ngủ đi.”

Vượt quá trăm chiêu, chùy của Ngô Thiết hướng vào mắt Thẩm Yên Thanh mà đâm tới, nhưng trường tiên của Thẩm Yên Thanh lại đang chực quán quanh cổ Ngô Thiết, ở giữa điện quang thạch hỏa, một chiếc bút lông sói xé gió vụt đến, đánh vào chiếc roi. Cổ tay Thẩm Yên Thanh tê rần, trường tiên tuột khỏi tay, kinh lực còn dư xoay tít thân roi, ung ung mà đánh vào hai quả chùy. Vài âm giòn giã, toàn bộ đều rơi trên đất.

[25: Điện quang thạch hỏa: khói lửa sấm sét, ý nói đang giữa cuộc đấu quyết liệt.]

Mặc Nhan ồm ư mấy tiếng, xoay người tiếp tục ngủ, Tô Mộ Tình vỗ về lông trên bụng mèo, trầm giọng: “Nói năng vô lễ, vì nộ khí mà mất hết uy nghiêm, ẩu đả lẫn nhau, niệm tình đều là lần đầu vi phạm, nên phạt nhìn vách sấm hối một đêm, còn như tái phạm, tuyệt không tha thứ.”

Phòng nghị sự lặng ngắt như tờ, chỉ nghe mèo nhỏ thỉnh thoảng phát ra tiếng ư hử ngáy. Ngô Thiết vừa rồi bị một roi quất mặt, đau như xát muối cũng không dám động vào vết thương, cúi đầu chấp tay: “Thuộc hạ biết sai.”

Thẩm Yên Thanh đứng yên tại chỗ, không rên tiếng nào. Tô Mộ Tình phất tay, nói: “Lui xuống cả đi, Ngô đường chủ, nhớ thượng dược vết thương trên mặt.”

“Đa tạ lâu chủ quan tâm.”, Ngô Thiết chuyển giận thành vui, theo đám người kia lui xuống. Tô Mộ Tình thở dài, nhẹ nhàng nói: “Yên Thanh, ly khai kinh thành nhiều năm như thế, tính tình sao vẫn còn nóng như lửa?”

Thẩm Yên Thanh ánh mắt lay động, thần tình nhu hòa trở lại, ôm quyền thấp giọng: “Thuộc hạ đã sai, nguyện nhận trách phạt.”

“Bỏ đi.” Tô Mộ Tình nhìn sắc trời không còn sớm nữa, ôm Mặc Nhan đứng dậy, vừa chớm đến cửa, Thẩm Yên Thanh từ phía sau gọi hắn: “Lâu chủ, có một câu, thuộc hạ không biết có nên nói hay không.”

Tô Mộ Tình biến sắc, dừng lại nhưng cũng không quay đầu, phun ra một chữ: “Nói.”

“Lâu chủ, nếu ngài không thật lòng đối đãi Mặc Nhan công tử, rời xa vẫn tốt hơn.” Thẩm Yên Thanh ngưng lại một chút, tự giễu: “Nếu như y cũng giống như ta, thế nhân lại khinh thường.”

Tô Mộ Tình xoay người lại, cau mày: “Người đã biết cái gì?”

Thẩm Yên Thanh nhìn mèo đen đang nằm trong lòng hắn, nói: “Đêm qua lâu chủ mang Mặc công tử trở về, sáng sớm chỉ còn lại một con mèo đen. Trộm nghĩ Đồng Diệp Lâu kín kẽ như thế, một người sờ sờ ra đấy như thế nào rời khỏi?”

Luyện đồng, ấy là thế nhân cảm đoán, hướng chi là một miêu yêu không hiểu sự đời? Nếu chỉ hứng thú nhất thời, thực sự không đáng để cả đời bị ô danh.

Tô Mộ Tình nghiêm mặt, khó chịu nói: “Ta tự biết chừng mực.” Dứt lời, phẩy áo bỏ đi.

~Sau bữa tối, Tô Mộ Tình ôm Mặc Nhan đi tắm. Mèo nhỏ nửa tỉnh nửa mê mười phần sợ nước. Lúc giã rửa đã để lại trên mu bàn tay hắn vài vết hồng ngân, khó khăn lắm mới dỗ cho an tĩnh trở lại. Thế mà vừa tắm xong lại run rẩy cả da lẫn lông, ngay lập tức muốn chui vào chăn. Tô Mộ Tình bắt đắc dĩ, túm lấy đuôi mèo đem tiểu gia hỏa kia lôi ra, dùng khăn lau nước trên thân, rồi mới ôm y vào lòng mà ngủ.

Nửa đêm, Mặc Nhan tỉnh dậy, liếm liếm đỉnh mũi Tô Mộ Tình, biết rõ đối phương đang say ngủ, y mới nhảy xuống giường, chạy đến bên cửa sổ.

May thay, trước khi ngủ Tô Mộ Tình đã để cửa sổ mở toang. Trăng sáng trên cao tỏa ánh bạc lấp lánh. Mặc Nhan ngậm một chiếc khăn trải lót trên sàn, nhào người vào trong ánh trăng, vịn vịn vài cái, lập tức chân sau chạm đất, gắng sức giơ chân trước lên, hình thành tư thế thi lễ, hướng về trăng mà lạy mấy lần.

Ánh trăng trong sáng dịu dàng bao tỏa thân thể, mát lành như nước. Tinh hoa của trăng phẳng phát chảy trôi, theo từng lỗ chân lông mà tưới tắm vào thân thể. Không biết qua bao lâu, tứ chi tiểu hắc miêu bắt đầu dài ra, lông nhung đen thẫm được thay thế bằng làn da mịn màng. Mặc Nhan khép mắt, nằm xuống, tứ chi xòe ra, hưởng thụ ánh trăng bao bọc.

Thân thể thon dài cân xứng được một vàng sáng bao tỏa vẫn vút, không chút e dè đã bày ra cảnh trí lay động lòng người. Này tóc đen như nước chảy dài xuống, này khuôn mặt tuấn mỹ vương theo mấy phần thành kính, vẻ tinh khiết cùng mị hoặc trời sinh không phai nhạt. Gió đêm luồn qua ô cửa, tóc mai phủ trán lất phất bay. Y nhìn sang bên cạnh, lơ đãng nơi chiếc giường đằng kia, chạm phải một đôi người hân hoan chan chứa, không khỏi gọi khẽ: “Mộ Tình!”

Ánh mắt như tụng ca của Tô Mộ Tình phủ qua cơ thể y. Mặc Nhan cuộn hai chân lại, chỉ vừa nghĩ đến bản thân đang không mảnh vải trên người, không khỏi có chút đỏ mặt, nhưng nhìn không được ánh mắt đắm đắm kia mà nóng ran.

“Mộ Tình...” hai tiếng kia đã gần như rên rỉ, Mặc Nhan vươn tay về phía hắn, yêu dị mà ngược ngược đến khiến người phiêu tán hồn phách. Tô Mộ Tình đương nhiên tiếp nhận, đứng dậy tiến về phía Mặc Nhan. Vừa đi, lại vừa dỡ bỏ từng lớp áo trên người. Đến khi hắn đến được bên y, cũng đã trần trụi cùng nhau.

“Mộ Tình...?”, thanh âm nghi hoặc nhưng lại mang theo vài phần làm nũng thúc giục. Tô Mộ Tình ngừng thở, một tay theo cổ y phủ xuống, cảm thụ được vẻ mịn màng dịu mát. Thân thể cao to rắn rỏi đã buông, nơi tiếp hợp càng ngày càng ấm nóng. Mặc Nhan nắm bàn tay hắn, đem ngón giữa ngậm vào trong miệng, uốn người cong lên, khẽ khàng lấy bấy dưới thân hắn.

Đôi môi mềm nường theo má mà hôn xuống, lưu lại những dấu vết nơi cổ. Tô Mộ Tình đem sức nặng toàn thân đặt trên người y, mãn nguyện lắng nghe tiếng ư ử khẽ khàng, chừng như mang theo giọng mũi. Thanh âm ấm mềm, khiến từng khớp xương một đều tê dại cả đi.

Dục hỏa đã nhen, hơi thở ngày càng gấp gáp. Chỉ chớp lát, qua ô cửa, thanh âm rên rỉ mà hoan nhạc đã tỏa ra, phiêu lãng trên hành lang không một bóng người.

Từ đó về sau, mỗi đêm như thế, tu luyện cũng trở thành thú vị.

5. Chương 5

Tháng ba xuân sắc, trời ấm hoa bùng, tiểu yêu tinh cũng ngày càng quất quít lấy người.

Nghe thấy cửa phòng mở ra, Mặc Nhan ngồi thẳng người lên, hai mắt sáng lên nhìn ra phía ấy, nhưng lại thấy Thẩm Yên Thanh bưng một bát canh chưng cách thủy đi vào, cười nói: “Mặc Nhan, ta chưng một món thanh nhiệt trừ hỏa, qua đây nếm thử xem có hợp khẩu vị người không nào.”

Ngoại trừ Tô Mộ Tình, chỉ có hắn biết rõ nội tình của Mặc Nhan. Vì để lâu chủ không phải nhọc lòng quá độ, Thẩm Yên Thanh tự mình xuống bếp, làm một số món canh giải nhiệt định thần cho tiểu miêu yêu trừ hỏa.

Mùa xuân, ấy chính là thời kỳ động dục của loài mèo.

Mặc Nhan mặt ửng lên, nhận lấy, lúng túng cảm ơn. Mở nắp ra, hương vị ngọt ngào thanh tao mang theo chút dục hương xông lên mũi. Y nuốt nước bọt, chỉ trong chớp lát đã giơ bát lên ăn sạch sẽ, chừng như còn thèm mà liếm liếm môi, khen: “Ngon quá, Thẩm đại ca, huynh dạy ta hầm canh có được không?”

Thẩm Yên lấy lại bát cùng muống để nha hoàn dọn đi, rót hai chén chè xanh, cười bảo: “Là muốn hầm để lâu chủ uống sao?”

Mặc Nhan cười rộ lên mà gật đầu. Tuy đã tu thành hình người, nhưng thiên tính nhà mèo nhất thời vẫn chưa suy suyển, chưa thể dùng yêu lực mà ngăn lại khao khát. Nhưng lúc xuân về thực ra cũng chẳng khác biệt gì mấy. Tuy nhiên, từ lúc cùng Tô Mộ Tình đến nay, kỳ động dục bỗng trở thành người thật việc thật, y đã không còn đình lại được nữa. Một khi chớm thấy người nọ, đã chịu không được mà phải cọ dụi một phen. Nhưng đêm đêm hoan hảo như thế, thân thể của chính mình cũng chịu không xuể. Cũng may, còn có Thắm Yên Thanh để tâm săn sóc, mỗi ngày đều đổi một món canh ngọt thanh nhiệt trừ hỏa cho y.

Ồ, nhu cầu tràn trề như thế, khiến bản thân Mặc Nhan cũng khổ sở cực kỳ, y sợ rằng Tô Mộ Tình phải cực nhọc vất vả. Tuy rằng mỗi khi trên giường, bị làm đến mức phải van vỉ xin tha luôn chính là mình, nhưng mà... Mặc Nhan ắt hẳn cho rằng Tô Mộ Tình câu nệ sĩ diện mà không chịu thu binh trước mà thôi.

Thắm Yên Thanh nheo mắt quan sát vẻ mặt vừa mừng vừa khổ của y, trầm ngâm nói: “Ta nghĩ, ta đoán được người muốn hầm loại canh gì rồi.”

~Tô Mộ Tình đang cùng Nam Cung Ngưng so cờ cao thấp giữa vườn trăm hoa khoe sắc, giằng co trọn một buổi chiều vẫn bất phân thắng bại. Trên bàn cờ, quân trắng quân đen đều như hổ như sói, mỗi một nước cờ đều sử dụng hết tinh thần. Ngay khi ấy, Mặc Nhan cẩn cẩn dực dực mà bưng một cái khay tiến đến. Chiếc bát in hình mẫu đơn xanh biếc uốn lượn, nắp đậy hình lá sen cũng không đậy nổi hương khí thơm lành hấp dẫn đến mê người. Nam Cung Ngưng hít hà, nói: “Thơm quá, làm cái gì ngon cho Tình ca ca nhà người ăn đây? Chia cho ta một chén với?”

Mặc Nhan lắc đầu, đem khay đặt xuống trước mặt Tô Mộ Tình: “Nếu Nam Cung đại ca muốn ăn, ta sẽ gọi trù phòng làm một phần.”

Tô Mộ Tình hàm tiếu mà kéo y ngồi xuống, thân mật mà xoa khuôn mặt y, dịu dàng hỏi: “Người làm đây à?”

Mặc Nhan đắc ý gật đầu, nhưng lại nghĩ một chút rồi thêm vào một câu: “Là Thắm đại ca cùng Trương trù nương dạy ta làm.”

“À.” Tô Mộ Tình cầm lấy chiếc muống, mở nắp đậy ra, vừa nhìn rõ bên trong, bắt giác sầm mặt.

Nam Cung Ngưng tò mò mà rướn người qua xem.... sững sốt trong khoảnh khắc, rồi cười sắc súa: “Ngưu tiên?”

[26: Ngưu tiên: Nậm bò, thứ tương tự ngọc dương, nhưng là của bò.]

Mặc Nhan hận không thể tìm được một cái hốc mà chui vào. Tô Mộ Tình trừng mắt bạo tàn nhìn cái tên cười đến bồ nghiêng bồ ngửa kia. Nhưng Nam Cung Ngưng luôn luôn ngốc nghếch có thừa, hoàn toàn không chú ý đến sắc mặt như sắp kéo giông kéo bão của đối phương, cứ thế mà ôm bụng cười đến thổ không ra hơi. Vừa cười vừa gơ một ngón tay chỉ vào hắn, nói: “Tô đại lâu chủ, Mặc Nhan nhà chúng ta oán trách người hùng phong không triển được mà! Ha ha ha ha! Nhanh, tẩm bồ nhanh lên, tránh phải lão hóa sớm... Ái da!”

Tô Mộ Tình búng một quân cờ bay ra, không nhẹ không nặng mà đập ngay vào răng cửa Nam Cung Ngưng, nhìn y đau đến giật bắn lên, bộ dạng chừng như sắp khóc đến nơi, trong lòng thoải mái đi một chút, xoay lại túm lấy Mặc Nhan đang định im ắng chuẩn đi, gương mặt lộ ra ba phần cười giễu, ngậm ngậm cắn răng, bảo: “Tiểu yêu tinh, buổi tối vẫn chưa dứt người ăn no ư?”

Mặc Nhan vì bị hắn nhìn chòng chọc mà rụt cổ, lắc đầu như chiếc trống xoay, ủy khuất: “Ta...không phải là ý tứ đó...Ta sợ huynh mệt mỏi...không phải không phải... ta sợ thân thể huynh sẽ chịu không nổi...”

Sắc mặt Tô Mộ Tình càng lúc càng khó coi. Thanh âm Mặc Nhan lại càng lúc càng nhỏ, đến lúc không khác tiếng muỗi vo ve là mấy, mồ hôi lạnh ứa ra đầm trán, đã thấu hiểu sâu sắc được cái gì gọi là càng nói càng sai.

Tô Mộ Tình một cước đá bay Nam Cung Thanh đang che miệng cười, ôm lấy tấm lưng Mặc Nhan, lấy đà hướng về phía trước, đem tiểu miêu yêu nửa điểm võ công cũng không biết vác lên vai. Khinh công thi triển, hướng Đồng Diệp Lâu mà vút đi.

Không nói cũng biết, lại muốn cùng y lên giường nữa rồi. Mặc Nhan cố giãy, khẽ gọi: “Mộ Tình, ta thực tình không phải nói huynh không đủ...”

Thấy bọn tiểu tư nha đầu đang trở mắt nhìn không thôi, thái dương Tô Mộ Tình nổi gân xanh điên cuồng, từ trước đến nay, đây là lần đầu bị người chọc tức đến đỏ khóc đỏ cười như thế.

Không hề chớp mắt, một đường thẳng tắp mà hướng về phòng, cửa phòng đóng “sầm” một tiếng. Mặc Nhan đầu óc choáng váng đã bị vác về phòng ngủ, đến khi y hồi phục tinh thần thì đã nằm ngửa trên giường mà nhìn lên. Hai tay Tô Mộ Tình đè nghiêng vai y, hấn lại cúi xuống ngấm y, đôi ngươi sâu hút loáng thoáng sự tức giận cùng khao khát không thể che giấu được.

Trời ạ! Ngươi tiên có bổ, cũng không bổ đến mức chỉ cần ngửi thấy hương vị sẽ có thể nhiệt huyết sôi trào chứ?

Thân thể Mặc Nhan cử động, giãy kịch liệt, nhỏ giọng nói: “Mộ Tình, huynh đừng giận mà, ta thực không phải có ý đó.”

Tô Mộ Tình nhướn một bên mày: “Sao?”

“Vì ta cứ luôn quán lấy huynh mà muốn.... Ta sợ thân thể huynh suy kiệt... nên mới.... A...”

Tô Mộ Tình càng nghe càng phát hỏa, thẳng thừng ngăn chặn đôi môi đang mấp máy không ngớt kia, đầu lưỡi tiến quân thần tốc, mang theo sự bá đạo mà điên cuồng nghiêm phạt, xâm chiếm môi y đến nỗi Mặc Nhan bị hôn đến ý loạn tình mê, tê dại lấy bầy dưới thân hấn mới buông tha cặp môi sưng đỏ, khàn giọng nói: “Tiểu yêu tinh, ngươi thực chọc giận ta.”

Đôi tay Mặc Nhan đã ôm lấy cổ đối phương, thân thể rướn cong, trong đôi ngươi hạnh đào chứa chan khao khát, mê muội như say. Tô Mộ Tình thấp giọng cười, gỡ tay y ra, kề sát vào tai y thì thầm: “Tự cởi y phục ra.”

Mặc Nhan trừng mắt nhìn hấn, mặt đỏ đến nỗi tưởng như xuất huyết, tay chân bối rối mà dờ dẫm đi y phục trên người, hạ y cũng đã bỏ sang bên, thân thể trần trụi lại bắt đầu kề sát vào kẻ bên trên.

Tô Mộ Tình đột nhiên ngồi dậy, nhẹ nhàng đẩy y ra xa một chút, bảo: “Cởi y phục của ta.”

Mặc Nhan răng cắn đến mức run lên bần bật, nhưng khao khát nóng cháy như lửa nơi hạ thân khiến hấn không còn biết ngưng ngừng, hai tay vươn về phía y kết Tô Mộ Tình, từng lớp từng lớp mà dỡ bỏ, động tác bức thiết mà thô bạo. Cảm nhận được bàn tay đối phương đang vuốt ve tấm lưng mình, Mặc Nhan rên khẽ một tiếng, cả người tựa vào Tô Mộ Tình, một tay đụng vào bên dưới thắt lưng hấn, chạm đến dục vọng như rồng như hổ giữa nơi ấy, tựa như bị bỏng mà gấp gáp giật tay ra, khàn khàn thở dốc.

Tô Mộ Tình nhìn y, sinh ra khó chịu, kéo tay y ve vuốt lên cơn cương nóng của mình, gặm tai y, mấp máy nói: “Hôm nay, ta cho ngươi hảo hảo mà tắm bồn...”

Mặc Nhan chỉ thấy trên mặt sắp bốc hơi mất rồi, hai dòng dịch thể nóng hổi bỗng chảy xuống. Tô Mộ Tình ngẩn người, rồi tức khắc bật cười, thuận tay với lấy một chiếc áo lau gương mặt y.....

“Mặc Nhan, ngươi chảy máu mũi kìa.”

Mặc Nhan nhìn vết đỏ thẫm trên làn áo trắng tinh như tuyết, khóc không ra nước mắt.

...Y không còn mặt mũi nào sống nữa....

~May là huynh ấy không ăn bát ngư tiên kia — Mặc Nhan không còn chút sức lực nào, dựa vào đầu giường, lòng mừng không ngớt.

Giữa ban ngày mà nồng nàn lửa thiêu củi đốt, cuối cùng bản thân lại mất hết thể diện mà ai ai xin tha thứ, nhưng y cảm thấy mãn nguyện hết cả tâm can, giờ đây đã mệt đến nỗi đầu ngón tay cũng không động đậy được.

Để mặc cho Tô Mộ Tình ôm mình tắm rửa, sau khi tẩy sạch cơ thể, Mặc Nhan cũng lười mặc lại y phục, vùi vào trong chăn làm ra bộ dạng mệt mỏi vốn có.

Tô Mộ Tình xem như cũng có vài phần lương tâm, cẩn thận lau khô mái tóc xõa dài trên gối của y xong, vươn tay vịn lấy eo, cúi xuống hôn khẽ lên trán y. Ngọt ngào trong lòng Mặc Nhan đang khẽ dâng lên, đang muốn quẩn quít lấy hân mà nho nhỏ trò chuyện, nhưng kẻ kia bất ngờ xốc chân lên, nhìn suốt thân thể y, hướng đến cái nơi bị sử dụng quá độ kia.

“Huynh làm gì?” Mặc Nhan sợ hãi kêu lên, liều mạng muốn tránh nhưng không được. Tô Mộ Tình cứ khẳng khái giữ, vài lần sau đã đè y nằm thẳng lại, để y cảm nhận được ngón tay mình vuốt dọc sống lưng đi xuống. Y không khỏi ngượng ngùng giận dữ, hét lên: “Bại hoại! Không được chạm vào!”

Tô Mộ Tình quết chút được cao, chấm lên nơi riêng tư sưng đỏ buốt rát của Mặc Nhan, nhu mềm vô cùng, hết lần này đến lần khác trên y ngoài miệng: “Sợ gì chứ? Trên người người, còn chỗ nào mà ta không chạm qua?”

Mặc Nhan vùi đầu trong chăn, giận đến run người, thanh âm tức tối: “Sau này... chỗ nào cũng không cho huynh chạm đến!”

Tô Mộ Tình buồn cười, vỗ vỗ cái mông hây hẩy của y, cười bảo: “Nói thế thật ư? Người đừng hối hận đấy nhé.”

Mặc Nhan đột nhiên quay đầu lại, hung hăng trừng mắt nhìn hân, rồi lại nằm sấp ngoan ngoãn, không chút lộn xộn.

Được cao thanh mát đã xua đi cơn đau đốn bồng rẫy ở nơi ấy, những ngón tay dịu dàng xoa vuốt trên lưng đã đỡ yên được cơ thể đau xót của y. Mặc Nhan thư thái mà ưm, ư một tiếng, đầu cọ tới cọ lui trên gối.

Biết sai mà sửa, còn gì tốt hơn.

Những cái vuốt ve khi khoan khi nhặt đã đẩy lên cơn buồn ngủ trong y, cảm nhận được khí tức của đôi phương ngày một đến gần, y khép mắt, đợi chờ một cái hôn buông xuống.

“Mặc Nhan...”, thanh âm trầm thấp của Tô Mộ Tình mang theo vài phần tiểu ý, khí tức ấm nóng bao phủ bên tai hân, khẽ nói: “Người có phải đang muốn dè tiện mà trả thù ta hay không?”

Đôi mắt hân đang khép lại bỗng bừng trợn trừng, Mặc Nhan nghiêng người đá mạnh, quát: “Cút đi!”

~Huynh ấy làm sao lại là người như thế?

Mặc Nhan tức giận đâm đâm vào giữa đĩa cá chưng, trên ghế đã lót sẵn một tầng đệm êm rất dày, ngồi xuống cũng không khó khăn gì lắm. Thế nhưng, đối với bộ vị vừa mới bị thương nặng kia, đệm êm đến đâu cũng không bằng chiếc chân rắn rỏi ấm áp của người nọ.

“Sao thế Mặc Nhan?” Thẩm Yên Thanh dừng đĩa, khó hiểu nhìn y, “Không hợp khẩu vị người à?”

Mặc Nhan lắc đầu, vạt một cánh chim nhận, xem nó như chân của Tô Mộ Tình mà mạnh miệng cắn xé.

Thẩm Yên Thanh múc một bát canh cho y, yếu ớt cười bảo: “Ngô đường chủ sang năm nữa là bốn mươi, chỉ vừa mới có một nhĩ tử, tất nhiên là muốn đại yến tân khách, lâu chủ nỗ lực đến đó cũng đương nhiên thôi.”

Người ta sinh con, huynh ấy đi xem náo nhiệt cái gì?!

Mây mưa ban trưa qua đi, cãi nhau âm ỉ thì đã đến giờ ăn tối. Y nguyên là muốn ăn vạ để Tô Mộ Tình dứt mình ăn, ngờ đâu vừa trên y mãi đến lúc lên đèn xong, lại bất ngờ muốn đi uống rượu đám đầy tháng nhĩ tử nhà họ Ngô. Vì thế, mèo nhỏ đang chờ mong chan chứa liền bị bỏ rơi, cũng may còn có Thẩm Yên Thanh đến ăn cùng y, khiến y không đến mức ôm giận mà sinh bệnh.

Một bát cơm qua đi mà chẳng chút mùi vị gì, Mặc Nhan buồn chán có thừa, nói chuyện phiếm với Thẩm Yên Thanh câu có câu không, được mấy lời lại nghĩ đến Tô Mộ Tình.

Có kẻ tình ý thâm sâu, trên gương mặt nhanh chóng bật cười khúc khích, trong mê mải lại có vài phần buồn bực. Khi bắt gặp ánh mắt thấu hiểu của Thẩm Yên Thanh lại bắt đầu e ngại cúi đầu, nhưng giấu đầu lòi đuôi mà nhỏ giọng: “Ta không nhớ huynh ấy, huynh ấy luôn khi dễ ta.”

Thẩm Yên Thanh thở dài, gọi nha đầu đến thu dọn chén đĩa trên bàn, sau đó kể cho Mặc Nhan nghe mấy chuyện giang hồ cổ sự. Chỉ một chốc sau, Mặc Nhan đã ngáp vặt ngáp dài, không cần tắm rửa đã muốn lên giường ngủ lại. Thẩm Yên Thanh thay y đắp chăn thật kỹ, lại ở bên giường mà trông chừng.

— Hái hoa đạo tặc ác danh rành rành Tôn Liên Vũ mấy ngày trước đó đã phạm án tại phủ Thái thú Dương Châu. Thiên kim của Thái thú đang còn sống đã bị làm nhục đến chết, tử trạng vô cùng thê thảm. Thái thú phần hận, hạ lệnh giết bỏ không tha, toàn bộ thành Dương Châu cấm việc đi lại ban đêm. Không chỉ nhà có con gái phải phòng lo lắng, mà cả những nam tử diện mạo thanh thú cũng bắt đầu người người bất an. Dung mạo Mặc Nhan có thể xem là cực phẩm, nhưng tâm tính lại đơn thuần, không hề phòng bị người khác. Quan Diệp Lâu mặc dù tuy canh phòng nghiêm ngặt, Thẩm Yên Thanh vẫn không yên lòng, tự mình trông chừng bên cạnh y, mãi đến khi Tô Mộ Tình trở về.

Khi ấy, đêm đã vào khuya, Mặc Nhan đã chìm lút vào mơ ngủ ngọt ngào so với trư còn say như chết, Tô Mộ Tình gật đầu với Thẩm Yên Thanh, bảo nhỏ vất vả người rồi, tiễn hấn ra ngoài, đóng cửa lại. Duỗi lưng ra, hấn cũng thấy mệt mỏi, nhanh chóng dỡ bỏ ngoại bào, cởi giày lên giường, ôm lấy tấm thân gầy ốm của Mặc Nhan mà duỗi tay duỗi chân.

Mặc Nhan cử động, đưa tay ôm lấy lưng hấn, mê man nói nhỏ: “Mộ Tình...”

“Ừ?” Đỉnh mũi của Tô Mộ Tình cọ vào khuôn mặt y, cách lớp trung y mà vỗ về lưng y, nhẹ nhàng nói: “Đánh thức người sao?”

Mặc Nhan thấp giọng ư hừ, hít vào một hơi, hàm hàm hồ hồ hỏi: “Huynh uống rượu ư?”

“Ừm”, Tô Mộ Tình búng búng trán y, không chút hảo ý nhào người qua hỏi: “Có muốn ném thử không nào?”

Mặc Nhan mắt mở tròn rồi lại khép, nhu thuận ngẩng đầu cùng hấn hôn sâu, dứt cơn quyến luyến, đột nhiên hỏi: “Mộ Tình, có phải huynh cũng muốn nhi tử hay không?”

Tô Mộ Tình ngẩng đầu, nhăm nháp vành tai Mặc Nhan, không hiểu tiểu yêu tinh kia muốn nói gì, chỉ buột miệng: “Muốn, nhưng người không sinh được.”

Gà trống không đẻ trứng, nam nhân không sinh con, mèo đực ấy mà, tự nhiên cũng là không sinh mèo con được.

Mi mắt Mặc Nhan ánh lên một chút đau lòng, không phục mà nói: “Chuyện ấy khó gì? Đừng quên, ta là yêu tinh.”

Tô Mộ Tình sửng sốt một chút, một tay xoa hai gò má y, trong ***g ngực dường như khe dấy lên ấm áp. Hấn cúi xuống hôn Mặc Nhan, khàn khàn bảo: “Đừng nói ngốc nữa, ngủ đi.”

Trong quyến luyến triền miên dường như bật lên tiếng ư hừ nho nhỏ, đôi tay thon gầy ôm sát lưng hấn. Đêm cứ thế mà loang trải, thân thể vùi sát vào nhau, luyến tiếc rời xa.

~Mười tháng hoài thai, một khi khai nhụy, trẻ con cất tiếng khóc chào đời, từng ngón tay từng mảng da thịt, tất cả đều là sinh mệnh mà mẫu thân đã phải hy sinh vô cùng.

Với phàm nhân, đó vẫn là con đường bình thường của nữ tử, nhưng còn tiểu miêu yêu đã tu luyện thành người, quá trình lại đơn giản đến mức không nói nên lời.

Ba ngày sau đêm ấy, ban chiều Tô Mộ Tình từ hiệu buôn trở về, thấy Mặc Nhan đang ngồi bên giường mình đùa nghịch một đứa trẻ sơ sinh trắng trẻo. Hấn vừa vào phòng, thiếu chút nữa đã kêu lên, hoảng hốt hỏi: “Hài tử này từ đâu mà ra?”

Mặc Nhan quay lại nhìn hấn một cái, vẫy vẫy tay, đáp: “Dĩ nhiên là ta sinh rồi.”

Khóe môi Tô Mộ Tình co giật vài lần, ung dung cẩn trọng tiến lên, đứa bé kia mười phần đều xinh xẻo dễ nhìn, cũng không lạ người, bàn tay xiu xiu vẫn túm lấy ống tay áo Mặc Nhan. Mặc Nhan bị đùa đến cười khanh khách không ngừng. Tô Mộ Tình hít thật sâu, nắm chặt bờ vai Mặc Nhan, giọng nói trầm thấp tràn đầy nhu tình: “Thật sự là người sinh ư?”

“Sao lại giả được?” Mặc Nhan nhướn ra nét cười đắc ý, vươn người sang hôn khẽ lên khuôn mặt Tô Mộ Tình, bảo: “Tạo hóa của đất trời, ta mang nửa hạt nội đan dung hòa với tinh khí của người mới sinh ra được hài tử này.”

Dị năng của kẻ tu luyện kia hẳn nhất thời cũng lý giải không được, bán tín bán nghi mà ôm lấy hài tử kia. Trong lòng Tô Mộ Tình xúc động khôn xiết, cười bảo: “Đặt tên đi nào.”

Mặc Nhan gật đầu, tựa vào người hẳn mà nghịch đùa đứa trẻ, nói: “Tô Nhan, có được không?”

Tô Mộ Tình không khỏi bật cười, xoa gương mặt y vô cùng thân thiết, chiều chuộng bảo: “Làm như sợ người khác không biết là người sinh ấy, tiểu yêu tinh!”

Mặc Nhan đỏ lựng khuôn mặt, cúi đầu. Lúc y hãy còn ngượng ngùng, Tô Mộ Tình cũng không suy nghĩ nhiều, gọi Tiểu Song lên thay tã lót cho hài tử. Khi cởi áo, một mảnh giấy lụa từ trong rơi ra. Tô Mộ Tình tò mò nhặt lên, trầm trầm đọc thành tiếng:

“...Tội phụ Trần Thị, chưa chồng thai hoang, không còn mặt mũi nào mà nhìn mặt dòng họ. Nghiệt tử không nơi nào nuôi dưỡng, nén lòng mà vứt bỏ nơi hoang dã, mong được người hảo tâm dưỡng dục trưởng thành, nguyện kiếp sau kết cớ ngậm vành mà báo đại ân...”

Mặc Nhan càng nghe mặt càng trắng bệch, Tô Mộ Tình càng đọc mặt càng tối sầm. Tiểu Song thay tã cho đứa trẻ xong, biết điều mà bế nó lui xuống. Đầu Mặc Nhan đã cúi thấp gần đến mặt bàn, hỏi hận sao lúc nhặt được không mở chăn quần ra mà kiểm tra một phen. Tô Mộ Tình đưa một tay nâng cằm y lên, cười như không cười, trầm giọng: “Nói!”

Sơn vũ dục lai phong mãn lâu!

[27: Sơn vũ dục lai phong mãn lâu: mưa bão sắp tới nên gió mới thổi mạnh đầy lâu. Ngoài ra cũng là một ẩn dụ, nói cơn giận của một ai đó như bão táp sắp đến.]

6. Chương 6

Hậu viên, bên bờ ao sen, dương rũ liễu kiều, sen vừa chớm nở. Bầy cá chép vây đuôi đỏ thắm bơi lội dưới bóng tàn lá, đuổi theo thức ăn mà người kia luôn tay bỏ xuống ao.

“Ai...”, Mặc Nhan phủi mảnh vụn trên tay, sắc xuân đã giăng khắp xung quanh, nhưng y vẫn cứ mãi cau mày ủ dột.

Tô Mộ Tình đã hết hai ngày không thèm đoái hoài đến y.

Mặc Nhan tự hiểu mình đã sai, trước mặt hẳn thì ngoan ngoãn vâng lời, bưng trà đấm lưng, chạy ngược chạy xuôi mà hầu hạ, nhưng rốt cuộc Tô Mộ Tình vẫn tỏ ra bộ dáng băng hàn lạnh lẽo. Gương mặt tuấn tú hà khắc lì lợm, bỏ người ngàn dặm ngoài tai.

Đêm đến thì cư nhiên mà chia đôi phòng ngủ. Mặc Nhan biến thành mèo, bao nhiêu lần mặt dày cọ dụi trên giường, rốt cuộc là bấy nhiêu lần bị túm gáy quăng ra, không thể làm gì khác hơn là dựa vào chân giường, quay mặt nhìn vào tấm lưng trần rấn chấu của Tô Mộ Tình mà ngáy mà đổ dãi.

—Nhưng còn vì sao tinh mơ lại thấy mình tỉnh dậy bên gối người ấy, y nghĩ hoài cũng không hiểu được.

“Huynh ấy muốn giận đến khi nào a?” Mặc Nhan đến bên bờ, nhìn với một con cá ăn no đến nổi bụng phình ra mà thì thầm: “Nếu hôm ấy huynh không đi mất, ta còn phải ra ngoài mà nhặt trẻ con sao?”

Con cá kia không hiểu chút gì ngấm nghĩa y, thở ra mấy cái bong bóng. Mặc Nhan hiểu ý, nói: “Cũng không phải không có cách. Bây giờ ta sợ sát, kiếp sau lại đầu thai làm nữ... Bất quá, đợi đến tuổi có thể sinh hài tử, Mộ Tình đã con đàn cháu đống, không được không được, không có lợi đâu.”

Con cá kia ngoảnh mặt, quẫy đuôi hất nước tung tóe khiến người y ướt mem. Mặc Nhan bắt nó lại, nghe rằng dọa: “Người cũng dám chê cười ta?!”

Con cá đáng thương bị y siết chặt trong tay mình bạch chính mình đã bị đặt lên thớt, liều mạng mà rung lên bần bật, đôi mắt cá thương thâm trùng lên đến như có thể lọt ra khỏi hốc mắt, chỉ còn chưa chảy hai dòng lệ cá trong suốt để chứng tỏ nữa mà thôi.

“Coi như người thức thời.” Mặc Nhan hừ mũi, nắm đuôi cá lên, đưa ra một kiến nghị: “Người nói xem, hầm canh cá cho huynh ấy uống, huynh ấy có tha thứ ta hay không?”

Đang còn đau xót cho y so với chính mình còn không can đảm bằng, mà cái họa xui xẻo kia buột ra khỏi miệng khiến cá chép nghe xong liền kinh hãi, bắt đầu liều mạng mà giãy dụa.

“Ây, tiểu tử, người bắt cá nhà ta làm gì đó?”. Từ phía sau, một giọng nam tử mười phần trung niên vang đến. Mặc Nhan bị dọa đến sợ hãi, khê buông tay, con cá kia rơi tòm xuống đất. Cá chép quẫy mình, tung người xuống nước, bỏ trốn mất tăm.

A!

Y ngoái lại, đối diện với một lão nhân râu bạc gương mặt hiền hậu, đang tủm tỉm cười nhìn y. Ngũ quan ông cùng Tô Mộ Tình có bảy, tám phần tương tự, nhất là đôi mắt thâm thúy sáng rực, tuy rằng tuổi đã cao, nhưng cũng không hề giảm sút tinh thần.

Mặc Nhan đứng thẳng dậy, chấp tay nói: “Vãn bối Mặc Nhan, kiến quá Tô lão tiên bối.”

Tô Tề cười ha hả, vuốt chòm râu bạc, thích thú mà ngắm nghía y, hỏi: “Người là bằng hữu của Mộ Tình?”

Mặc Nhan hai gò má ửng hồng, chi chi ngô ngô mà gật đầu.

Tô lão gia luôn luôn phóng khoáng thoải mái, không hề thấy cái gì là không được, đối diện với tiểu bằng hữu trong sáng tuổi này rất có hảo cảm. Ý đồ muốn lấy lòng nhi tử, ông bày ra thân phận bá phụ, quả nhiên muốn lôi kéo tiếp cận Mặc Nhan.

“Thằng tiểu tử Mộ Tình kia, nó làm sao lại để người ở đây một mình?” Bàn tay chắc nịch chụp lấy vai Mặc Nhan, “Đi, đi, bá phụ mang người đi tìm thằng bé!”

Mặc Nhan lão đảo suýt nữa đã ngã xuống đất. Tô Tề với tay ra đỡ y dậy, tò mò hỏi: “Người không có võ công a?”

Mặc Nhan lắc lắc đầu, trong lòng bất an, thở cũng không dám thở mạnh, vừa sợ thất lễ, vừa sợ khiến Tô lão cha cảm ghét, thực tình là khó xử.

Tô Tề chỉ nghĩ biểu cảm của y là sợ người lạ, hàn huyên mấy câu, cũng không miễn cưỡng, một mình vui vẻ đi đến Đồng Diệp Lâu. Rốt cuộc, trước lâu lại tình cờ gặp phải một con mèo nhỏ đen nhánh, mi thanh mục tú, đang mở hai mắt to tròn nhìn ông không chút chớp mắt.

Có nghĩ cũng không nghĩ được, bản thân mình đi du ngoạn nửa năm trở về, thằng con vô vị nhàm chán cực kỳ của ông lại đi nuôi thú cưng ~ Tô Tề cười đến híp mắt, túm lấy Mặc Nhan, cười rĩ rả mà vào thư phòng, cất giọng oang oang: “Tiểu tử, xem ai tới này!”

Từ đồng sổ sách, Tô Mộ Tình ngẩng đầu lên, ánh mắt sắc bén quét ra, xót đến mức tiểu hắc miêu phải rụt cổ, đem mặt trốn vào trong khuỷu tay Tô Tề.

“Cha, người khi nào đã về? Sao không phái người đưa tin trước, để hài nhi ra nghênh đón.” Khẩu khí Tô Mộ Tình đậm nhiên, lại hướng mắt về phía công việc. Tô Tề gãi gãi đầu, cười khà, hỏi: “Người giận sao?”

“Không dám”, Tô Mộ Tình cũng lười ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng nói: “Lùng Châu, Liễu Châu, Thư Châu, cục diện hỗn loạn bị để lại con đã phái người xử lý. Cha, người mặc dù hành tẩu đại giang nam bắc, nhưng thanh danh vang xa tứ hải của Quan Diệp Lâu, Tô lão gia không phải không có công.”

Tô Tề nhụt chí hết ba phần, cười gượng hai tiếng, bảo: “Không hổ là nhi tử của Tô Tề, hảo hùng tâm, hảo khí lượng!”

Tô Mộ Tình miệng cười nhưng lòng không cười: “Cha quá khen rồi, hài nhi đâu có được loại khí lực xuất thủ đánh người ở Diễm Hồng Lâu.”

Mặc Nhan quan sát tỉ mỉ, chòm râu bạc của Tô Tề hơi chút vểnh lên, tuy thế trên mặt lại là vẻ cười cười, trong thanh âm mang theo vài ý dài dòng lê thê: “Nhi tử à...”

Tô Mộ Tình thở dài, đột nhiên y phục tung bay, giữa điện quang thạch hỏa, Tô Tề một tay túm mèo, đan chưởng đã đánh về phía ***g ngực Tô Mộ Tình. Kể kia khó khăn lắm mới gượng dậy, không biết vì sao mà không có vẻ nghênh đón thẳng thừng cho thỏa chí như mọi khi mà như thể có điều cố kỵ, chỉ thủ mà không công. Vượt quá mười chiêu, Tô Tề bỗng nhiên thu tay lại, hỏi: “Vì sao không trả đòn?”

Tô Mộ Tình nhanh chóng ngồi xuống, tiếp tục nhắc bút mà viết tới viết lui, hoàn toàn không đem lão tử nhà mình để vào trong mắt.

Tô Tề linh quang chợt lóe, âm hiểm mà nói: “Người sợ thương tổn con mèo này?”

Đạt được một ánh mắt không nhẫn được mà hỏi đáp, Tô Tề muốn khóc cũng không khóc được – người cha thân sinh này cứ nhiên so ra còn kém một con mèo được sủng ái, điều này há có thể nào khiến người không ganh ghét! Tô Tề xách gáy Mặc Nhan lên, cười hiểm ác: “Ta muốn vật lông nó.”

Tô Mộ Tình dừng bút, thái dương âm trầm đau nhói, thờ ơ mà nói: “Muốn vật nhỏ cứ việc, đừng làm bẩn thư phòng của con.”

Mặc Nhan meo meo kêu thét, cào xé tay áo Tô Tề đến rách bươm, khó khăn lắm mới giãy ra được, ba chân bốn cẳng đến bên chân Tô Mộ Tình, ngẩng đầu, diêm đạm khả ái mà nhìn y, từ cổ họng bật ra mấy tiếng meo nhỏ xiu – đáng vẻ nhu thuận ghẹo lòng khiến ý chí sắt đá cũng mềm đi hơn nửa. Tô Mộ Tình vươn tay về phía y, bảo: “Qua đây.”

Mặc Nhan mừng rỡ khôn xiết, “vèo” một tiếng đã trèo lên được đầu gối hần, rồi thân thể lỏng lẻo nhưng kia cuộn vào lòng hần, đầu lại thân thiết vô cùng mà dụi ra dụi vào.

Đồ gia hỏa dễ dụ!

[28: Nguyên văn “ký cật bất ký đả”, chỉ nhớ cho ăn chứ không nhớ bị đánh]

“Ồ...”, Tô lão gia bị bỏ rơi một bên nhìn tay áo rách tả tơi của mình, mới nhớ đến mục đích đến đây lần này: “Nhi tử à, chừng nào người mới đi cầu hôn Lạc cô nương?”

Và đã thành công khi nhận được sự chú ý của một người một mèo, hai ánh mắt rần rạt trùng lên nhìn ông, trùng đến nỗi Tô lão gia không hiểu mô tê gì.

“Ta nói, ánh mắt các người vậy là sao?”

~“Người nên biết rằng Lạc Huyền Sơn Trang cùng chúng ta luôn không hòa hợp.” Tô Tề lại ôm lấy tiểu hắc miêu, vuốt râu mèo mà tính lại nợ cũ: “Lão đầu tử Lạc Vân Thiên kia đã đấu với ta mấy mươi năm. Hừ, tiếc là số lão không con trai, cuối cùng chỉ có thể đem gia sản dâng cho người ngoài.”

Tô Mộ Tình thờ ơ mà “À” một tiếng, bình tĩnh đăng sau.

Tô lão gia tử một lời nói ra, một phen đắc ý, cuối cùng tổng kết: “Cho nên, nhi tử a, người phải đi đoạt bảo kiếm của lão, đốt đàn cổ của lão, rồi lại cưới nữ nhi của lão... Ái da! Nó cần ta!”

Mặc Nhan dựng hết cả lông, hai mắt trùng lên, gương vuốt sắc nhọn. Ngón tay bị cắn đến chảy máu của Tô Tề vùng ra, xách mèo nhỏ lên không, đung đưa qua lại, bộ râu xì ra, trừng mắt.

Đáng đời!

Tô Mộ Tình vừa bực mình vừa buồn cười mà nhìn hai kẻ dở người kia, lại nhìn thẳng vào đôi mắt hoang mang ần ứ của Mặc Nhan. Hần mỉm cười, thần nhiên nói: “Vậy, tùy ý cha an bài.”

Thân thể Mặc Nhan cứng đờ, đôi mắt mèo trong suốt phủ đầy một tầng đau thương sợ hãi, đập vào tay Tô Tề bật ra, nhanh như chớp mà chạy biến ra ngoài.

Tô Tề không buồn ngăn y lại, mặt mày rạng rỡ mà hỏi nhi tử: “Vậy khi nào người đến Lạc gia cầu hôn?”

Tô Mộ Tình lắc đầu, cười bí hiểm: “Vì sao con phải đến Lạc gia cầu hôn?”

“Gi?” Tô Tề khó hiểu hỏi: “Mới vừa rồi không phải người đã đáp ứng sao?”

Tô Mộ Tình hờ hững mà vút ra một câu: “Con thu hồi lời mới này.”

Nói đoạn, hần phất tay áo, tự nhiên như không mà ra khỏi thư phòng, để lại một mình Tô Tề cau mày trầm nghĩ: rốt cuộc thằng con trai nhà mình da mặt dày đến mức nào, chống chế mà cũng đến độ lý lẽ hùng hồn như thế?

~Mặc Nhan lao về Đồng Diệp Lâu, một mạch mà chạy băng băng, khuấy động đến nỗi dọc đường gà bay chó sủa, loạn lên hết cả. Bốn chân y tựa như không chạm đất mà trở về ngoại thất, biến thành hình người, lúc mặc y phục mất lại bắt đầu đổ lên, đi thẳng xuống dưới lầu.

Vú nuôi mới cho hài tử kia bú sữa xong. Đứa trẻ thấy y đến gần, bàn tay bé xíu vươn ra đòi y ôm. Mặc Nhan cay cay mũi, bế hài tử kia xoay người mà đi, vừa mới ra khỏi cửa đã chạm phải Thẩm Yên Thanh đang đi ngang qua. Hần đỡ lấy y, từ tốn hỏi: “Sao thế, Mặc Nhan?”

Mặc Nhan dụi mắt vài lần, gắng sức đem cỗ nhiệt lưu kia khóa trở lại, run rẩy nói: “Huynh ấy muốn thành hôn, ta trở về trong núi.”

“Mang theo hài tử sao?” Thẩm Yên Thanh cau mày, “Người dưỡng nó không được, đừng hành sự điên rồ”

Mặc Nhan cúi nhìn đứa trẻ, rồi lại ngoái nhìn vú nuôi uống phí công sức đương không biết làm sao, một phen tự dằn vặt lòng mình rồi lại thở dài, mang tiểu hài tử trả lại cho bà, lẩm bẩm nói: “Dù sao cũng không phải do ta sinh, ta tự mình...rời đi...”

Thanh âm khàn tắc đã tiêu biến trong cơn ghen ngào. Mũi y thút thít, gương mặt đẹp đẽ đã dím dỏ hết cả. Thẩm Yên Thanh đưa sang một chiếc khăn tay, khuyên giải: “Chuyện của Lâu chủ, chỉ có bản thân người làm chủ được mà thôi, tất cả không phải đã là kết cuộc, người trước hết đừng khổ sở.”

Mặc Nhan gật đầu, có chút ngượng ngùng mà nhận lấy chiếc khăn lau gương mặt mình. Thẩm Yên Thanh thấy y đã bình tĩnh trở lại cũng không nói nhiều nữa, cùng y trở về phòng. Không thể ngờ đến, chính là Tô Mộ Tình đang đứng bên bậc cửa sổ, hiển nhiên là đang chờ đợi y.

Thẩm Yên Thanh hành lễ với hần xong lại rời đi, để lại Mặc Nhan tựa lưng vào cửa phòng, vừa giận vừa buồn mà trừng mắt nhìn hần.

Đôi người Tô Mộ Tình hất lên một tia tiểu ý, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn cứng cỏi như đá, lạnh lẽo như băng mà nói với Mặc Nhan: “Người biết sai rồi ư?”

Mặc Nhan ngạc nhiên, lập tức khí thế thôn Ngưu đầu, giận giữ nói: “Tô Mộ Tình, người khinh người quá đáng!”

Tô Mộ Tình một bên mi cong lên, thần sắc tỏ rõ: “Ta khi dễ người đấy, làm sao?” Mặc Nhan oán khí trong lòng không chỗ nào phát tiết, cắn răng thấp giọng hỏi: “Huynh sẽ cưới thê tử sao?”

“Không nhất thiết.” Tô Mộ Tình, nhàn nhàn nhả nhả mà tựa vào song cửa, cho y một đáp án ba phải. Mặc Nhan hít sâu, gằn từng chữ: “Nếu huynh thành thân, ta lập tức rời đi, tuyệt không ở lại phút nào nữa.”

Tô Mộ Tình cười khê một tiếng, nói: “Nếu ta không thả người đi?”

Đôi chân mày của Mặc Nhan cau lại: “Huynh có ý gì?”

“Ta không cưới.” Tô Mộ Tình mỉm cười một cái, trêu tức y: “Chỉ là, muốn nhìn bộ dạng lúc ghen tị của người một chút mà thôi.”

Mặc Nhan đầu tiên là giật mình, sau đó cứ nắc nải nắc nải mà xả cơn giận, đã tin chắc rằng nếu cùng kẻ này ở chung, bản thân tuyệt đối sẽ đoản thọ. Nhưng hoan hỉ đang dần dần tràn dâng cõi lòng đã làm tan biến đi thống khổ vốn có, hai gò má khê khàng nhuộm đỏ, đôi mắt hạnh đào sóng sánh lay động, khiến lòng người mê hoặc. Tô Mộ Tình ngắm trong mắt ấy, hạ phúc đã sớm có một cỗ hỏa diễm nhen nhóm, thiêu thành khí thế bão lửa bạt đồng.

Mấy hôm nay hờ hững với y, kết quả phát hiện căn bản ấy chính là tự dần vặt mình. Thời kỳ động dục của Mặc Nhan đã qua, bản tính ngưỡng ngừng tinh khiết như y tự nhiên sẽ không chủ động mà cầu hoan. Thế nhưng Tô đại thiếu gia lại hoàn toàn khác. Mỗi ngày đều nhìn mỹ thực ẩn hiện trước mắt, cứ phải kềm nén xung động muốn đè y xuống đất mà hung hăng xâm phạm, buộc chính mình không đáp lại sự nũng nịu lấy lòng của y – đối với thanh niên nam tử thân thể cường tráng, tinh lực tràn đầy mà nói, thực sự là thống khổ không nói nổi thành lời.

Không phải là Liễu Hạ Huệ, giả bộ đứng đắn làm gì? Tô Mộ Tình quyết định không làm khó bản thân nữa. Hắn vẫy tay về phía Mặc Nhan, cười đến muôn vạn nhu tình—

“Qua đây.”

Quả nhiên, tiểu yêu tinh bị mê hoặc đến không biết phương hướng đã nhanh chóng nhào vào lòng hắn. Tô Mộ Tình nâng cằm y lên, hôn thật sâu, tạm thời trừ bớt đi vài phần dục niệm, thế nhưng cơn khao khát vì thân thể kẻ bên đã càng thêm cháy bỏng. Mặc Nhan cũng đã chú ý. Hai gò má hồng ửng đơn thuần cọ vào má hắn, nhu thuận đặt trên bờ vai hắn, để đôi bàn tay to lớn kia tùy ý khoan nhặt mà vỗ về xoa vuốt từ đầu đến chân. Từng lớp từng lớp y phục dỡ bỏ.

Khi bị bế bổng lên không, y kề sát vào tai Tô Mộ Tình, khẽ nói: “Mộ Tình...ta thích huynh... thích đến chết mất.”

Tô Mộ Tình đặt y lên giường, đôi môi ấm nóng đã phủ xuống, khắc ghi theo cổ những dấu hôn dài, tỉ mỉ mà thưởng thức tư vị đẹp đẽ mà không ngôn từ nào có thể hình dung. Mặc Nhan nhiệt tình hồi đáp hắn. Hai thân thể trẻ trung quấn quýt chặt chẽ không rời, không chút e dè mà rục rịch cùng tình nhân.

...

Sau cơn mây mưa, Mặc Nhan ngả vào lòng hắn, một tay vuốt dọc tóc hắn, đặt một chiếc hôn mềm lên gương mặt Tô Mộ Tình, khẽ hỏi: “Huynh còn giận ta nữa không?”

“Còn.” Tô Mộ Tình thỏa mãn nhìn gương mặt đầy mong chờ của y trở nên ủ rũ, trong lòng cười thầm không thôi. Mặc Nhan u sầu nhìn hắn, thân thể khẽ động, lại càng tựa sát vào hơn, chưa từ bỏ ý định mà hỏi: “Vậy huynh muốn giận đến khi nào a?”

“Đến ngày hết giận thì thôi.” Tô Mộ Tình vỗ về tấm lưng y, làm mặt quỷ, trêu đến nỗi Mặc Nhan khanh khách cười mãi không dừng, dùng cả tay chân mà ôm siết lấy hắn, gối đầu lên bờ vai hắn, hơi thở dần dần trầm tĩnh dịu dàng.

Tô Mộ Tình nâng nửa thân trên dậy, dừng lại ngắm dung nhan an tĩnh nhu hòa khi ngủ của đối phương, trong mắt đầy sự ôn nhu bình thường hiếm thấy.

Trêu đùa tiểu yêu tinh thiện lương tinh khiết lại ngốc nghếch kia đã trở thành thói quen, nhưng hắn sẽ không để y biết. Khi sơ ngộ chỉ là rung động, nhưng giữa đêm thâu ấy đứng trong lầu mà châm đèn nghe mưa, thân ảnh của y cũng đã soi chiếu sâu sắc vào lòng hắn mất rồi.

~Tinh mơ hôm sau, ngày vừa chuyển ửng, Tô Mộ Tình đã thức dậy luyện công, Mặc Nhan còn đang mơ màng ngủ, ư hử oán trách Tô Mộ Tình nhiều người tỉnh mộng, đoạn kéo chăn phủ kín đầu, tiếp tục mơ giấc mơ bách ngự yến đẹp đẽ.

Tô Mộ Tình trở về thay y phục, Mặc Nhan mắt nhắm nghiền mà nhìn hắn mông lung, rồi cuộn người vào chăn vài lần, lại bắt đầu ngủ say túy lúy.

Mãi đến khi mặt trời đã cao quá ba sào, mới bị gã họ Tô kia không nhấc được nữa mà moi từ ổ chăn ra, y phục chỉnh tề, mang theo ra ngoài đàm sinh ý.

Tiểu yêu tinh một khi thanh tỉnh sẽ vô cùng hưng phấn, hơn nữa khăng khăng không chịu chấp hành mệnh lệnh của Tô Mộ Tình muốn y biến thành mèo. Lý do: hành động bất tiện, hình tượng khiếm nhã, hơn nữa sức ăn cũng kém đi nhiều lắm.

Nhìn vẻ mặt không giấu được vẻ ham mới lạ của y, cứ vịn vào cửa sổ mã xa mà hết nhìn đông đến nhìn tây, luôn miệng riu rít không ngớt, Tô Mộ Tình không khỏi mỉm cười. Noãn ý hòa dịu xao động trên dung nhan tuấn mỹ vô cùng, đôi ngươi đen sâu thẳm chan chứa ôn nhu. Mặc Nhan vô tình quay đầu lại, trong khoảnh

khắc đã ngắm đến ngậy người, hồn phách tựa như bị cuốn đi một nửa, còn lại nửa kia đang cố mà bảo trụ vài phần lý trí, lúng túng nói: “Huynh cười lên trông đẹp lắm...”

Tô Mộ Tình vươn tay ôm lấy lưng y, mắt ngưng đọng lại, sâu sắc nhu tình, ngắm Mặc Nhan mặt đỏ tim đập, thở cũng không dám thở. Hai gương mặt càng lúc càng gần, trong sự xóc nảy khê khàng của cỗ xe, đỉnh mũi thì thoảng lại chạm vào nhau. Dầu cho đã qua vô số lần thân mật, nhưng bầu ấm muội đến không ngôn từ nào diễn tả vẫn cất lên run rẩy không thôi, như thể mở khai trần niên giai nhưỡng, hương nồng như say.

[29: Trần niên giai nhưỡng: rượu ngon ủ lâu năm]

“Đừng rời bỏ ta, Mặc Nhan.” Tô Mộ Tình mê man nói nhỏ, đạt được hồi đáp là một cái gật đầu si ngốc. Hắn mãi nguyện thờ dài, cúi xuống, cẩn thận mà hôn lên hai gò má y, từng phân từng tác đều lưu lại khí tức của chính mình, triền miên lưu luyến, cuối cùng lại môi hôn quyến luyến ấm nồng. Hô hấp cả hai đều bắt đầu hỗn loạn. Tô Mộ Tình nhắm mắt, từng chút từng chút từng chút mà khê quỵen bờ môi y, bắt đầu hối hận vì sao muốn mang khối hương cao mê hoặc tinh thần này ra ngoài.

Tôn Liên Vũ đến nay vẫn chưa từng sa lưới. Nghe đồn gã này có thuật dịch dung tinh túy, lại giỏi dùng mê dược. Canh phòng quanh Quan Diệp Lô tuy rằng nghiêm ngặt, nhưng vẫn không an tâm bằng đem Mặc Nhan theo sát bên người.

Tiểu yêu tinh là của hắn, tính tình bá đạo trời sinh cùng với tình cảm đối với Mặc Nhan sâu đậm không nói nên lời khiến hắn không chuẩn cho bất luận kẻ nào chạm đến y – đây là bảo vật chỉ thuộc về một mình Tô Mộ Tình. Ai dám đụng đến, chết!

Mặc Nhan dĩ nhiên không thấu hiểu được trong lòng hắn đang nghĩ gì. Tô Mộ Tình hiếm khi nào biểu lộ như thế, khiến y cứ như đang ở trong mộng, đôi tay vòng qua lưng đối phương, gương mặt nóng ấm vùi vào hõm vai người ấy, y nhịn không được mà bật cười: “Hôm nay huynh làm sao thế?”

...dường như đã bị Bồ Tát thay đổi tâm can.

Bất quá, nửa câu sau y không dám nói. Đối với kẻ bên ngoài ưu nhã bên trong bạo liệt này y đã lĩnh giáo qua nhiều lắm, nếu lại không hiểu mà phải chịu giáo huấn thì mới là ngốc.

Tô Mộ Tình bắt đầu cứng rắn, nghiêm mặt nói: “Người không thích ta đối với người như thế?”

Mặc Nhan gật đầu, rồi lại lắc đầu, cuối cùng gom đủ dũng khí, sợ hãi hỏi: “Huynh có phải là ăn uống không tiêu không?”

Xem ra, tiểu tử này bị khi dễ mãi đã thành quen. Khóe môi Tô Mộ Tình cong lên, cười không chút hảo ý, lại bày ra biểu cảm nhu tình mật ý, khiến Mặc Nhan trong lòng nhộn nhạo, không tự chủ được mà lại gần. Trong lúc đương say như thế lọt vào giữa sương mù, trong miệng đột ngột lại bị nhét vào một viên dược hoàn vừa ngọt vừa đắng, vừa vào miệng đã tan ra. Căn bản, còn chưa phân biệt được rõ, y phục chỉnh tề đã rơi cả xuống. Tô Mộ Tình cười thỏa mãn, lời từ đồng y phục ra một tiểu hắc miêu giận đến bốc khói đỉnh đầu.

Mỹ nam kế, ấy là dao mổ trâu đi cắt tiết gà.

[30: Nguyên văn: “Ngư dao tiểu thí”, ý nói dùng sức lớn vào việc vặt. Ở đây, chính là sự dè dặt của anh Tinh: dùng dung nhan tuấn tú nhà anh để dụ trẻ, chỉ với mục đích duy nhất: bắt mèo.]

Bổ khuyết 01 – Chính văn H tình tiết chi nhất

Một đêm nọ, não loạn không xong, Mặc Nhan biến thành mèo, chui vào chăn của Tô tiểu công.

Tô tiểu công không thềm để ý.

Mèo nhỏ luồn vào trong y phục của Tô tiểu công...

Tô tiểu công vẫn không thềm để ý.

Mèo nhỏ bắt đầu liếm liếm nơi nào đó.

Tô tiểu công nhú mày, vẫn không thềm để ý.

Mèo nhỏ đẩy vạt áo Tô tiểu công ra, ba điểm toàn bộ lộ diện

~Tô tiểu công thở dốc, tiếp tục không thêm để ý.

Mèo nhỏ trườn lên người Tô tiểu công, hai chân trước gãi gãi hai điểm trên, còn đuôi lại nhẹ phẩy phẩy trên điểm thứ ba...

Tô tiểu công rút cuộc kim khẩu khai mở: Nếu ngươi không biến thành người, ta sẽ lột da ngươi hầm canh mèo!

Mèo nhỏ biến thành hình người, trong phòng sông dờn núi chuyển, mọi người tự mà tưởng tượng, không cần ta đây dài dòng thêm nữa ^^

7. Chương 7

Địa điểm chọn để tiếp khách chính là trên con thuyền của danh kỹ Dương Châu Tần Thủy Y. Khi Tô Mộ Tình lên thuyền, những khách nhân từ nơi xa đến đã đợi lâu, may là Thẩm Yên Thanh cùng Đạo Diệp Lâu Trần Dung đã đi trước đón đường, chuẩn bị nghênh tiếp, mới có thể để cho gã họ Tô kia chờ Mặc Nhan chậm rãi rời giường mới thông thả đến sau.

Dược liệu sinh ý ở phương Bắc hầu như bị Lạc Huyền Sơn Trang độc chiếm, rất nhiều loại thuốc trân kỳ đều bị Lạc Vân Thiên kiểm soát nguồn hàng, đến nỗi dược liệu sinh ý của Quan Diệp Lâu vẫn khó khởi sắc. Lần này, đám thương buôn dược liệu phương Bắc muốn chủ động giao thiệp cùng Tô Mộ Tình, hẳn đã được Lạc Vân Thiên ngầm ngầm cho phép. Xem như là tặng cho Quan Diệp Lâu một phần đại lễ, hảo ý của Lạc lão gia tử, không nói cũng tỏ tường.

Hoa điều ủ trần niên ngọt thanh vừa miệng, đầu bếp hàng đầu của Túy Hương Lầu được triệu đến chuẩn bị điểm tâm, hơn thế nữa, ca kỹ Tần Thủy Y diễm lệ quần phượng, nhu tình tựa thủy, y phục uyển chuyển, tô điểm cho cảnh sắc Tây Hồ hanh hao trong tiết tháng Ba càng tựa hồ như tranh vẽ.

Thuyền hoa khoan thai mà tiến ra giữa hồ. Giữa gió xuân vương theo trận trận nói cười, cầm thanh uẩn ức triền miên. Khách cùng chủ chuyện trò vui vẻ. Tô Mộ Tình một bên cùng ba vị khách nhân hàn huyên đàm luận, một bên không để tâm người mà vỗ về mèo nhỏ trong lòng, hoàn toàn không chú ý đến thần tình không thôi kinh ngạc của kẻ khác.

Nghe Nam Cung Ngưng giới thiệu, ba vị này lần lượt là chủ nhân Lương Châu Hồng Đức Quán – Hồng Tu, chủ nhân Liễu Châu Tế Thiện Đường – Tống Bình, chủ nhân Tịnh Châu Vinh Khánh Đường – Kiều Tùng Niên. Ba gã tiểu tư linh lợi đứng phía sau chủ nhân, bộ dạng phục tùng, tất cung tất kính.

Ngồi giữa họ là vài nữ tử mỹ miều cùng vài thiếu niên thanh tú. Bầu không khí nhanh chóng trở nên thân thiện. Mặc Nhan âu lo mà mở tròn mắt, móng vuốt bé cong cong gãi trên cổ tay Tô Mộ Tình, lo hỗn phách hẳn bị bầu phong tình vạn chủng này cướp mất đi.

Suy nghĩ nhỏ mọn của y vài phần bị Tô Mộ Tình đoán được nhất thanh nhị sở, ngón tay nửa đùa nửa thật mà vuốt ve cằm Mặc Nhan, thì thoảng lại nhón một khối điểm tâm đút cho mèo. Mặc Nhan dễ chịu mà nằm sấp trên chân hắn, vịn lấy ngón tay Tô Mộ Tình mà nhẹ nhàng cắn mút, chơi đùa mãi không dừng.

Cảm giác nhột nhạt ươn ướt từ ngón tay truyền vào trong tim, càng thêm trêu chọc lòng người – Tiểu yêu tinh kia càng lúc càng tiến bộ, vì phu quân như thế, thực sự thoải mái vô cùng.

Quá ba tuần rượu, đám quân tử ban đầu đạo mạo trang nghiêm kia bắt đầu hiện rõ nguyên hình, nói cười đùa cợt cùng chúng tiểu quan ca nữ. Về phần đầu danh Tần cô nương nhu mềm yếu đuối, đôi mắt thủy chung chỉ đặt trên người Thẩm Yên Thanh, khiến Mặc Nhan trông thấy mà thở dài.

Nhưng có kẻ trong lòng lại bốc mùi dấm chua. Chủ nhân Hồng Đức Quán Hồng Tu đã vài phần say sưa hồ đồ, mĩa mai nói: “Tần cô nương hôm nay chỉ chiếu cố tiếp rượu cho Thẩm đường chủ, Thẩm đường chủ điểm phúc không nhỏ, thực khiến tại hạ ao ước.”

Có loại người ưa thích những hán tử sắt đá cường tráng oai nghiêm như bách như tùng, cũng có người chỉ mến mộ loại thư sinh tuấn tú ngọc thụ lâm phong. Tần Thủy Y thoát trông đã biết thuộc nhóm thứ hai, vẫn nép nhờ bên người Thẩm Yên Thanh, vô cùng chu đáo, đôi mắt thu thủy tựa hồ minh châu, ý tình ẩn hiện mà ngưng đọng trên gương mặt đối phương.

Thẩm Yên Thanh nghe ra trong lời kia còn mang ý khác, lãnh đạm mà cười, hướng về hắn mà nâng chén, dĩ hòa vi quý. Góc tai Mặc Nhan vểnh lên, không chút chớp mắt nhìn đăm đăm phía đối diện. Tô Mộ Tình búng búng trán mèo, cũng biểu lộ gương mặt đón chờ kịch hay.

Kiều Tùng Niên ngẩng đầu liếc nhìn bọn họ, rồi lại xoay qua bắt chuyện cùng Trần Dung, đã tỏ rõ việc này không liên quan đến hắn. Tế Thiện Đường Tống Bình tay ôm tay ấp kia lại hào hứng quan sát Thẩm Yên Thanh, cười bảo: “Nghe nói, Thẩm công tử tài nghệ trác tuyệt, hôm nay có lòng nào mà tiết lộ, nhượng ta đại khai nhãn giới?”

“Tổng lão bản đã khen lắm rồi.” Thẩm Yên Thanh hứng hờ nói: “Thẩm mỗ sao dám đảm đương?”

“Thẩm công tử vị tất phải khiêm tốn?” Tống Bình không thuận, cũng không buông tha: “Thẩm công tử lúc thiếu niên đã nức tiếng kinh thành, vương tôn công tử tranh nhau mà quen biết, còn ai không hay, còn ai không hiểu?”

Thật xấu xa! Mặc Nhan thử nhe nanh, chân trước bấu vào thành bàn, lại bị nắm đuôi kéo xuống. Tô Mộ Tình ném cho y một ánh mắt “Ngoan đi, đừng quấy”, âm hiểm cười.

Thẩm Yên Thanh cau mày, nhìn qua nữ tử nép bên người, vẫn là phong thái ôn nhu văn nhã: “Thủy Y, ta mượn đàn của nàng dùng một lát, được không?”

Tần Thủy Y mỉm cười ngọt ngào, phân phó nha đầu mang đàn ra. Thẩm Yên Thanh cong cong khóe môi, trong dáng cười dường như vương theo chút tự trào hư ảo. Mười ngón tay đặt trên huyền cầm, giai âm bắt đầu tuôn ra tựa hồ lưu thủy. Tần Thủy Y nương theo tiếng đàn, chậm rãi xướng ca:

“Lạc Dương đào, mặt phía đông ấy

Cánh bay lả chã vào sân ai?

Lạc Dương khuê nữ thương nhan sắc

Ngồi nhìn hoa rơi mãi thổ dài

Năm nay hoa rơi, sắc dần phai

Năm kia hoa khai, sẽ còn ai

Trông từng bách đã trụ

Trông đời thành bể dâu

Người xưa không về Lạc thành đông

Người nay còn yêu hoa hay không?

Niên niên tuế tuế hoa xưa nở

Tuế tuế niên niên nhân bất đồng

Gửi lời nàng hồng phấn

Thương hộ lão bạc đầu

Xót thương thay ngày cũ

Hồng nhan niên thiếu xa

Vương tôn công tử dưới bóng cây

Giai âm diệu vũ ngắm hoa bay

Lầu son gác tía bên hồ ấy

Tướng quân chìm đắm họa thiên thai

Một mai đầu, ai biết?

Xuân hoan nhạc nơi nao?

Bạc đầu như tơ rối

Mi xanh được bao lâu?

Xưa nay xem hoan nhạc

Tịch dương tước điều sâu”

[31: Lược dịch từ Đại Bi Bạch Đầu Ông của Lưu Hy Di.]

Cầm thanh hoang liêu, ca thanh thốn thức, hòa quyện cùng nhau như thiên y vô phùng. Một khúc cất xong, đã đảo ngược lòng vui của những kẻ tâm hoan vãn nhạc.

Thẩm Yên Thanh nhìn bao quát xung quanh, điềm nhiên an tĩnh mà thu lại đàn, nói: “Thực xấu hổ rồi.”

Tổng Bình không ngờ đã chạm phải một cái đinh nhọn như thế, nhất thời cứng họng, biểu cảm trên mặt có chút ngầy dại. Đôi mắt phượng u ám vắt vẻo một tia tà mị không hợp với bộ dáng bên ngoài, cuồng dại mà nhìn đắm đắm trọn người đối phương.

Kẻ này hẳn nhiên là tay già đời phường phong nguyệt, không chút nào che giấu ánh mắt săn đuổi mỹ nam. Nếu đối là người khác, có thể sẽ một phen trộm mừng, nhưng lại đặt vào một người từ lâu đã không còn muốn ưu phiền như Thẩm Yên Thanh, chỉ biết sẽ sinh ra chán ghét.

Mặc Nhan đã gặm hết phân nửa đĩa thịt xiên, vênh tai nhìn về phía đối diện, một người một mèo đều hiểu, Thẩm Yên Thanh đã bị chọc giận.

Nhưng có kẻ hết lần này đến lần khác không nhìn ra, cứ châm dầu vào lửa. Hồng Tu cất giọng thô lỗ bảo: “Giọng ca Tần cô nương tuyệt hảo, có thể nào hát thêm một bài “Cửu thì vương, Tạ đường tiền yển, phi nhập tâm thường bách tính gia” được chứ?”

[32: Thơ của Lưu Vũ Tích, ý nói đến Vương Đạo và Tạ An trong ngõ Ô Y, qua cuộc bể dâu mà lưu lạc nhà thứ dân. Ý thơ ám chỉ người nhà danh gia vọng tộc nay lại trở thành bách tính, trong ngữ cảnh của Túy Nhan Hồng, chính là trêu chọc Thẩm Yên Thanh.]

Mặc Nhan giận đến độ thở phì phò, lại bị Tô Mộ Tình giữ chặt không thể động đậy. Sắc mặt Thẩm Yên Thanh cũng thay đổi, trầm ngâm như nước, chậm rãi đứng dậy, nhìn Hồng Tu lãnh đạm nói: “Thỉnh.”

Trong khoảnh khắc, thuyền hoa đã cập bờ, hai người một trước một sau mà ra ngoài.

Mọi người đứng ở mũi thuyền mà quan sát, Mặc Nhan day cấn ngón tay Tô Mộ Tình, nhân thần sinh nộ khí, dĩ nhiên muốn hỏi: Sao huynh lại mặc kệ?

Tô Mộ Tình rút lại ngón tay bị cấn đến đau nhói, búng vào đỉnh đầu tiểu hắc miêu, “Như tính tình người nợ, ta mà trợ giúp mới là làm nhục hắc.”

Tiểu hắc miêu nghiêng nghiêng nhìn hắc, chồm hiểu chồm không, như thể hỏi: Ừ, vì sao?

“Vì người rất ngốc.” Tô Mộ Tình xoay đầu mèo trở lại, bảo: “Ngoan chờ xem, Yên Thanh không phải là kẻ khờ.”

~Những người quen Thẩm Yên Thanh đều biết, hắc là một người tính tình rất tốt, ôn nhu văn nhã, khoan dung rộng lượng, đối với hạ nhân thì thân thiết thuận hòa, rất ít khi trách phạt, đối với bằng hữu thì quan hoài chu đáo, quan tâm tỉ mỉ, nếu đi cùng hắc thì như một cơn xuân phong.

Nhưng như thế cũng không bằng lúc bị người vênh váo mặt mũi, hắc sẽ chỉ cười trừ.

Hồng Tu kia tính tình mặc dù lỗ mãng, tuy nhiên cũng là một kẻ có công phu thực sự. Gầm một tiếng, miến thiết kiếm đã thẳng tắp nghênh phong, kiếm quang như chớp, một li cũng không rời điểm yếu quanh thân Thẩm Yên Thanh. Thẩm Yên Thanh lướt ra ngoài thì thuận tay chộp lấy một đôi dưa gà, vốn chỉ

một kiếm có thể chém nát vụn rơi xuống, nhưng lại khiến Hồng Tu phải sử dụng cả bảy mươi hai lộ chiêu thức. Hắn âm hiểm mà dè dặt nghiêng đường kiếm trơn nhẵn kia xuống, lại tránh được mũi kiếm, phòng thủ sát sao không chút kẽ hở, cùng Hồng Tu triển miên giao đấu, thân ảnh tốc độ, công phu điêu luyện.

“Hảo thân thủ!” Phía sau vọng đến một tiếng tán thưởng. Tô Mộ Tình quay đầu lại, không ngoài suy nghĩ, thấy Tống Bình đôi mắt quắc sáng trầm tĩnh không chút chớp mí nhìn chăm chăm vào Thẩm Yên Thanh, vẫn đang phe phẩy chiết phiến mà tấm tắc khen ngợi: “Nhìn người không nhìn tướng, Quan Diệp Lâu quả nhiên là nọa hổ tàng long.”

Tô Mộ Tình chỉ cười mà không nói. Mặc Nhan căn bản không có lòng nào nghe kẻ kia nịnh bợ, cứ quấy tới quấy lui trong lòng hắn, kêu thét meo meo liên hồi.

Nếu không phải kiêng dè sự có mặt của người ngoài, chỉ e y đã sớm biến thành hình người

Một đôi đũa dùng để gấp thức ăn, một thanh trường kiếm chém sát như búa, càng giao đấu càng bất phân thắng bại. Không chỉ có tiểu hắc miêu thấy hưng phấn khó nhẫn nại, mà cả Tô Mộ Tình cũng không nhịn được mà ha hả cười to. Người đã đến làm khách, Hồng Tu kia không thể có tổn thương, nhưng với bản lĩnh của Thẩm Yên Thanh, khí thế kinh khiếp, thực ra không phải không thể.

Quả nhiên, vượt quá trăm chiêu, Hồng Tu hỗn hển rống lên: “Rút kiếm của ngươi ra!”

“Ngươi không xứng.” Thẩm Yên Thanh điềm nhiên cười, ánh mắt lạnh lẽo như băng, nghiêng người né một đường kiếm, chuyển thủ thành công, chiếc đũa trên tay nhằm thẳng vào đỉnh sọ Hồng Tu. Hồng Tu giương kiếm chống đỡ, mắt thấy đối phương đã thi triển hết chiêu thức, nhưng cặp đũa kia cuối cùng lao ra, xé gió mà vút đi. Hồng Tu kinh hãi, dùng kiếm chém tới. Đám người trên bờ xem náo nhiệt cũng kêu thét, thầm nghĩ một kiếm kia phóng đi, không chỉ là đũa, mà cổ tay Thẩm Yên Thanh chỉ e cũng bị chặt đứt hoàn toàn.

Mắt Mặc Nhan trừng đến nỗi muốn lọt ra ngoài, Tô Mộ Tình trấn an mà xoa gáy mèo, sắc mặt điềm nhiên.

Giữa trận trận kêu thét kinh hoàng, Thẩm Yên Thanh giơ một tay lên nghênh đón kiếm phong, chân khí bùng phát, tay áo mở ra nhất thời sắc bén như đao kiếm, thi triển tuyệt kỹ “Thiết tụ lưu vân” của phái Thiếu Lâm, lăm lẹ mà phóng tới. Chỉ nghe “Rắc, rắc” một tiếng, Hồng Tu bị chấn động đến miệng hùm tê dại, tập trung nhìn kỹ, chỉ thấy trong tay còn nửa đoạn kiếm. Mà Thẩm Yên Thanh một sợi tóc cũng không rối, chính mình mỉm cười nhặt lên chiếc đũa rơi trên đất, từ tốn nói: “Chuyện trên thuyền của Thủy Y, làm hỏng thì phải bồi thường đấy.”

Chúng nhân im phăng phắc, Hồng Tu hỗn hển mà thở. Cuối cùng, Tống Bình thâm trầm oán thán: “Thực sự là dọa người chết không đền mạng mà...”

Trở lại trong thuyền, Mặc Nhan lập tức bốn chân tung mình nhảy qua người Thẩm Yên Thanh, bài khai tay áo hắn mà kiếm tra một phen, thấy rõ trên cổ tay một chút trầy xước cũng không có, không khỏi vừa mừng vừa lo. Gã họ Tô đứng đối diện quan sát, trong lòng không khỏi nhuộm vài phần ghen tuông.

Thẩm Yên Thanh ôm y lên, mang theo tiểu ý ám áp từ sâu trong lòng, so với cái cười lãnh đạm mà mỉa mai vừa nãy thực sự bất đồng. Bên tay phải, Tần Mỹ Nhân nép vào bên người, trầm ngâm ngàn thuật, tay trái lại có Tống Bình ân cần nịnh hót, nhân thân như thể bị bắt mất hồn đi. Không biết vì sao, Thẩm Yên Thanh lại như vô ý cố tình mà xa lánh Tần cô nương đầu bảng, mỹ mạo như hoa, mà lại đối với Tống Bình chuyển thành thân thiện hơn hẳn, nói cười vui vẻ. Khi đối phương đưa ra ý muốn tiến thêm một bước mà ngấm hoa thưởng khúc thì cũng sáng khoái mà một tiếng vui lòng.

Mặc Nhan nheo nheo đôi mắt mèo, đang không hiểu vì sao, đột nhiên sau gáy bị kéo căng ra, bị Tô Mộ Tình túm cổ ôm lấy trở lại vào lòng hắn. Y ngẩng đầu lên, liếm liếm ngón tay cười nọ, giảo hoạt mà nhìn đối phương.

Ghen ư?

Câu trả lời là một cái vỗ mạnh vào đỉnh đầu.

~Hồi phủ, Mặc Nhan nhanh chóng biến lại thành hình người, y phục thất lạng còn chưa tề chỉnh đã chạy đi tìm Thẩm Yên Thanh, bị gã họ Tô không thể nhẫn nại thêm nữa trên đường chặn đón, trực tiếp bị vác về

phòng mà hung hăng giáo huấn một phen. Mãi đến khi cả người y mềm nhũn, hai chân đều run rẩy được Tô Mộ Tình đỡ đi ra thì đã đến bữa tối.

Thẩm Yên Thanh miệng ngậm tiểu ý, vì công tử Mặc Nhan đang xấu hổ đỏ bừng cả mặt mà rút một chung thủy tinh bách hợp, lại cùng Tô Mộ Tình nói chuyện trên thuyền hoa.

“Người nghĩ Tổng Bình kì quặc?”. Tô Mộ Tình một bên chọn món cá cho Mặc Nhan, một bên để tâm nhớ lại tình cảnh vừa nãy, mày rậm đĩnh đạc cau lại.

Nếu nói về lời nói cùng cử chỉ kẻ kia, tuy có chút hàm hồ nhưng không tính là vô lễ, biểu hiện thường xuyên tao nhã kín đáo, nhưng nhân thần kia không thể nào giấu nổi khao khát sẵn mồi.

Dung mạo một người có thể thay đổi hoặc giấu đi, nhưng ánh mắt chính là nơi bộc lộ bản tính rõ nhất – người kia thành về ngoài bình thường thô mộc, nhưng lại phối với đôi mắt phong lưu cao ngạo, lãng du phương từng thu hút thể kia, nhất là có thể dọa được một tiểu tử gốc không hiểu nhiều thế sự như Mặc Nhan.

“Bằng hữu mà Nam Cung kết giao, phẩm hạnh đại thể khả dĩ tin tưởng.” Tô Mộ Tình xoa cằm, dường như có chút suy nghĩ, “Năm nọ ta có gặp qua Tổng lão bản, tướng mạo so với hiện nay không khác biệt, lẽ nào nói rằng...”

Thẩm Yên Thanh nhấp một ngụm rượu, ngần ngừ bảo: “Ta đoán, gã Tổng Bình này, là người lạ dịch dung mà thành.”

“Sao?”, Tô Mộ Tình dừng đĩa, trầm ngâm: “Tổng Bình nơi sáu tỉnh miền bắc cũng xem như thế lực một mường, sao lại để cho một kẻ giả mình ra ngoài mạo danh lừa đảo?”

Ánh mắt Thẩm Yên Thanh hạ xuống, giữa đôi ngươi hắt ra một tia âm lãnh, từ tốn nói: “Thuật dịch dung của hần đã kế thừa từ “Thiên Diện Đồng Tử”, Tổng lão bản tất nhiên đã bị hạ độc thủ rồi.”

Tô Mộ Tình nghe mà cả kinh. Các loại tiểu xảo dịch dung trên chốn giang hồ tuy rằng hần không tinh tường mấy, nhưng cũng có nghe qua đại danh của “Thiên Diện Đồng Tử”. Nghe đồn, người này hung tàn cay độc, thuật dịch dung thì dùng đến mấy nghìn mặt nạ da người, đều được tạo thành bằng cách lột từ mặt người sống, phi phạm tinh diệu, cho dù là người thân đi nữa cũng khó mà nhận rõ. Mà tính hần háo mỹ sắc, tàn ngược hung bạo, không biết đã làm hại biết bao nhiêu viên minh châu yêu kiều con nhà gia thế. Trong giang hồ, người người ghi hận thấu xương.

“Thiên Diện Đồng Tử đã có gần mười năm bất vô âm tín, ta những tưởng rằng hần đã chết.” Tô Mộ Tình liếc nhìn Mặc Nhan, gọi Tiểu Song đưa y về nghỉ ngơi. Những chuyện vấy máu, ít nghe thì hơn.

Mặc Nhan cứ luôn không chịu, đôi mắt mở tròn hiếu kỳ cứ hết đi lại quay về, sau khi bị Tô Mộ Tình trừng mắt mới cúi đầu ngoan ngoãn ăn, giả đồ diếc tai.

Thần sắc Thẩm Yên Thanh ngưng lại, nói: “Thiên Diện Đồng Tử mười năm trước đã chết trong tay sư phụ ta, hôm nay kẻ kia chắc chắn là đồ nhi của hần, đã biết được thân phận của ta, đến đây trả thù mà thôi.”

Tô Mộ Tình lại mỉm cười, bảo: “Quan Diệp Lâu há lại để cho người đến người đi như không hay sao? Yên Thanh, ngươi lo lắng quá rồi.”

Thẩm Yên Thanh toan nói lại thôi, rốt cuộc chỉ thở dài, đứng dậy rời đi.

Không phải không biết ưu phiền, chỉ là nhớ đến năm xưa một giấc đại mộng kinh hoa, trắng thanh soi sáng, ca vũ thăng bình. Chỉ trong nháy mắt mà đại họa từ trong nhà, thịnh cảnh phồn hoa như bèo dạt mây trôi, không khối có chút tưởng niệm mà thôi.

Về phần gã Tổng Bình giả kia, đến tốt cùng là bày ra trò đùa gì, trong lòng hần thực ra cũng tương đối chờ mong.

~Sau khi tắm rửa, hai người thân thiết ấm áp mà ôm lấy nhau, phù dung trưởng phủ, thì thăm trò chuyện.

Mặc Nhan đối với chuyện của Thẩm Yên Thanh vẫn luôn hiếu kỳ, quán quít lấy Tô Mộ Tình hỏi mãi không thôi. Tô Mộ Tình vuốt ve gương mặt của y, cười bảo: “Hần là do Bình bộ thượng thư tiền nhiệm tự tay

nuôi lớn, sáu năm trước Cảnh đế kế vị, Sở Thượng từ quan mà đi, hắn cũng chóng rời bỏ kinh thành, trên đường nam hạ đã quen biết ta, theo ta đến Dương Châu.”

Mặc Nhan “À” một tiếng, nghiêng người đặt tay lên má, lại hỏi: “Gã Tổng Bình kia có phải định hại huynh ấy hay không?”

“Có thể.” Tô Mộ Tình gật đầu, kéo y vào lòng, bảo: “Đừng lo vớ vẩn nữa, người giúp không được đâu.”

“Ai bảo?” Mặc Nhan không phục mà hừ một tiếng, cau mày chun mũi, ôm ôm lấy bờ vai Tô Mộ Tình. Rất nhanh, cơn mê ngủ tràn đến, y mấp máy môi cầu nhàu vài câu, lại ngủ say.

~Nam Cung Ngưng hôm qua đã khởi hành đi Tịnh Châu trước, trong phủ đã im vắng đi không ít. Tổng Bình hầu như mỗi ngày đều đến, hẹn Thẩm Yên Thanh ra ngoài, các kiểu các loại thủ đoạn truy cầu đều mang ra dùng hết, cuốn lấy Thẩm Yên Thanh đến đâu óc loạn lên, lại còn phải nhẫn nại tính cách giả vờ ung dung tự đắc, thực sự là phiền nổi tiếp phiền.

Thật vất vả tìm được thời gian trống, Thẩm Yên Thanh vứt bỏ người của hắn đang theo dõi mình, lặng lẽ đi đến Thủy Y Lâu của Tần Thủy Y.

Tiểu lâu đẹp dễ xây trên mặt nước, trông cũng thanh u nhu hòa như chủ nhân. Thẩm Yên Thanh nằm trên nhuyễn tháp từng chút một đều tỏa hương lành, thưởng thức bờ đào mỹ tửu mà thương nhân người Ba Tư đem đến, hai mắt dường như cũng khép lại.

“Thực vất vả cho người”, thanh âm mềm mại của Tần Thủy Y càng khiến người say ngủ, đôi tay nhu mềm mà xoa bóp bờ vai của hắn. Bên cửa sổ, một chiếc lư đồng đang nhen lên huân hương trầm định an thần, hương thơm phảng phất dần thấm vào da thịt.

“Hắn không đến tìm nàng sao?” Thẩm Yên Thanh dần dần nhắm mắt lại, một tay buông xõa bên người, dường như đang muốn ngủ. Tần Thủy Y khúc khích cười: “Không phải nhiều ngày nay hắn luôn quần lấy người sao? Vậy làm sao có thời gian mà tìm ta?”

Thẩm Yên Thanh âm thầm kêu khổ, huyết thái dương mơ hồ nhói đau. Hắn cử động đầu, trầm ngâm: “Có lẽ nào, hắn cũng không biết thân phận của nàng?”

Tần Thủy Y gật đầu, trách móc: “Đã hơn mười năm giao tình, cùng ở lại Dương Châu, nhưng ta mấy tháng cũng không gặp người nữa là, ai có thể nghĩ đến quan hệ giữa chúng ta?”

Thẩm Yên Thanh vỗ vỗ gương mặt phấn hồng của nàng, cười bảo: “Phải a, nếu nói đến người khác, ngay cả Sở đại ca nếu trông nha đầu nhiều sự bướng bỉnh hung dữ năm xưa đã trở nên xinh đẹp yêu kiều động lòng người như thế, chỉ sợ cũng không nhận ra mất.”

Tần Thủy Y bất ngờ tàn nhẫn bấm mạnh sau gáy hắn. Thẩm Yên Thanh thức tỉnh mà nhắm mắt tự tát vào mồm, biết sau gáy mình đã sưng xanh mất rồi.

Bọn họ từ thơ ấu đã đi theo người ấy, hơn mười năm thanh mai trúc mã, tình như tỷ đệ. Về sau Thượng thư phủ nhà tan người mất, Tần Thủy Y cũng lưu lạc đến Dương Châu, xuất đầu lộ diện mà bắt đầu xướng ca kiếm sống. May mà có Hòe Diệp Lâu âm thầm bảo hộ, mới không ai dám làm khó một nữ tử yếu đuối như nàng.

Thẩm Yên Thanh từng mấy lần bảo nàng hãy đổi nghề, dấu sao một nữ tử yếu ớt trong chốn phong trần luôn không thích hợp. Nhưng Tần Thủy Y không chịu, về nguyên nhân, nàng tuy im lặng nhưng Thẩm Yên Thanh thấu hiểu. Bọn họ không ai từ bỏ tìm kiếm tung tích người kia.

Bất luận đồn đại trên phố có quá quái thế nào, Sở đại nhân với bọn họ vẫn có ân dưỡng dục, có nghĩa thầy trò, chết ngàn lần vẫn khó báo đáp được.

“Nếu hắn không biết nàng, nàng tự mình cẩn thận lấy, đừng tự chuốc lấy họa.” Thẩm Yên Thanh lo âu mà thấp giọng dặn dò. Tần Thủy Y gật đầu, mi thanh cau lại, dường như có chút suy tư: “Ta nghĩ Tổng Bình kia không chỉ đơn giản là trả thù... Nhân thân hắn nhìn người...” Tựa như muốn đem cả người người nuốt vào lòng.

Đầu Thắm Yên Thanh lại bắt đầu đau, khẽ rên một tiếng, lại cảm nhận được đầu ngón tay tinh tế dịu mát của Tần Thủy Y xoa nắn thái dương, bắt đầu dễ chịu.

~Rời khỏi Thủy Y Lâu thì trời chùng như buông sặc. Hồi phủ, thấy Mặc Nhan ở bên ao nơi hậu viên, đang cầm một nắm hạt kê mà cho chim ăn. Ngạc nhiên thay, lũ tước điểu mà xưa nay người người sợ hãi lại đậu trên vai Mặc Nhan, lớn giọng tranh ăn, vạ phần thân thiết. Thắm Yên Thanh đứng nơi vòm cửa, không khỏi trông đến ngây người.

“Thắm đại ca!” Mặc Nhan nhìn hấn vẫy tay, lại quay đầu nói gì đó với hỉ thước trên vai, chỉ thấy hỉ thước kia đang rĩa rĩa lông vũ lại vỗ cánh bay lên, đến đậu trên vai hấn, cùng hấn mắt một to một nhỏ mở tròn nhìn nhau.

[33: Hỉ thước: chim khách, mang ý nghĩa và là ẩn dụ của diềm lành.]

Thắm Yên Thanh kinh ngạc đến nói không nên lời, đứng đấy một hồi lâu. Hấn thử vươn tay chạm khẽ vào chiếc mỏ nhọn dài của hỉ thước, mà điểu nhi kia cũng không sợ hấn, không nặng không nhẹ mà mổ ngón tay hấn vài lần, trêu đến mức hấn bật cười thành tiếng: “Mặc Nhan, bản lĩnh lớn đấy!”

Mặc Nhan cười mỉm chi, vẩy đám hạt kê lên, đến trước mặt hấn mà tiếp nhận hỉ thước đang mổ mãi không dừng kia, bảo: “Chúng là bằng hữu trên núi của ta.”

Thắm Yên Thanh hít thật sâu, nhìn dáng hình Mặc Nhan chơi đùa cùng bách điểu, âm thầm quyết định—

Không nên buông xuôi nữa. Hấn không có quyền đem ân oán bản thân ra làm liên lụy đến những người thân cận, cũng không có tư cách vì tham chút bình an chốc lát mà bỏ mặc đại cục không lo, càng không có dũng khí khiến cục diện hài hòa tốt đẹp này bị hư hao tàn phá.

Có câu, đường đi nếu khó, chi bằng hãy quay về.

8. Chương 8

Một mảnh trăng tàn lơ lửng xa xôi, trong ánh trăng thê lương soi chiếu, đường mòn dưới rừng thẳm càng thêm nhấp nhô không nhìn rõ.

Bãi đất hoang giữa rừng rậm, bằng phẳng trống trải, rất phù hợp đến đây giao đấu.

Thắm Yên Thanh đưa ống tiêu lên môi, tấu một giai khúc u uẩn cô liêu.

Từ phía sau vọng lại tiếng chân ung dung bình thản, dần dần tiếp cận, chậm rãi vịnh ngâm:

Bình lâm mạc mạc yên như chức

Hàn san nhất đại thương tâm bích

Minh sắc nhập cao lâu

Hữu nhân lâu thượng sầu

Ngọc giai không trữ lập

Túc ô qui phi cấp

Hà xử thị qui trình

Trường đình canh đoàn đình

[34: Đây là bài thơ Bồ Tát Man của Lý Bạch, về người thơ, hầu như đã không cần nhiều lời thêm nữa. Còn về tứ thơ, bản dịch của Nguyễn Chí Viễn đã diễn tả rất hay và sâu sắc.]

Thắm Yên Thanh dứt tiếng tiêu, xoay người lại, diềm nhiên nói: “Người đến rồi.”

“Có hẹn với giai nhân, nào dám không đến?” Đôi người u ám của Tống Bình đen kịt, chợt rõ ràng hắt ra sự hưng phấn sục sôi như máu. Thẩm Yên Thanh ném ống tiêu đi, lạnh lùng nhìn hắn, hỏi: “Người là ai? Vì sao lại đến Dương Châu?”

Tống Bình nở nụ cười, lộ mặt nạ da người tinh xảo xuống, nói: “Ta đến, vì một nhánh danh hoa khuynh thành.”

Dưới trăng bàng bạc, vẫn thấy rõ hắn là một nam tử thuần mỹ phi thường, mày kiếm mục tinh, mũi cao môi mỏng, có điều giữa trán ứ đọng ngoan tàn, trong dáng cười hàm chứa vài phần thâm độc.

Thẩm Yên Thanh còn bình tĩnh hơn cả sự tưởng tượng của hắn, khí tức bình ổn, nhãn thần đạm nhiên, cả thanh âm cũng rõ ràng như cũ: “Người là đồ đệ của Thiên Diện Đồng Tử?”

Hắn gật đầu, cười nói: “Trên giang hồ, danh xưng của ta là ‘Tôn Liên Vũ’.”

Đôi người Thẩm Yên Thanh như có tia lửa chợt lóe, trong nháy mắt đã áp sát, Tôn Liên Vũ lại nhìn hắn bao nhiêu là hứng thú, hỏi: “Đường như người không hề sợ hãi?”

Ý nghĩ mong chờ đối phương kinh hoàng thất thổ đã hụt hẫng, hắn không khỏi có chút thất vọng — Người đã rơi vào tay Tôn Liên Vũ hắn, có ai không phải nhận hết thống khổ lắng nhục mà chết? Có sao kẻ này lại không một chút sợ sệt?

“Hảo.” Thẩm Yên Thanh lui về sau một bước, nhìn hắn chấp tay, “Thỉnh.”

Cả đời đã qua biết bao nhiêu cuộc giao tranh, mỗi lần hắn đều không tiếc gì một chữ “Thỉnh” nho nhã hữu lễ, bất kể dẫn cho đến cùng cũng là liều mạng người chết ta sống.

Tôn Liên Vũ thấp giọng cười, nhìn nhãn thần của y như thể quan sát con mồi bị vây hãm mà sa lưới: “Người không phải đối thủ của ta, ngoan ngoãn đưa tay chịu trời là hơn.”

“Nằm mơ!” Thẩm Yên Thanh gầm nhẹ một tiếng, kiếm tung như lụa trải, nhằm thẳng vào ngực hắn.

Tôn Liên Vũ nghiêng người một chút, tuốt kiếm khỏi bao, cùng Thẩm Yên Thanh triển miên giao đấu.

Tiếng đao kiếm loảng xoảng va nhau khiến chim đang ngủ trên ngọn cây kinh động, trăng càng soi tỏ âm đạm lạnh lùng. Gió đêm thốc qua rừng, lá cây xao xác rơi rụng.

Kiểm thuật của Thẩm Yên Thanh hòa hợp cả sự tàn nhẫn âm tuyệt của Hải Nam kiếm phái lẫn sự biến ảo thanh nhàn của Nga Mi kiếm phái, hơn nữa còn nội lực thâm hậu bổ trợ, trên giang hồ đã liệt vào hạng thượng thừa. Nhưng cùng Tôn Liên Vũ giao đấu gần mấy trăm chiêu, hắn mơ hồ ý thức rằng: kẻ này cuồng ngạo như thế, cũng không phải là không có nguyên do.

Mồ hôi từ thái dương đổ xuống, Thẩm Yên Thanh nín thở tập trung, không dám có chút lơ lỏng nào. Trái lại, đối thủ của hắn du nhàn thể đương bước chậm giữa vườn hoa, thậm chí còn giữa đao quang kiếm ảnh mà trêu đùa hắn: “Thế nhân truyền tụng ngươi là luyện đồng của lão, Yên Thanh, lão từng ôm người sao?”

Yên Thanh cắn răng, xuất thủ càng thêm quyết liệt, kiếm kiếm phong tỏa yết hầu, hoàn toàn không chừa đường lui, đem mạng ra liều chết cũng muốn dùng kiếm chém giết đối phương.

“Cá tính như thế, ta thích.” Tôn Liên Vũ nhẹ giọng cười bảo. Kiếm quang chói lóa đầy trời thoát chốc thu hồi lại, mỗi chiêu mỗi thức đều mềm mại tựa gió xuân, thế nhưng xuất thủ lại càng xảo quyết không một kẽ hở, kiếm khí bức bách như sóng lớn cuốn phăng tất cả, lại phăng phất quện theo hương khí. Trong phút chốc, Thẩm Yên Thanh mồ hôi đã ướt đầm vải áo, tiếng thở dốc đã nghe rõ ràng, thế lực nhanh chóng bị mất đi, tầm nhìn dần dần mờ mịt. Giữa mông lung, đôi mắt sâu thẳm vô phương né tránh kia, dục vọng thiêu đốt rõ ràng kia, cứ vẩn vít quanh thân thể hắn.

Hắn sẽ không chịu hiểu loại nhãn thần kia biểu trưng điều gì. Chỉ biết rằng, hắn thà chết cũng không thể tiếp thu loại vũ nhục như thế!

“Người đã trúng Khiên hồn tán, hà tất phải giãy dựa thống khổ? Ta sẽ cho người thưởng thức hoan lạc trần gian.” Thanh âm từ tốn len lỏi vào tai không khác gì ma quỷ lấy mạng, Thẩm Yên Thanh vội vàng ngừng thở, nhưng dường như đã muộn mất rồi, chân khí trong cơ thể hỗn loạn bạc nhược, dần dần không thể nào gắng gượng được nữa.

[35: Khiên hồn tán: “Khiên hồn” là cuốn hồn đi mất, đây là loại độc được khiến sức lực của đối phương tiêu tan.]

Cực kỳ giận dữ, nhưng lại mỉm cười. Dưới ánh trăng mỏng mảnh tỏa ra phong thái nhất tiểu khuynh thành năm ấy, gã hái hoa đạo tặc từng trải cũng phải ngấm đến ngây người.

Thẩm Yên Thanh giương kiếm, gắng gượng đề lên vài phần chân khí cuối cùng, sử ra một thức “Bạch hồng quán nhật” nhằm đối phương đánh tới. Tôn Liên Vũ chưa từng gặp phải loại đấu pháp không cần đường sống này – nếu không thể chắc thắng, có ai không cầu được vẹn toàn rút lui? Thẩm Yên Thanh chẳng hề đã điên rồi?! Chỉ sợ kiếm của hắn còn chưa chạm đến cổ họng mình, đã bị mình một kiếm xuyên tim.

Không thành công thì bỏ mình sao? Hắn không nhượng kẻ kia như nguyện! Kể tính cách đĩnh liệt như lửa ấy càng mang đến cho hắn khoái cảm chinh phục.

Tôn Liên Vũ đề khí tung người tránh đi một kiếm, đồng thời hướng về phía Thẩm Yên Thanh bức bách. Nhưng ngay lúc hắn định điểm huyết đạo đối phương, Thẩm Yên Thanh xoay chuyển cổ tay, kiếm như linh xà hướng về bên sườn hắn chém tới. Tôn Liên Vũ không nghĩ được đối phương còn thừa lực vùng vẫy, cuống cuồng rút ra, chỉ cảm thấy bên hông một trận bỏng rát, máu tươi đã ứa thấm y phục.

Tôn Liên Vũ không thể tin được mà nhìn vết thương bên hông mình. Vết chém không sâu, may mà cầm lại cũng nhanh. Hắn trừng mắt nhìn thẳng người nọ, nhân thần thâm độc tàn nhẫn, trầm giọng nói: “Hảo, Thẩm Yên Thanh, hôm nay ta không thể không có người!”

Hai người lại triển khai một hồi kích đấu. Thẩm Yên Thanh vừa rồi may mắn đắc thủ, nội lực đã bị Khiên hồn tán trừ khử hầu như mất hết, toàn thân đều hư nhược như sợi, sử không ra nửa phần khí lực, kiếm trong tay rất nhanh đã bị đánh bật đi. Khi Tôn Liên Vũ cười gần đưa tay chạm vào người, hắn còn đang than tiếc mệnh này đã hết, bỗng dưng một đạo bạch quang lóe lên, kiếm khí dày đặc sắc bén, lạnh lẽo như băng, khiến Tôn Liên Vũ phải giương kiếm chống đỡ. Trong khi đó, một lực đạo nhẹ nhàng nâng thân thể Thẩm Yên Thanh dậy, đẩy hắn lùi về sau, vững vàng đặt trên bãi cỏ.

“Tô. Mộ. Tình!” Tôn Liên Vũ trừng mắt nhìn gã khách không mời xuất hiện nửa đường kia, nghiêng rằng nghiêng lợi, đã gần đến hồi đắc thủ lại như xôi hỏng bỏng không, dù cho ai đi nữa cũng sẽ nổi trận lôi đình.

Gió đêm lất phất tay áo, nam nhân tuấn lãng, chính trực cuồng ngạo kia cầm kiếm đứng đó, dường như rực lên dưới bóng trăng bàng bạc chiếu soi.

Tô Mộ Tình lộ ra một cái cười mỉm bình tĩnh ung dung, hỏi: “Người còn gì muốn nói?”

Tôn Liên Vũ giật mình: “Sao lại nói như vậy?”

Tô Mộ Tình thu lại nụ cười, gần từng tiếng một: “Nếu không có, ta tiễn ngươi đi luôn vậy.”

Sát khí đậm đặc ập đến như bài sơn đảo hải, bức người đến mức không thể nào hô hấp. Tôn Liên Vũ hiểu rõ, có thể đem nội lực thu phóng tự nhiên như thế, trên giang hồ không có mấy ai. Công phu của Tô Mộ Tình hiển nhiên hơn hẳn Thẩm Yên Thanh, nhưng muốn hắn buông tha miếng mỡ sắp dâng tận miệng ư? Thực sự không cam lòng.

“Đắc tội.” Tô Mộ Tình không cho hắn thời gian để chần chừ, một thanh trường kiếm bách luyện tinh cương đã xuyên thủng bầu không khí ứ đọng, như chiếc lưỡi rắn độc vô thanh vô tức, nhanh đến nỗi không nhìn ra được thể đám của nó. Tôn Liên Vũ đại kinh thất sắc, rụt người lui về phía sau, vừa may tránh được một kiếm, nhưng không thể tránh được kiếm phong đan xen, hai bên má rất bỏng, đã có sắc đỏ tươi chảy xuống.

[36: Bách luyện tinh cương: thép tốt được rèn hàng trăm lần]

Tô Mộ Tình nguyên bản đã gia học uyên thâm, lại sư thừa kiếm phái Côn Luân, năm xưa đã trở thành đệ tử đắc ý của võ lâm đệ nhất cao thủ – Bắc Tunnel lão nhân, trên giang hồ hiếm ai đối thủ. Hôm nay trong cơn thịnh nộ, xuất thủ càng tàn nhẫn không chút lưu tình. Hai bên giao đấu vài hiệp, Tôn Liên Vũ đã dần không kham nổi, cắn răng một cái, chạm đến một chốt mật trên chuôi kiếm, cương châm tóa ra như vũ bão mà bay vút đến đối phương.

Tô Mộ Tình hừ lạnh một tiếng, cổ tay thu trường kiếm về, đem đám ám khí đánh rơi hết thảy. Kiếm múa biến ảo khôn lường, mềm mại như tằm tơ không đứt, nhưng kiếm khí lại sắc bén đứt cơ xuyên cốt. Trong

khoảnh khắc, kinh mạch tay chân của Tôn Liên Vũ đều bị chém đứt, nặng nề ngã sầm xuống đất.

“Người...” Từng ngụm, từng ngụm máu tươi tuôn ra khỏi miệng, Tôn Liên Vũ mặt nhợt trên nền đất, không thể tin được chính mình lại bị phế võ công một cách giản đơn như thế.

Tô Mộ Tình vốn một kiếm hướng thẳng vào ngực hắn lại dứt khoát thu về, quay lại sờ tay lên trán Thẩm Yên Thanh, hỏi gấp: “Người trúng độc?”

Thẩm Yên Thanh gật đầu, cố sức ngồi dậy, nói: “Đừng nói nữa, giết ác tặc kia trước.”

Tôn Liên Vũ đột ngột cất tiếng cười to: “Hắn trúng chính là Khiên hồn tán! Trong ba ngày nếu không có giải được, không chỉ mất hết công lực, mà toàn thân còn cương phồng, nứt toác mà chết. Tô Mộ Tình, người dù giết ta cũng cứu không được cái mạng của hắn!”

Tô Mộ Tình ngồi xổm trước mặt hắn, trong ánh trăng u ám nhìn không rõ được biểu cảm, thanh âm bình thản ôn hòa, hỏi: “Người không sợ chết?”

Tôn Liên Vũ cười nhạt: “Có Thẩm đường chủ bồi tiếp, đường xuống hoàng tuyền sao lại không vui thú?”

Tô Mộ Tình nhíu mày, lục soát trên người hắn một lần, Tôn Liên Vũ cười nhạt: “Giải được không ở trên người của ta. Thẩm đường chủ nếu cho ta một trận xuân phong, giải được kia...”

“Lâu chủ! Giết hắn!”, Thẩm Yên Thanh nổi giận quát, nhưng Tô Mộ Tình chỉ đứng dậy, xoa xoa cằm tựa hồ đang cân nhắc điều gì, mãi đến khi lông tơ trên người Thẩm Yên Thanh đều dựng cả lên, mới thấy hắn cười như không cười mà đảo mắt nhìn sang, cất cao giọng bảo: “Thế gian lại có người vô sỉ như vậy, hôm nay ta rốt cuộc đã biết. Mặc Nhan, ra đi.”

Từ trong gió truyền ra một trận hổ gầm, một hồi gió tanh thốc qua, chỉ thấy Mặc Nhan đang cười trên đầu một con mãnh hổ hung hãn, từ giữa rừng rậm mà đi ra. Mà đầu lão hổ kia lại hướng thẳng về phía Tôn Liên Vũ đang hấp hối, một chân trước áp lên ngực hắn, khẽ gừ một tiếng, chỉ chờ Tô Mộ Tình hạ lệnh.

“Thẩm đại ca!” Mặc Nhan từ trên lưng hổ nhảy xuống, chạy về phía Thẩm Yên Thanh, sợ hãi đến khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, cất tiếng hỏi: “Huynh làm sao? Có phải bị thương hay không?”

Thẩm Yên Thanh lắc đầu, khó hiểu hỏi: “Hai người... làm sao biết ta ở đây?”

“Huynh phải hỏi cô ả này.” Mặc Nhan vươn tay ra, tiểu hỉ thước gấp gỡ ban chiều bay đến, đôi người đen láy nhìn hắn một chút, đột nhiên tung cánh bay lên, hung hăng mà mổ lên gáy hắn.

“Ai nha!” Thẩm Yên Thanh kêu khẽ một tiếng, dở khóc dở cười mà vỗ về nơi bị mổ. Mặc Nhan mang điều nghi đến kia đậu lên vai hắn: “Nó rất lo cho huynh, nếu không phải nó bay về báo tin, Thẩm đại ca huynh đã gặp nguy hiểm rồi.”

Thẩm Yên Thanh sững sốt nhìn hỉ thước đang đậu trên vai mình, lại ngẩng đầu quan sát sắc mặt ưu phiền của Mặc Nhan, đôi người lạnh lùng dần chuyển ấm áp, mặt giãn cả ra, cười bảo: “Cảm tạ các người.”

Mặc Nhan đỡ hắn đứng lên, chậm rãi đến trước mặt Tôn Liên Vũ. Hái hoa đạo tặc mất hết huy phong đang bị con hổ kia nhào nặn chơi đùa, thần tình trên mặt như hận không thể lập tức chết đi.

Tô Mộ Tình bí hiểm cười, thần nhiên nói: “Tôn công tử, trong vòng ba ngày phải đem giải được giao ra, bằng không—”

Tôn Liên Vũ phun ra một ngụm máu, ngoài miệng không hề chịu thua, nói: “Người muốn bảo nó ăn ta? Ta sợ mới lạ!”

“Hổ đại ca sẽ không thèm ăn người” Mặc Nhan xen vào, liếc nhìn hắn khinh bỉ, hừ, cái loại người thối nát này, ăn sẽ bị tiêu chảy mất.

Tô Mộ Tình kéo y lại bên người, nói: “Nhớ kỹ, ba ngày.”

Dứt lời, ba người không hề quay đầu lại mà cất bước rời đi. Hổ kia rống lên một tiếng, sau cùng cũng cáo biệt, bắt theo Tôn Liên Vũ hôn mê vẫn không thôi chửi bới, ngậm chặt thân áo hắn mà tha về phía rừng sâu.

—Hai ngày sau, Tôn Liên Vũ ngoan ngoãn mà đưa ra giải được, đồng thời chết sống cũng muốn gặp quan phủ đầu thú. Tô Mộ Tình còn chưa kịp trả lời, hái hoa đạo tặc ác danh truyền xa lại bị hổ nhất trảo hôn mê, tha trở về núi. Từ đó về sau, Tôn Liên Vũ tuyệt tích giang hồ, trở thành một vụ án mãi không giải được. Mà này là chuyện về sau, tạm thời không nhắc đến.

Hồi phủ, an trí xong xuôi cho Thẩm Yên Thanh, Mặc Nhan hưng phấn đến nỗi ngủ cũng không được. Khi tắm thì ở trong đục trì quấy mãi không yên, khi Tô Mộ Tình đến, đem tiểu hắc miêu ướt đầm lôi ra khỏi nước, quần vào trong khăn đặt bên cạnh, mới có đôi chút yên tĩnh.

Nhưng nguyên nhân của yên tĩnh kia lại không phải vì Tô Mộ Tình ngăn chặn, mà vì bị mỹ sắc mê hoặc – Tô Mộ Tình bên thành hồ, từng kiện từng kiện y phục dỡ bỏ, lộ ra thân thể rắn rỏi trắng kiện, màu da như mật loáng thoáng tắm nước lại càng hồng nhuận, cùng với thể vị đậm đặc nguyên sơ, khiến tiểu hắc miêu lòng nhộn nhạo không yên, ngay tại nơi ấy mà gấp gáp biến thành thân người, trần trụi mà đến gần Tô Mộ Tình. Vừa vẩy nước tẩy rửa thân thể hần, vừa mân mê vành tai hần mà yên ắng nói thầm: “Mộ Tình, chuyện hôm nay, ta cũng có công lao a!”

Tô Mộ Tình mỉm cười, kéo tay y xuống đặt lên bờ vai mình, thông thả an nhiên mà ngâm mình trong nước ấm: “Luận công mà thưởng, xét người có công đầu.”

Mắt Mặc Nhan sáng lên, cũng chuỗi người vào nước, cả thân thể áp vào trước ngực Tô Mộ Tình, hỏi: “Huynh thưởng ta thế nào?”

Đôi mắt hạnh đào nhu mì triền miên, kẻ có mù đi nữa cũng thấu hiểu trong ấy chứa bao nhiêu tình ái. Tô Mộ Tình đưa tay lần vuốt mái tóc dài xỏa rối, đỡ dưới gáy y, hôn lên đôi môi mềm run rẩy của y, mặc lòng mà quyến luyến. Đầu lưỡi lần tìm mọi ngõ ngách bên trong, mãi đến khi cả khoang miệng tiểu yêu tinh đều đầy ắp khí tức của chính mình, mới dần dần buông y ra.

Mặc Nhan sớm đã bị hôn đến đầu váng chân run, tựa vào lòng Tô Mộ Tình liên tục thở dốc. Gương mặt nóng bừng cọ trên mặt hần, hai tay ôm lấy cổ hần, cảm nhận được đôi tay dày dặn kia đang lưu luyến trên người mình không thôi. Mặc Nhan ưm khẽ một tiếng, khàn giọng bảo: “Ta trở về phòng đợi huynh...”

“Không.” Ngón tay Tô Mộ Tình khoan nhặt lần xuống bên dưới thắt lưng y tìm kiếm, thanh âm trầm thấp mê hoặc mang theo trện trện run rẩy hân hoan, “Ngay tại đây.”

Nước ấm theo những lần cơ thể cọ dụi mà bao tỏa xung quanh, ngón tay thâm nhập châu thân cũng đã chậm rãi cử động. Cả người Mặc Nhan căng thẳng, cổ kềm lại tiếng rên chừng như bật ra khỏi cổ. Tóc dài chấm lưng xỏa trong lòng nước, tỏa ra phong tình mê đắm lòng người, thân thể vui trong sự che chở kia nóng bừng như lửa đốt, đỡ dốc gấp gáp mà hơi hồi, trện trện tỏa ra trên cổ Tô Mộ Tình, vô tình đã chọc đối phương càng thêm dục hỏa cháy lòng.

Nguyên bản, thực không hề dự định hoan hảo trong dục thất, thế nhưng, Tô Mộ Tình thả dài, dục vọng nơi hạ thể đã bị quyến rũ đến mức không thể cầm giữ nữa. Xem ra đã đánh giá thấp năng lực tiểu yêu tinh mất rồi. Hần ôm lấy Mặc Nhan từ lâu đã mê man lạc lối, đặt lưng y tựa vào thành hồ, đôi chân dài ôm trọn quanh lưng, vội vã đưa cơn cương nóng khát khao vùi vào cơ thể y. Mặc Nhan khẽ kêu, hai tay ôm chặt bờ vai của hần. Đôi mắt hạnh đào phủ mờ hơi nước, mê đắm không thôi. Nương theo cử động của y mà khai mở vùng hông, từ xoang mũi hắt lên những âm trầm mị, giục người động tình. Hoan nhạc đã phủ bùng gương mặt tuần tú không chút tỳ vết, cực cảm đã vây bủa quanh thân. Dục thất phủ mờ hơi nước ứa tràn những thanh âm thổ dốc nặng nề cùng nồng nàn rên rỉ, quện vào tiếng nước khuấy động, thật lâu vẫn vút không tan.

~Tình sự qua đi, Mặc Nhan vui mặt vào hôm vai Tô Mộ Tình, hai tay vẫn ôm siết lấy cổ người ấy, để mặc hần tẩy sạch thân thể của mình.

“Mặc Nhan, buông ra nào, người giống một khối tiểu được cao quá.” Tô Mộ Tình cười, vỗ vỗ tấm lưng y, ý muốn nói tư thể này không thể nào cộng dục được. Mặc Nhan thế nhưng lại càng bám chặt, im vắng u buồn mà lắc đầu, khí tức có chút nghẹn ngào. Tô Mộ Tình cảm thấy không ổn, giật mạnh tay y ra, nâng gương mặt ấy lên, hỏi: “Sao thế, người không vui?”

Mặc Nhan chỉ lắc đầu, hốc mắt đã đỏ hoe, cổ nén không để nước mắt rơi xuống.

Lòng ngực Tô Mộ Tình một trận nhói đau, khẽ hôn lên gương mặt y, dịu dàng hỏi, “Khó chịu ở đâu, nói cho ta hay.”

Mặc Nhan khịt khịt mũi, run rẩy nói: “Ta ... sợ, huynh không biết đâu, khi huynh cùng gã Tôn Liên Vũ... lòng ta, tiếng nói trong cổ họng như muốn theo ánh mắt mà bật ra... Ta trừng mắt nhìn hắn sử ám khí, muốn gọi huynh cẩn thận... nhưng lại sợ làm huynh phân tâm... Ta... nếu huynh có vạn nhất gì... ta cũng không sống nữa...”

Tô Mộ Tình nâng gương mặt y lên, những cái hôn triền miên gần bó phủ khắp gương mặt nhỏ bé đang dụi đó kia, như thể đang đang đáp lại chân tình chan chứa của y. Cẩn cẩn dục dục mà hôn lên từng phân từng tấc thịt da, nước mắt mặn chát đều chảy cả vào môi, mỗi một giọt đều như châu ngọc hắn vô cùng trân trọng, mà tiểu yêu tinh thâm tình khiết trong đang ôm vào lòng kia lại càng là bảo vật vô giá mà trời cao đã ban cho.

Vất vả lắm mới dỗ Mặc Nhan nín khóc, Tô Mộ Tình bắt đầu trách cứ: “Người lẽ ra nên tin ta hơn một chút mới phải, tướng công nhà ngươi võ công rất là cao cường.”

Mặc Nhan thấp giọng cười, vô cùng thân mật mà luồn tay vào đầu tóc hắn, hỏi: “Trong giang hồ không ai địch lại sao?”

Tô Mộ Tình vờ vịt trầm tư một lúc, bảo: “Không thể nói là không ai địch nổi, bắt quá từ khi ta xuất sư đến nay, chỉ gặp đúng một người có thể đánh thắng mình.”

Mặc Nhan bị dụ dỗ đến hiểu kỳ, vịn vào bờ vai của hắn, truy hỏi: “Người ấy là ai?”

Tô Mộ Tình một ngón tay búng búng lên mũi y, cười bảo: “Chính là ngươi, tiểu yêu tinh!”

Khắp thiên hạ, ai ai cũng có thể trở thành địch thủ của hắn. Chỉ có Mặc Nhan, bất luận thế nào, một chút cũng không nở tổn thương.

Mặc Nhan xoa xoa gương mặt đỏ ửng, vừa quấy bên người Tô Mộ Tình, vừa hồ nghi không ngớt: “Nói vậy, ta không có võ công, làm sao thắng huynh được?”

Tiểu yêu tinh kia đôi khi thực sự rất ngốc mà! Tô Mộ Tình lắc đầu thở dài, bắt đầu thâm nghĩ: lần sau, có phải nên đổi một kiểu tỏ tình đừng kín đáo quá hay không?

9. Chương 9

Khi đọc trên người Thẩm Yên Thanh giải xong, chuyện Tôn Liên Vũ xem như triệt để chấm dứt. Chúng mỹ thiếu niên thành Dương Châu lại tiếp tục những ngày đêm hân hoan ca hát, thiên kim tiểu thư các nhà cũng không còn thấp thỏm lo âu nữa. Tuy rằng gã hái hoa tặc kia vẫn chưa qui án, nhưng Tô lâu chủ Quan Diệp Lâu bảo chứng hắn sẽ không xuất hiện làm hại giang hồ, quả thực khiến mọi người thở phào nhẹ nhõm.

Mặc Nhan những ngày này trôi qua lại càng tiêu dao tự tại. Nguyên bản, tâm tính y chính là của tiểu hài nhi, ham chơi hiếu động. Trừ thói quen vào buổi sáng cứ quần mãi trong giường ra, thời gian còn lại thường thì biến thành mèo chuồn ra ngoài đi chơi, hoặc giả leo lên mái nhà nằm sưởi nắng. Thậm chí có một lần, Tô Mộ Tình phải túm y từ trong ao cá lôi lên.

Có một ái nhân bướng bỉnh hoạt bát như thế, Tô Mộ Tình không biết là nên cao hứng hay phát rầu. Vừa lau khô nước trên lông Mặc Nhan, vừa không hiểu được mà hỏi: “Mèo không phải là sợ nước ư? Sao ngươi còn dám tự mình nhảy xuống?”

Mặc Nhan rũ rũ lông, biến thành hình người, chui trở vào trong ổ chăn ấm áp, nói: “Nước nóng như thế, không ngập chết ta đâu, đừng quên là ta có thể biến thành người.”

“Không được!” Tô Mộ Tình nắm lấy cằm y, sắc mặt trông rất không lành, ra lệnh: “Chỉ được phép biến thân trước mặt ta, nghe rõ không?”

Chưa kể nói đến trong phủ nếu có người thấy mèo đen biến thành người có thể bị dọa đến chết, hẳn còn chưa quên tiểu yêu tinh kia khi biến thành người chính là không mảnh vải che thân.

Mặc Nhan ngoan ngoãn gật đầu, mặc y phục vào, kéo kéo tay áo Tô Mộ Tình, khẽ khàng năn nỉ: “Ta muốn ra phố thị dạo chơi, có được không?”

Đã sớm nghe đám Tiểu Song các nàng mặt mày rạng rỡ mà đàm luận chuyện phố thị náo nhiệt ra sao, y nghe mà lòng ngứa ngáy. Lúc trước đã đi tìm Thẩm Yên Thanh. Nhưng khi ấy, Thẩm Yên Thanh đang bị cả đồng sự vụ cuốn vào, không có cách nào phân thân. Mặc Nhan không biết thẹn thùng mà đưa ra yêu cầu bảo hắn dẫn mình đi chơi, sau đó lòng buồn bực hết hai hày mới không ôm hy vọng gì mà hỏi Tô Mộ Tình.

Thủ đoạn đùa giỡn khiến y hiện nguyên hình lần trước Mặc Nhan hẳn còn nhớ rõ thanh thanh sở sở, trong lòng đã chắc mẫm Tô Mộ Tình không muốn dẫn mình ra ngoài. Mặc dù có đôi phần khổ sở, nhưng nhanh chóng đã nhẹ nhàng tiêu biến đi trong các kiểu các loại nhu tình của đối phương. Tuy thế, chính miệng nói ra với hắn vẫn không tránh được thấp thỏm trong lòng.

Nhìn đôi người tràn ngập mong chờ cùng bất an kia, ý xấu của Tô Mộ Tình bắt đầu khơi mào, từ từ thoát ra.

Không thể trách bản thân luôn khi dễ y được – này đáng đáp bẻ nhỏ cũng đủ để khơi dậy ý muốn ngược đãi của người ta, không khi dễ có thể còn phải chịu nội thương a.

Tư lự một chút, Tô Mộ Tình cũng không thêm khách khí, bưng lên một cái cười gian ác, ngoắc ngoắc tay về phía Mặc Nhan: “Qua đây.”

Tiểu tử dễ dụ lập tức đã quên đi tính tình xấu xa của kẻ kia, ngất ngây mừng rỡ mà tiến qua. Nhưng mệnh lệnh kế tiếp của Tô Mộ Tình ngay tức khắc khiến y thanh tỉnh—

“Cởi y phục của ta.”

Gương mặt Mặc Nhan thoát trắng bệch, lại thoát đỏ bừng, ấp úng nói: “Huynh.... huynh lại muốn...bây giờ, ban ngày?”

“Ban ngày thì làm sao?” Tô Mộ Tình không chút hảo ý áp sát vào tai y, khí tức nóng ẩm từng đợt thổi qua vành tai, lỗ tai nguyên bản vốn chỉ chớm ứng thập tức đỏ rực như thiêu đốt. Mặc Nhan tay chân luống cuống ở trong lòng hắn, ngả đầu về sau, nuốt nước bọt nhỏ giọng hỏi: “Buổi tối hẵng làm... có được không?”

Tô Mộ Tình ôm ngang eo y, cánh tay không an phận mà vỗ vỗ lên tay y, cười nói: “Cầu nhau cái gì? Không muốn ta dẫn ngươi đi ư?”

Đôi mắt hạnh đào trong veo của Mặc Nhan tràn đầy ử rữ, đối diện với cái gã đục nước béo cò này thực không thể nào thoát được. Y thở dài, với hai tay vào vạt áo đối phương.

Xem ra, chuyện dạo phố là không trông mong gì được nữa. Theo như lệ thường mà nói, trước bữa tối mà ngồi dậy rời giường được đã là gã họ Tô kia hạ thủ lưu tình.

Vừa âm thầm oán hận, vừa nhanh tay cởi ngoại bào của hắn ra, đương khi muốn cởi luôn trung y, tay đã bị Tô Mộ Tình ghì chặt lại.

Ồ?

“Ngươi làm gì?” Cả hai đồng thanh hỏi, một kinh ngạc không biết mô tê gì, một lại sung sướng khi quỷ kế thành công.

“Huynh không phải là muốn...”, Mặc Nhan vô ý nói toạc ra, nào ngờ cái tên luôn giả hoạt kia bắt đầu giả vờ ra vẻ ngu ngốc, truy hỏi: “Ta muốn gì cơ?”

Mặc Nhan đỏ bừng mặt, tiếng nhỏ như muỗi kêu, nói: “Huynh không phải là muốn... ôm ta?”

Mắt Tô Mộ Tình tràn đầy tiểu ý đáng ghét, trêu chọc: “Chỉ là bảo ngươi giúp ta cởi y phục mà xuất môn, tiểu Mặc Nhan nhà ta lại nghĩ đi đâu? Ham muốn không được thỏa mãn ư?”

Mặc Nhan chỉ biết đỉnh đầu mình sắp bốc hơi, hận không tìm được một cái lỗ mà chui vào. Tô Mộ Tình hết lần này đến lần khác, được một tác lại dần thêm một bước, ám muội nói: “Nếu Mặc Nhan muốn, vi phu thực sự không có gì chối từ. Vậy cùng người trên giường tiêu phí một ngày đi vậy.”

Mặc Nhan trước là sưng sốt, sau lại từ trằng cười to không nhin được của đối phương mà biết chính mình lại bị trêu đùa, lập tức giận đến dậm chân, một tay cấu xé vạt áo Tô Mộ Tình, xoay người hướng về bộ mặt đang đắc ý dạt dào kia mà dậm tới.

“Ai!” Tô Mộ Tình tiếp được một quyền hư trương thanh thế, thuận tay nhéo khê bờ môi của y, uy hiếp: “Nếu người còn động thủ động cước, hôm nay đừng hòng bước chân ra khỏi cửa.”

Tiểu Yêu Tình lập tức như bị mèo con bị bỏng đuôi mà vùng ra khỏi lòng hắc, “Ầm” một tiếng mở tủ y phục, lấy một kiện ném ra cho hắc. Tô Mộ Tình vốn định trêu y thêm lần nữa, nhưng vừa thấy bộ dạng Mặc Nhan quắc mắt trợn mày, hỏa khí trùng thiên, trong lòng biết đã đùa đến mức y giận dữ. Nên, hắc xem cho thỏa thì thôi, y phục chỉnh tề, ôm tiểu yêu tinh còn đang tức tối không ngớt, ôn nhu bảo: “Đừng giận nữa, Tình ca ca của người sẽ đau lòng.”

Mặc Nhan mặt sầm xuống lại tươi lên, rốt cuộc nhin không được mà bật cười khúc khích.

~Phố chợ lớn nhất thành Dương Châu là trên đường cái Nghiễm Ninh, hai bên trái phải đều dày đặc hiệu buôn, hơn nữa ven đường còn có những quầy hàng nhỏ, trưng đủ đặc sản các nơi, lương thực cùng trà, quả vật điểm tâm, xiêm y vải vóc, đồ cổ cùng tự họa, hàng mộc hàng rèn, cái gì cũng có. Mặc Nhan từ khi tu luyện thành người đến nay, lần đầu tiên đến một nơi náo nhiệt như vậy, hưng phấn không nói thành lời, hết nhìn đông lại nhìn tây, nhìn thế nào cũng không thỏa lòng. Hai người chậm rãi bước giữa dòng người đông như mắc cửi, Mặc Nhan cầm một cái bánh hạt dẻ, vừa đi vừa ăn, thi thoảng lại kéo Tô Mộ Tình hỏi đông hỏi tây, tâm tình cực tốt.

Lâu chủ Quan Diệp Lâu tài thể bức nhân xuất hiện trên phố thị đã đủ để kẻ khác kinh ngạc, huống chi bên cạnh hắc còn có một thanh niên tuấn mỹ vô song đi theo, mà trên tay hai người là nào quả vật nào đồ chơi, hắc nhiên đang dạo phố, càng khiến những kẻ nhận ra Tô Mộ Tình nhin không chớp mắt.

Tô Mộ Tình cư nhiên cảm nhận được những ánh nhìn kinh ngạc cực kỳ ấy, bất quá hắc luôn là một kẻ da mặt rất dày, nhiều kẻ nhin ngó cũng không nhột không đau, vẫn bày ra một nét cười vân đạm phong thanh, tư thế bình thản, chỉ khi đối diện với Mặc Nhan mới có thể tỏa ra thần sắc dịu dàng cùng chiều chuộng.

Còn về Mặc Nhan, trời sinh y ngốc nghếch, hơn nữa phổ xá rục rờ vô vàn đã cuốn sự chú ý của y đi mất, dẫu cho mọi người có nhin y đến mắt cũng co rút, y cũng không thể nào biết được.

Cứ như thế, một cặp tuyệt phối cứ ung dung mà đi từ đầu đường đến cuối phố. Mặc Nhan ăn không ít miếng quả điểm tâm, khẩu vị rất tốt, thì thầm kêu đói. Tô Mộ Tình cũng chiều y, tìm một hàng ăn nhỏ ngồi xuống, nhin lão bản đang trợn tròn mắt mà cười, cao giọng bảo: “Lão bản, dọn một mâm điểm tâm, hâm một bầu rượu, cùng hai bát mì gà kho.”

Lão bản nhận ra kẻ khí chất sang quý toàn thân kia là công tử nhà giàu có nhất Dương Châu, trông mắt thiếu chút nữa đã rớt xuống, vội vã đáp một câu “Khách quan xin chờ” liền hối hả thái rau chần mì. Khách nhân nơi mấy bàn kế cận cũng ngồi không yên mà lên nhin sang, nhin đến nỗi Mặc Nhan cuối cùng cũng nhận ra, khê kéo tay áo Tô Mộ Tình mà nói nhỏ: “Huynh chưa bao giờ đến những nơi thế này ăn phải không? Sao họ lại nhin huynh như nhin yêu quái ấy.”

Tô Mộ Tình đan những ngón tay mình vào tay y mà ve vuốt, bảo: “Lúc trên núi học võ, cũng từng đi cùng các sư huynh trốn xuống núi dạo phố thị, ăn một bát mì, uống mấy chung rượu, hoặc giả đến quán mà nghe xướng khúc một chút, sau đó—”, thanh âm thấp xuống: “Trở về, bị sư phụ mắng cho một trận.”

Mặc Nhan không nhin được, bật cười, lại cầm lấy tay hắc: “Khi ta còn tu luyện, cũng thường chạy vào làng mà trộm trứng gà cá khô nhà nông gia...”

Nói này nói kia rồi mặt lại ửng đỏ, xấu hổ mà cúi đầu. Tô Mộ Tình mỉm cười, vỗ vỗ vai y, bảo: “Ta mà đi hỏi xin, chắc chắn sẽ trực tiếp có ngay.”

Mặc Nhan ngẩng lên nhin hắc, mắt hấp háy sáng đẹp đẽ đến nín lặng, mở miệng dường như muốn nói nhưng bụng đã ùng ục sôi lên. Tô Mộ Tình khanh khách cười to — nếu không phải đang ở chốn đông người, thực

hận không thể ôm y vào lòng, cả đời hảo hảo thương yêu.

Rượu cùng thức ăn rất chóng đã dọn cả lên, hai bát mì gà nóng hổi đặt trước mặt, hương thơm nức mũi. Mặc Nhan đã nhanh chóng cầm đũa lên, cũng không quản gương mặt còn bừng hơi nóng, cứ đũa ngẩn đũa dài mà ăn đến nỗi đầu cũng không thèm ngẩng lên. Tô Mộ Tình gấp thêm thức ăn cho y, lại rút cho mình một chung rượu, từ tốn thưởng thức.

“Tô lâu chủ...” Một giọng nữ từ sau cất lên nhã nhặn. Mặc Nhan quay đầu lại nhìn một cái, rụt rụt cổ tiếp tục ăn mì. Tô Mộ Tình mỉm cười đứng dậy, nói: “Thư Nhan, đã lâu không gặp.”

Thư Nhan, cô nương đầu bảng của Tiểu Trần Cư, vẫn xinh đẹp như hoa như cũ, dường như đang cùng thị nữ ra ngoài mua thêm son phấn. Nàng dịu dàng nhoẻn cười, hướng về Tô Mộ Tình hành lễ: “Thiếp nhìn đã lâu, thật không dám nhận ra! Tô lâu chủ người có được khỏe không? Sao lâu như thế vẫn không đến Tiểu Trần Cư?”

Tốc độ ăn của Mặc Nhan chậm lại, vánh tai cẩn thận lắng nghe.

Tô Mộ Tình biết y ghen, bèn cười: “Sự vụ trong phủ bận rộn, thực khó dứt ra được. Thư Nhan cô nương không nên trách cứ mới phải.”

Hừ! Sự vụ đều phân phó cho thủ hạ làm, đồ quý! Mặc Nhan tức giận khó lòng bình tĩnh, lại ăn một trận như lang như hổ.

Thư Nhan quay lại liếc nhìn kẻ đang ăn mì kia, trông thực là quen mắt, nhưng lại không nghĩ ra được đã gặp ở nơi nào, bèn chỉ mãi hàn huyên cùng Tô Mộ Tình, nét mặt cười mỉm ẩn tình e lệ, đang định liệu thời liệu thế mà với Tô Mộ Tình trở về ôn lại chuyện xưa, thì Mặc Nhan đem cái bát không đập mạnh lên bàn một cái, quát lớn: “Lão bản, cho thêm một bát!”

Bốn phía cả kinh, bị đôi mắt bốc hỏa của Mặc Nhan nhìn quanh một lượt, tất cả đều tự mình cúi đầu đèn nhà ai nấy thấp. Lão bản đáng thương đem hết tốc độ bình sinh ra mà bỏ mì vào nồi, vớt mì chế nước dùng, vì để hạ lửa giận của khách mà cố ý cho thêm vào một quả trứng kho, cung kính đặt xuống trước mặt Mặc Nhan.

Hồ còn chưa gằm lớn, người là mèo điên hay sao?!

Tô Mộ Tình không may động dậy, chỉ có đôi người thâm thúy trung dung phát sáng làm bại lộ sự cố gắng kềm lại thôi thúc cười to của hắn. Thư Nhan gương mặt trắng bệch, chỉ vào Mặc Nhan trước mặt nàng, thét lên: “Là người!”

Xem như mắt người còn chưa mù, Mặc Nhan hừ lạnh một tiếng, ngoài cười mà lòng không cười: “Muốn chạm vào Tô Mộ Tình ư, phải qua cửa của ta trước.”

Thư Nhan nhìn y, rồi lại nhìn sang Tô Mộ Tình hiển nhiên không chút ý định can thiệp nào, xem ra hắn đối với y là một lòng dung túng. Nàng thấu hiểu mình không còn gì để cậy vào nữa, bèn lùi một bước, lạnh lùng nói: “Bất quá chỉ là một lão đầu thô, mặt mũi nào mà...”

[37: Nguyên văn “thỏ nhi gia” (兔兒家): đồ chơi của trẻ em trong tết Trung Thu. Có thể đoán rằng Thư Nhan đang tỏ vẻ kinh thường Mặc Nhan bằng cách so y với một thứ đồ chơi không hơn không kém.]

“Thư Nhan!” Tô Mộ Tình quát lên ngăn lại, chỉ hai chữ đã khiến nữ tử xinh đẹp kia sắc mặt xám như tro tàn. Tô lâu chủ luôn thương hương tiếc ngọc lại dùng ngữ khí nghiêm khắc như thế với nàng, chưa kể đến trong mắt hắn là tuyệt tình lạnh như băng giá.

Thư Nhan vội vã hành lễ, hối hả bỏ đi. Tô Mộ Tình nhìn sang Mặc Nhan đang giận đến không hé môi, ngồi lại ăn mì, nhớ đến những gì Thẩm Yên Thanh đương sơ cảnh báo, chân mày cau lại.

Nếu không phải đối phương là một nữ tử yếu mềm, trói gà không chặt, nếu không phải hắn tự chủ thực tốt, chỉ e vừa này đã một chưởng đưa Thư Nhan về Tây Thiên. Nàng nhục mạ Mặc Nhan như thế khiến hắn giận sôi như thể muốn giết người!

Mặc Nhan là một người thiện lương đơn thuần đến thế, không chịu nổi bất kỳ loại ác ý hay tổn thương nào. Mà hắn, Tô Mộ Tình, cũng tuyệt đối không cho phép.

Không phải là trò chơi chỉ một thời hưng phấn, cũng không phải là ham muốn một món đồ chơi mới thú vị, càng không phải là nam sủng để mình phát tiết dục vọng. Chỉ là mèo hoang bé nhỏ đối với hắn một mảnh tình sâu, đã ở trong lòng hắn mà ước mầm bén rễ, đã bao dung trong cùng máu thịt, không thể chia lìa. Thế là đủ để hắn dùng cả trái tim này mà yêu thương, gắn kết một đời, bầu bạn cùng nhau.

“Mặc Nhan...” Tô Mộ Tình thì thầm. Mặc Nhan cắn đứt sợi mì, đôi ngươi trong veo không chút vết nhơ nhìn hắn. Trong lòng Tô Mộ Tình nóng lên, xoa hai gò má của y, bảo: “Mặc Nhan, đừng nghe nàng nói bậy, ngươi không phải là cái gì ông đầu thỏ, chưa bao giờ phải.”

Mặc Nhan nuốt ngụm mì, tiểu ý trong mắt lay động, nói: “Nàng ấy nói sai, ta rõ ràng là mèo con... Ô!”

Tô Mộ Tình gấp quả trứng kho kia chặn miệng y, thuận tay mà gõ lên đầu y một cái, tâm tình chỉ một chốc đã thoải mái trở lại.

Tiểu yêu tinh yêu dấu, thuần khiết trong veo như nước của hắn a...

~Năm Tuyên Cảnh thứ Sáu, tháng Tư ngày Ba.

Tô Mộ Tình ở phía trước một quầy hàng đầy váng dầu váng mỡ mà thấu hiểu tình cảm của hắn đối với tiểu miêu yêu Mặc Nhan. Tuy nơi chốn có khiến người khác hơi sàu não, bất quá cũng cực kỳ hợp với một đôi tình lữ thần kinh không được bình thường.

Đi dạo mệt rồi, đương nhiên là để Tô Mộ Tình ôm y quay về, dĩ nhiên là trong thân mèo.

Bốn chân duỗi ra khoan khoái nằm trong lòng tình nhân, Mặc Nhan ngheh bụng, mắt nheo nheo, từ cổ họng phát ra tiếng ư hừ nho nhỏ, hẳn nhiên là thoải mái vô cùng.

Tô Mộ Tình một tay ôm mèo, tay kia lại xấu xa mà đùa giỡn cái đuôi y, khiến tiểu hắc miêu đương buồn ngủ phải đập đập chân sau kháng nghị. Hắn cúi xuống, môi chạm khê lên vành tai nhọn rung rung của Mặc Nhan, bảo: “Không được ngủ, bằng không ta nhổ hết râu mèo nhà ngươi.”

Mặc Nhan tức khắc thanh tỉnh, đưa hai chân lên bảo vệ mặt, mắt mở tròn trừng lên, khiến Tô Mộ Tình cười ha ha. Tiểu yêu tinh biết mình bị đùa, meo meo kêu một tiếng, giường vuốt nhọn cào lên vạt áo hắn rách hai đường.

Tô đại công tử trên đùa xong, vẫn là thấu hiểu rằng phải có chừng có mực, cũng biết đạo lý vừa đầm vừa xoa, nên tiện thể mua một xuyên hồ lô ngào đường múa may trước mặt Mặc Nhan, quả nhiên khiến cho mèo nhỏ ham ăn thích thú, duỗi móng ra kêu meo meo.

Tô Mộ Tình gỡ một viên hồng quả cho y. Mặc Nhan dùng chân trước ôm lấy, đưa qua đưa lại một vòng, vụn đường dính dính bám đầy trên hai bàn chân, ngay cả trên râu mép cũng vướng mấy mẩu băng đường. Dưới ráng chiều hây hây đầm thắm, thoạt trông có vẻ vài phần hoạt kê. Y buồn bực kêu một tiếng, vươn đầu lưỡi liếm liếm đường bám trên bàn chân, phát hiện ra có liếm hết nước bọt cũng không sạch sẽ, tiểu hắc miêu kêu một viên nứt to nhất xuống, không thể tránh được việc đường bột lại trên vài túm lông mèo, đau đến nỗi y rụt người lại, ngẩng đầu, trông đáng thương như thế mà nhìn lên Tô Mộ Tình.

Kể kia cong một ngón tay búng búng lên đầu y, ôm mèo ngồi xổm xuống bên bờ sông, vốc nước sông mát lạnh cần cần dục dục mà rửa sạch vụn đường trên cả mặt lẫn chân mèo nhỏ, tiện thay ném xuyên hồ lô đi, mua hạt dẻ rang bóc ra cho y. Mặc Nhan vui vẻ nheo nheo mắt, liếm liếm tay hắn bày tỏ lòng cảm kích, sau đó ôm hạt dẻ mà ăn hồn nhiên quên mình.

Trên đường cái, ôm mèo đi giữa sóng người cuộn cuộn tựa như không nhìn thấy ai, trên đường đi đã khơi dậy bao nhiêu là ánh mắt không nói nổi thành lời. Mấy tiểu cô nương bán hoa tốp năm tốp ba đi ngang qua, thích thú cười đùa to nhỏ. Có một tiểu nha đầu gan to, không phân trần gì đã mang một cành thực được chỉ vừa hé nở nhét vào tay Tô Mộ Tình, đỏ mặt xoay người chạy mất.

Tô Mộ Tình trước khi gặp gỡ Mặc Nhan cũng xem như là công tử phong lưu nổi tiếng Dương Châu, dung mạo tuấn lãng, vóc người đỉnh đặc, cùng với khí chất ung dung khảng khái khiến hắn rất được hoan nghênh nơi phường phong nguyệt. Nhưng mà, trên phố bị một tiểu cô nương thanh tú đơn thuần tặng hoa, này là kinh nghiệm mười phần mới mẻ.

“Cô nương chậm đã!”, Tô Mộ Tình cất mấy bước đuổi theo, móc một thỏi bạc đưa cho nàng, ôn nhu hỏi: “Giỏ hoa kia nếu không ai mua, có thể nào tặng cho tại hạ?”

Nàng kia mặt lại càng đỏ hơn, nhìn nén bạc trong tay hấn lắc lắc đầu, ấp úng nói: “Công tử có bạc lẻ không? Muội không thối được.”

“Không cần đâu.” Tô Mộ Tình bưng lên một cái cười âm áp, tiếp nhận giỏ hoa kia, nói: “Đa tạ.”

Cô nương kia còn muốn nói điều gì, Tô Mộ Tình đã rút một chuỗi hoa nhài tặng cho nàng, nói một câu tạm biệt, liền cất bước đi không hề quay đầu lại.

Mặc Nhan bám trên bờ vai Tô Mộ Tình, nhìn chăm chăm cô nương bán hoa đang còn ngây ra, đuôi không nhin được mà phẩy qua phẩy lại, ngoảnh lại cắn ngón tay Tô Mộ Tình, lông trên lưng dựng hết cả dậy.

Ghen ư? Tô Mộ Tình túm y lôi xuống, đem một chiếc khăn lụa ra lót dưới giỏ hoa, thả tiểu hắc miêu vào trong. Mặc Nhan cuộn tròn người lại, vùi vào giữa giỏ hoa tươi, nhảy mũi hai cái, rất nhanh dời chú ý vào đám hoa hoa cỏ cỏ, giương vuốt ra mà cào qua đùa lại, chơi mãi không thôi.

Thực là khiến người càng ngắm càng muốn khi dễ. Tô Mộ Tình thỏa mãn thở dài, cố nén lại ham muốn tung cả giỏ lẫn mèo lên trời, âm thầm tự nhủ mình hăng còn nhiều thời gian, nếu mang tiểu yêu tinh ra đùa đến giận thực sự cũng không có lợi ích gì.

Trên khóe môi chứa chan ý cười, Tô đại công tử tâm tình sáng khoái vui vẻ không gì sánh được, mang theo một giỏ cả hoa lẫn mèo, sải bước nhanh hồi phủ.

~Trở về trong phủ, vừa kịp đúng giờ ăn tối, Tiểu Song đứng ở đại môn đã chờ không biết bao lâu, lúc nàng thấy Tô Mộ Tình đã giậm chân một cái, sáng giọng: “Công tử ngài đã đi đâu?”

Đã phái người đi tìm khắp mọi trà lâu tửu quán nổi tiếng khắp Dương Châu, cả kỹ viện đều tìm qua hết, nhưng không thể nghĩ được Tô Mộ Tình khi ấy lại rong chơi phường phố, quên cả đường về.

“Làm sao thế?” Tô Mộ Tình sải bước tiến qua bậc cửa, cau mày có ý phản đối: “Có chuyện gì khẩn cấp à?”

“Lão gia mời mấy vị bằng hữu, đang đợi công tử trở về.” Tiểu Song nhìn thấy chiếc giỏ trong tay hấn, sững sốt nói: “Sao công tử lại mang về một giỏ toàn cuống hoa?”

Mèo nhỏ bám vào cánh tay mà nhảy phốc lên vai, măn nguyện mà liếm liếm lông. Tô Mộ Tình cúi đầu nhìn xuống, cả giỏ đầy hoa tươi đã bị sớm gặm nát, đến một cánh hoa cũng không còn, chỉ để lại nhị hoa trơ trọi cùng cành lá. Hấn mặt không biến sắc, đem giỏ giao cho Tiểu Song, búng búng gáy Mặc Nhan, nói: “Ngươi tước mẫu đơn, lẽ ra phải thêm vào một câu “mèo ăn thực được” mới phải.”

[38: Ngươi tước mẫu đơn: cùng ý nghĩa với lại “đàn gảy tai trâu”, ý nói làm chuyện hoa hòe mà vô ích. Đây mèo gặm nát hoa, vừa chẳng có chút tao nhã, vừa rất buồn cười.]

Mặc Nhan không phục mà vênh góc tai lên, răng nanh nhe ra mà trừng mắt nhìn hấn. Tô Mộ Tình đang muốn túm y về phòng hảo hảo mà tính toàn một phen, Tô lão cha lại từ phòng yến khách mà thông thả bước ra, quát to: “Nhị tử! Còn không mau thay y phục ra đây, đừng để trưởng bối của ngươi đợi lâu!”

Như thế này thì muốn len lén trốn đi cũng không được, Tô Mộ Tình thi triển khinh công vọt trở về phòng, đặt Mặc Nhan trên giường, bảo: “Ngươi theo ta cùng nhau sang đây.”

Thay y phục xong, lại chỉnh trang tươm tất cho tiểu yêu tinh mới biến thành người, dẫn y cùng đi đến phòng yến khách.

Giữa bàn tiệc là ba vị thúc bá đã nhìn hấn trưởng thành, bên cạnh mỗi vị lại là một thiếu nữ trẻ trung xinh đẹp. Hơn nữa nhìn thái độ đặc biệt ân của lão cha nhà mình, hấn nhiên là tiệc trong nhà. Tô Mộ Tình thăm thỏ dài, vừa tỏ ra tiểu ý nhẹ nhàng mà hướng về các vị trưởng bối hàn huyên chào hỏi, vừa phải để tâm trông sắc mặt Mặc Nhan, may mà tiểu yêu tinh trời sinh ngu ngốc, hoàn toàn không biết gì về ý định mục đích của Tô lão cha.

Ba nàng nữ tử, mỗi nàng mỗi vẻ. Một nàng trầm tĩnh dịu dàng, một nàng đoan trang chín chắn, nàng kia lại hoạt bát xinh tươi, tất cả đều là giai nhân mi mục như họa. Tô Tề vừa cùng lão hữu phiếm chuyện, vừa

nhảy mắt liên hồi với con trai — Nếu thằng nhỏ không muốn lấy cô nương bên Lạc gia kia, vậy căn cứ vào tôn chỉ ta về ta tắm ao ta, kết duyên Tần-Tấn với nhi nữ của hảo hữu há chẳng phải rất lọt tai sao?

[39: Nguyên văn “phì thủy bất lưu ngoại nhân điền”: nước phù sa không làm màu mỡ ruộng người ngoài, ở đây mượn ý câu ca dao “Ta về ta tắm ao ta” để diễn đạt.]

Tô lão cha trong lòng đã sẵn trù tính, lót dạ bằng mấy chén rượu lâu năm rồi bắt đầu thao thao bất tuyệt khen thằng con nhà mình nức nở, bao gồm cả những chuyện Tô Mộ Tình khi còn nhỏ đã thất bại mất mặt ra làm sao, từng chuyện từng chuyện mà đem ra khoe khoang cùng gây sức hút. Nhiều đến mức Tô Mộ Tình dở khóc dở cười. Hắn không quan tâm khuê nữ nhà người ta nghe xong sẽ chê cười ra sao, chính yếu là tiểu miêu yêu bên người đang phổng tai lên nghe, một câu một chữ cũng không để thoát. Nhìn vẻ mặt đang nín cười đến đỏ bừng của y, chỉ biết hình tượng của bản thân đã bị hủy hoại không còn gì nữa.

“Cha à.” Tô Mộ Tình rốt cuộc không nhịn được nữa mà ngắt ngang, ngữ điệu nhẹ nhàng mang theo sự uy hiếp chỉ người trong nhà mới nghe ra được: “Có rượu mà không nhạc, chẳng phải buồn chán lắm ư, chi bằng phái người đến Diễm Hồng Lâu với Phi Tuyết cô nương đến đánh đàn giúp vui?”

Cơ mặt Tô Tề co lại, lập tức câm như hến, gắp một đĩa ngân ngư nhét vào mồm, hàm râu bạc vênh lên.

Ông ấy giận! Mặc Nhan mở tròn đôi mắt, hiếu kỳ nhìn sang Tô Mộ Tình, không hiểu Phi Tuyết cô nương mà hắn nhắc đến cùng Tô Tề có quan hệ như thế nào, nhưng đối phương lại cho y một cái cười bí ẩn, bóc vỏ tôm đặt vào chén tương của y. Mặc Nhan không thể làm gì khác, đành đem nghi vấn biến thành thịt tôm mà nuốt vào bụng, ăn nhiều sẽ ít nói đi.

Dù sao, kẻ sáng suốt hắn đã sớm nhìn ra ai hiện tại mới là đương gia nhà họ Tô. Trương lão bá phía đối diện vuốt vuốt râu mép, cười ha hả mà khen Tô Mộ Tình tuổi trẻ tiền đồ sán lạn các kiểu các loại một phen, hết cả buổi, mới nói đến đại sự chung thân của hắn—

“Hiền đệ thiếu niên anh tuấn, liệu đã có ý trung nhân?”

Ánh mắt mọi người đồng loạt nhìn về phía hắn. Mặc Nhan lại càng ăng lạng dừng thở. Tô Mộ Tình buông chung rượu xuống, gật đầu cười nảo: “Văn bối đã có người chung thân trọn kiếp.”

Không chỉ có ba vị trưởng bối kia lộ ra vẻ mặt thất vọng, cả Tô Tề ở cạnh bên cũng giương mắt lên, kinh hãi mà nhìn nhi tử, cho rằng đã có hỷ vọng được bế cháu nội, nhất thời mừng rỡ mà khôi phục lại bản tính hào sảng nói nhiều, trong phòng yền khách lại bắt đầu náo nhiệt.

Khi cơn khiếp sợ ban sơ đã qua đi, đôi mắt hạnh đào của Mặc Nhan đã không còn sáng nữa, tách mình ra khỏi ánh nhìn vô tình hữu ý của Tô Mộ Tình, ảm đạm thương tâm, hô hấp trong ngực đều nghẹn lại hết cả. Giữa tiệc từng chén đưa chén đẩy, nói nói cười cười, không khí đầy ứ hài hòa tường cát, duy chỉ có y thờ ơ, miễn cưỡng ngồi lại trong bầu náo nhiệt. Nhưng thật ra, đã buồn đến muốn khóc.

Tô Mộ Tình nghĩ rằng y mệt mỏi, tiệc tùng qua đi liền bỏ mặc khách khứa cho lão cha, viện ra một cớ mà mang Mặc Nhan về phòng.

Tắm rửa xong, Tô Mộ Tình ngồi bên giường mà vuốt tóc, thuận tay kéo tiểu yêu tinh lại, nâng gương mặt y lên mà hỏi: “Ai khiến bảo bối của ta không vui? Nói cho Tình ca ca biết.”

Mặc Nhan cho hắn một nụ cười còn khó coi hơn là khóc, run rẩy trên chân hắn, thấp giọng bảo: “Ta muốn ngủ, đừng ôm ta.”

Tô Mộ Tình bị thái độ xa cách đến lạ lùng kia khiến cho mất hứng vô cùng, lập tức nghiêm mặt, giả vờ cả giận: “Lá gan càng lúc càng lớn nhỉ, dám không nghe ta sao?”

Mặc Nhan sắc mặt trắng bệch, ngoan ngoãn ngồi co ro trong lòng hắn không nhúc nhích. Tô Mộ Tình ngắm dáng vẻ đáng thương như thế của y, lòng bỗng không đành, thanh âm đã nhu mềm trở lại, hỏi: “Đến tốt cùng đã xảy ra chuyện gì? Không được gạt ta, Mặc Nhan.”

Tiểu yêu tinh chỉ chi ngô ngô mà giãy dụa một hồi, nhỏ giọng nhỏ thanh mà hỏi: “Huynh nói... người chung thân trọn kiếp, là ai?”

Thì ra, y canh cánh trong lòng vẫn là thế này đây! Tô Mộ Tình lúc này mới bỗng nhiên tỉnh ngộ — Hai người mặc dù đã thân đến mức còn ngọt hơn cả mật đường, nhưng hẳn chưa bao giờ hứa hẹn bất cứ điều gì rõ ràng với Mặc Nhan. Tiểu gia hỏa này trời sinh có chút ngốc nghếch, rất là chậm hiểu, chỉ biết tự mình nghĩ quẩn đầu đầu. Mỗi khi chui vào trong góc, Tô Mộ Tình phải hao tổn hết khí lực mới kéo được y ra ngoài.

Hắn nâng cằm Mặc Nhan lên, dùng ngón cái xoa đôi môi mỏng mềm của đối phương, không đáp mà lại hỏi: “Người nghĩ đi?”

“Ta làm sao biết được?!” Mặc Nhan cố tránh né hắn, biến thành mèo. “Vụt” một tiếng đã chui vào ổ chăn, đồ thể nào cũng khẳng khẳng không chịu chui ra. Tính tình ngoan cố của Tô Mộ Tình lại bị khơi mào, túm chặt lấy đuôi mà kéo y ra ngoài. Tiểu hắc miêu ủy khuất mà meo meo gào mãi, vượt giường lên, nhìn vào mu bàn tay Tô Mộ Tình định cào, nhưng lại yếu ớt rụt trở về, ôm lấy đầu, toàn thân run rẩy không thôi.

Tô Mộ Tình ôm y vào lòng, dịu dàng bảo: “Người ta muốn cùng bầu bạn cả đời ấy à, ngốc như đầu heo, bất luận ta làm ám chỉ kiểu gì cũng không hiểu tâm lòng ta đối với y, chỉ biết ngấm ngấm hờn dỗi, ngấm ngấm đau lòng. Mặc Nhan, người nói xem phải làm sao mới được đây?”

Mặc Nhan quấy vài lần, buồn bã mà nghiêng đầu sang bên. Tai nhỏ run run, vừa khả ái vừa đáng thương.

“Có đôi khi, ta thực muốn bắt y trối lại mà đét vào mông, nhưng sợ y kêu đau. Mà không đánh thì lại rất ngứa tay.”

Mặc Nhan vươn chi trước mà cào cào lên tay hắn, vừa nhột vừa tê khiến Tô Mộ Tình nhin không được bật cười thành tiếng. Đột nhiên trên tay hơi ướt át, Mặc Nhan đã bắt đầu há mồm cắn cắn, nhưng không hề làm trầy da.

Tô Mộ Tình vỗ về bộ lông êm mềm như gấm của y, thanh âm trầm thấp đến nỗi có thể khiến từng khớp xương tê dại: “Bây giờ ngấm lại, có thể ban sơ ấy ta lẽ ra sẽ không cứu y, cũng đỡ phải hôm nay để y đến làm rối hết cả lòng — Tô Mộ Tình có đức có tài gì lại xứng đáng với tình sâu không đổi như vậy? Nếu y bằng lòng, ta liền đem cả đời này tư thủ, báo đáp lại y đã trộm yêu ta suốt sáu năm.”

Thân thể Mặc Nhan trầm xuống, bắt đầu gấp gáp biến thành người. Tô Mộ Tình không nghĩ được phản ứng của y sẽ kịch liệt đến vậy, thân thể bị ngã bổ ra sau, gáy va “phịch” vào cột giường, đau đến miệng mồm méo mó.

Đôi người sóng sánh thâm tình như mộng, Mặc Nhan si ngốc mà rưng rưng nhìn vào mắt hắn, không dám tin mà hỏi: “Huynh nói... là ta ư?”

Tô Mộ Tình dĩ nhiên là đỏ mặt, một ngón tay chỉ chỉ lên đầu y, mắng khê: “Ngoài người ra, còn ai vào đây? Ngốc! Biến lại thành mèo ngay, không được ở đây làm ta giận!”

Mặc Nhan ôm chặt cổ hắn, gương mặt cọ cọ vào ***g ngực hắn, mừng rỡ vô vàn, thì thầm nói: “Mộ Tình, Mộ Tình, ta không phải đang nằm mơ ư?”

Một thời tình nguyện quần quít say mê rốt cuộc đã được đáp đền, khiến y vui sướng đến độ không biết làm gì mới phải. Tô Mộ Tình cũng đã cười, đặt y ngồi lên chân mình, khẽ mân mê bờ môi của y mà hỏi: “Hết giận chưa nào?”

Mặc Nhan đã hạnh phúc đến sắp thăng thiên, đầu lắc như chiếc trống xoay: “Không giận nữa.”

Tô Mộ Tình không chút hảo ý mà xoa xoa mông y, khàn giọng nói: “Vây, phải giải nhiệt hộ ta mới được...”

10. Chương 10

Tiết trời mỗi ngày mỗi ấm, ngày sang cũng càng lúc càng sớm hơn. Thói quen ủ giường của Mặc Nhan lại không phân biệt mùa, thông thường đến khi Tô Mộ Tình luyện công xong, y chỉ mới ngủ được có lưng lửng

giấc.

Mà buổi sáng hằng ngày, khi Tô Mộ Tình vừa lười vừa dỗi y rời khỏi giường, ấy cũng là một phen tình thú không thể thiếu được của hai người.

~Trở mình dậy, đạp chân ra, Mặc Nhan kéo lê gót giày mà mơ màng đến bên cửa sổ, tập trung tinh thần nhìn về phía dưới lầu, không chớp mắt chăm chú ngắm nhìn một thân ảnh như du long nhân nhĩ mà rần rỏ, tình cảm ái mộ không nói nên lời.

Luyện xong một bộ kiếm pháp, Tô Mộ Tình tra kiếm vào bao, ngoái nhìn về phía cửa sổ, một nhân ảnh vội vàng ẩn khuất về sau, không cần nghĩ cũng biết tiểu yêu tinh kia lại muốn giở trò.

Phi thân bay vút vào cửa sổ, Mặc Nhan quả nhiên đã chui trở lại vào chăn giả vờ say ngủ. Tô Mộ Tình thân nhiên cúi xuống thân thể kia, vỗ vỗ gương mặt y, hỏi: “Xem xong chưa?”

Hàng mi dài run rẩy mấy cái, Mặc Nhan hậm hực mở mắt ra, vẻ mặt chột dạ như bị nắm thót, nhỏ giọng hỏi: “Làm sao huynh biết ta đang nhìn?”

Tô Mộ Tình cố tình nghiêm mặt, đẩy y ra một chút, ngồi xuống bên giường bảo: “Đôi mắt ngươi cứ hặn không thể dán chặt trên người ta, ta có da dày sọ cứng cũng không đến nỗi ngu ngốc đến mức này.”

Mặc Nhan vô cùng mất mặt mà hừ một tiếng, nhướn mắt lên nhìn hắn, nói: “Tại hạ nửa điểm nội lực cũng không có, bảo muốn lên học võ công là kẻ ngốc nói mò. Tô đại công tử đại nhân đại lượng, sẽ không vì thế mà ghi hận trong lòng chứ?”

Gi? Tiểu đông tây này không sợ hấn nữa rồi. Tô Mộ Tình có chút kinh ngạc, xem ra đêm trước bày tỏ nỗi lòng đã bắt đầu có tác dụng, Mặc Nhan không còn thấp thỏm bất an, vuốt mèo lại bắt đầu giường ra.

Tuy rằng cứ vô tư vô lự mà tư thủ thế này chính là kết quả hấn ước ao, nhưng mà, phu quyền không thể không củng cố — Tô Mộ Tình cố tìm một lý do tương đối quang minh chính đại, cứng đầu không chịu thừa nhận thực ra hấn chỉ tham lam muốn ngắm bộ dạng vừa tức tối lại vừa không làm gì được của đối phương mà thôi.

Nghĩ một chút, hấn vung tay lên một cái, không nặng cũng không nhẹ mà phát vào mông Mặc Nhan, trầm giọng trách phạt: “Quân tử phải đường đường chính chính, từ nay về sau muốn cái gì cũng phải thành thật nói cho ta biết, không được lén lút, càng không được dối ta, nghe không?”

Mặc Nhan bị dạy dỗ đến không nói được gì, khẩu phục mà tâm không phục đưa tay bảo vệ nơi vừa bị đánh xong. Trong mắt hấn tràn đầy ủy khuất, nhỏ giọng lầm bầm: “Ừm, biết rồi.”

Tô Mộ Tình một tay xoa xoa hai gò má ôn nhuận của y, trong lòng muốn cười đến co giật, nhưng ngoài miệng lại dụ dỗ trấn an, bảo: “Nghe lời ta, về sau chuyện gì cũng phải nói ta nghe, ta cam đoan sẽ không giận ngươi.”

Mặc Nhan ngoan ngoãn gật đầu, nhìn Tô Mộ Tình vẫy vẫy tay, ý tứ như có điều muốn nói. Tô đại công tử nghĩ không được y lại tuân thủ luật lệ nhanh như thế, cũng không chút hoài nghi mà vui vẻ đi qua. Thế nhưng, Mặc Nhan lại cười bướng bỉnh: “Ta muốn đánh lại huynh.”

Dứt lời, một chưởng phách đã tát lên vùng dưới hông Tô Mộ Tình, nhưng lực đạo chỉ e đánh muỗi còn không chết. Tô Mộ Tình sững ra trong khoảnh khắc, nhanh chóng phản ứng xem chuyện gì đã xảy ra, cười gian nắm lấy hai tay Mặc Nhan, dẫn người áp sát uy hiếp: “Tiểu yêu tinh, ngươi nói, ta phải phạt ngươi thế nào?”

Nói đoạn, liền hướng về bộ vị mẫn cảm của y mà trêu. Mặc Nhan sợ nhột bắt đầu khanh khách cười không ngớt, giấy dựa đẩy ra. Ngờ đâu, Tô Mộ Tình chính là muốn trêu y nhột đến chết, động tác trên tay càng không buông tha. Chỉ chốc sau, y sam cả hai đều bị lật xuống. Mặc Nhan đỏ bừng mặt, cười đến thổ không xong, liền tục kêu xin tha mạng.

Đang nháo đến quần quít rối bời, cửa phòng “sầm” một tiếng đã bị đá văng. Hai người cùng nhau quay sang, đã thấy Tô Tề đứng ngay tại cửa, mặt đầy sát khí, râu sắp vểnh lên tận trời.

Tô Mộ Tình nhìn lão cha nhà mình, lại nhìn nhìn thân thể đang ở bên dưới, nhin không được mà cười to. Thế trận như này, còn thoát đi đâu được chính là bất gian tại giường!

Gương mặt Mặc Nhan trắng bệch, yên ắng ngồi dậy không chút tiếng động, chỉnh đốn y sam đang rối bời, nhân tiện thay Tô Mộ Tình cài lại y kết, vô thanh vô tức mà lùi sang một bên, cúi xuống.

Tiếng thở nghe rất sắc sảo, Tô Tề hiển nhiên đang giận không phải thường, thật lâu sau mới phát ra âm thanh phẫn nộ: “Súc sinh!”

Tô Mộ Tình không chút biến sắc mà đứng dậy, vỗ vỗ trấn an Mặc Nhan đang một chút cũng không dám nhúc nhích, sau lại điềm nhiên xoay sang Tô lão cha đang giận run người, hờ hững nói: “Giận quá hại thân, thỉnh cha ngồi xuống nói chuyện. Tiểu Song, dâng trà.”

Ngoài cửa, Tiểu Song đang tiến cũng không được, lùi cũng không xong, bèn vâng dạ một tiếng, nhanh nhẹn kéo lão gia đang giận đến vô tri đến ngồi trước bàn, rồi lại rót hai chung trà sen đường phèn cho ông hạ hỏa — Vì Mặc Nhan thích, nên trà trong phòng Tô Mộ Tình đều được đổi thành hạt sen đường phèn, hương vị ngọt thanh già trẻ đều ưa thích. Nhưng mà Tô lão gia tử trong cơn thịnh nộ có cổ cũng không biết được thứ cho vào miệng tư vị ra sao, nâng chung trà lên mà nuốt trôi xuống cổ, đập bàn quát lớn: “Tiểu súc sinh! Người biết tội không?!”

“Hài nhi nghe cha chỉ giáo.” Thanh âm của Tô Mộ Tình vân đạm phong thanh, như thể đang nhàn thoai chuyện nhà, hoàn toàn không hề có cảm giác đại nạn lâm đầu. Mặc Nhan khấn trương đến mức thở cũng không thông, lại sợ sệt mà lén nhìn Tô lão cha.

Tô Tề lại nhấp một ngụm trà, vuốt vuốt râu, đau đớn khôn cùng mà bảo: “Mộ Tình a, mẹ ngươi mất sớm, Tô gia chỉ có mỗi thằng con là ngươi. Cha ngậm đắng nuốt cay mà nuôi ngươi khôn lớn, những tưởng rằng dưỡng được một đấng nam nhi đỉnh thiên lập địa, trọng trách của cha sẽ hoàn thành. Chờ ngươi sau này thú thê nạp thiếp, cha mút kẹo đùa cháu mà an dưỡng. Nghĩ không được ngươi lại có đoạn tụ chi tích, có đoạn tụ chi tích cũng không nói đi, nhưng lại dùng sức bức người không tình nguyện. Từ nhỏ cha dạy ngươi ra làm sao? Tiên sinh dạy ngươi ra làm sao? Có dạy ngươi ý mạnh hiếp yếu sao?!”

Tô Mộ Tình hai vai suy sụp, bày ra vẻ mặt “Ta biết mà”. Còn Mặc Nhan, đã bị làm cho mù mờ triệt để.

“Cha.” Tô Mộ Tình ôn nhu nói, “Cha hiểu lắm rồi, con không có bức y.”

“Không có?” Tô lão cha phẫn nộ, hỏi dồn: “Ta thấy rành rành nhà ngươi đè lên y không tha, bảo không bức, y làm sao lại kêu “cứu mạng”?”

Nói đoạn, lại quay sang Mặc Nhan đang mục trừng khẩu ngọc, biểu cảm ôn hòa mà nói: “Mặc Nhan hiền đệ, ngươi không cần sợ hãi, nói cho Tô bá bá biết, có đúng tiểu tử này ép buộc ngươi? Ta sẽ làm chủ cho.”

Tô Tề mặc dù tính tình nóng nảy, nhưng trên giang hồ cũng là một kẻ nghĩa hiệp được người người tán tụng. Nhi tử đoạn tụ dĩ nhiên khiến ông kinh hãi, nhưng quan trọng hơn là con trai cư nhiên lại có tính cách bức nam khinh nữ.

“Không có, không có” Mặc Nhan liều mạng lắc đầu, “Ta với Mộ Tình...”

“Cha” Tô Mộ Tình nhanh chóng cắt ngang, trong mắt hiện lên một tia tính toán, hỏi: “Cha giận đến thế, là bởi gì hiểu lầm con ép buộc y?”

Tô Tề trầm mặt xuống mà gật đầu. Tô Mộ Tình mặt giãn ra, cười bảo: “Con với Mặc Nhan là lưỡng tình tương duyệt, cha người có thể bớt giận rồi.”

Tô Tề nhìn bọn họ nghi hoặc, đột nhiên cảm thấy có chỗ khó chịu, lại đập bàn, nhưng lực đạo đã nhẹ đi không ít: “Tiểu tử thôi, đừng nghĩ lừa được ta, chúng ta từng thứ từng thứ mà tính cho xong.”

Tô Mộ Tình nhú mày, bày ra tư thế lợn chết không thềm sợ nước sôi. Tô Tề lại nhìn qua Mặc Nhan đang mặt mũi thẹn thùng, mặc dù lòng có chút không đành, nhưng vì để Tô gia có người thừa kế, ông cắn răng một cái: “Lưỡng tình tương duyệt cũng không được! Một nam nhân không thể vì người mà nói dối tông đường, tương lai ai sẽ vì ngươi mà phụng dưỡng chăm lo? Trăm tuổi già rồi, gia nghiệp kia ai sẽ kế thừa?”

“Ai bảo không thể?” Ngỡ khí Tô Mộ Tình thản nhiên đến nỗi khiến người muốn đánh, gọi Tiểu Song vừa ngẩng lên bảo: “Bé hài tử đến đây cho lão gia ngắm một cái.”

Chưa đầy một khắc sau, Tiểu Song đã bế đứa trẻ Mặc Nhan nhặt được đưa đến trước mặt Tô Tề, nhìn lão gia đang nghẹn họng trân trối cười nói: “Lão gia, mấy tháng người không ở trong phủ, Lâu chủ đã có tiểu thiếu gia này.”

Đứa bé kia hẳn đã được vú nuôi cho bú no, gương mặt bé bỏng trắng trắng hồng hồng nhoẻn cười thỏa mãn, với tay ra định nắm lấy râu mép Tô Tề, liên tục kêu y y nha nha. Tròng mắt Tô Tề như muốn rớt ra, theo bản năng mà với tay ra, để tiểu đông tây nắm nắm ngón tay ông, rồi lại đưa vào miệng mút. Hai hàm nhai nhui cọ tới cọ lui, cọ đến mức cơn tức tối ngập lòng Tô lão gia từ nửa điểm cũng không còn, khóe môi không tự chủ mà nhoẻn cười một chút.

Tô Mộ Tình dắc ý xoa xoa cằm, không biết thẹn mà nhận lấy ánh mắt sùng bái của Mặc Nhan – con hơn cha là nhà có phúc, đấu với lão gia từ lúc mười tám tuổi về nhà đến nay, hẳn chưa từng chịu thua lần nào.

[40: Nguyên văn “Thanh thủ chi vu lam, nhi thanh vu lam”. Là một câu nói của Tuân Tử. Căn bản ý nghĩa là “màu xanh chiết xuất từ cây cỏ còn xanh hơn cả cây”, ý nói đời sau hơn đời trước, trò giỏi hơn thầy, con giỏi hơn cha. Thế nên, dành mượn ý tứ “Con hơn cha là nhà có phúc” để diễn đạt một phần.]

Bất quá, Tô lão tiên bối cũng không phải không biết khát nước khi bị cho ăn mặn hết chừng ấy năm, chơi với con nít một hồi, ông đột nhiên ngẩng lên hỏi: “Đây là hài tử của các người?”

Hai người nhìn nhau một cái, một đương nhiên gật đầu, còn một chột dạ cúi đầu. Tô Tề hừ lạnh một tiếng, lại hỏi: “Nam nhân làm sao sinh con?”

Tô Mộ Tình mỉm cười, cười đến mức lòng dạ khó lường, ngón tay lướt qua sau gáy Mặc Nhan, sờ vào một bộ vị chi đó. Thân thể Mặc Nhan lập tức đổ xuống, y phục rơi cả trên giường. Hắn nhặt tiểu hắc miêu lúng ta lúng túng lên, bình thản nói: “Cha lại sai rồi, y không phải nam nhân, mà là mèo đực.”

~“Xoảng!” Chung trà vỡ nát trên đất. Tô lão gia từ chối mặt kích động liên tiếp, bắt đầu thở hào hển. Cuối cùng, thở không ra hơi.

Tô Tề khi còn trẻ cũng đã làm qua không ít chuyện hoang đường. Sau khi có thê tử mới tiết chế bớt đi, tự nhiên hiểu rõ đạo lý đối với thanh niên là không thể có quá nhiều nghiêm khắc. Thế nên, với thằng con mất mẹ từ rất sớm này vẫn tương đối khoan dung rộng rãi. May mà hài tử này thông minh hơn người, văn võ song toàn, tuy tính cách có chút chút không khả ái khiến lão tử như ông thường xuyên có cảm giác thất bại. Nhưng đại thể thì cũng là một cậu mà bậc cha mẹ khó khăn nhất cũng phải đồng tình: sinh con thì đương nhiên phải thế.

Không thể nghĩ ra, ông đã tung hoành giang hồ nhiều năm như vậy, người biết qua vô số, cứ nhiên lại không để mắt nhìn kỹ thằng con nhà mình. Tiểu tử căn bản là không nói không ai biết đột ngột trở thành một chủ nhân nổi tiếng giang hồ! Từ nhỏ đến lớn không để ông quan tâm cái gì, ai lại ngờ khi muốn chân chính mà quan tâm thì phát hiện ra là đã muộn. Nhưng tính cách tiểu súc sinh kia ông cực kỳ hiểu rõ: cứng đầu như đá tảng, với cả xảo quyết tàn ác, còn luôn tỏ vẻ: “Ta không lo, người lo cái gì?”, khiến người cha thân sinh chỉ sợ chưa kịp chết đã bị bức cho chết mất rồi.

~Khi Tô Tề tỉnh lại, phát hiện đang nằm trên giường mình. Đã sang đêm, ông mở to mắt lắng nghe tiếng thở trong phòng. Thanh âm ôn hòa, hẳn là của tiểu tử thối; hơi nấc nghên, ấy là của tiểu miêu yêu.

Sự cứng rắn trong lòng lại có chút buông lơi. Bằng lương tâm mà nói, ấn tượng của ông với Mặc Nhan là tốt vô cùng, mặc dù có hơi e ngại, nhưng nhìn đôi mắt song suốt ửng ửng kia có thể biết được thiện tính của hài tử này là thiện lương trong sáng, lại yêu thương Mộ Tình sâu sắc, chỉ là... Ai, Tô Tề cố gắng giữ vững quyết tâm, không ngừng tự nhắc mình: mặc kệ mấy lời sáo rỗng của nhi tử, người cùng yêu tình đã định trước là thù.

Nhi tử a... người không được nhất thời hồ đồ a... Tuy rằng tiểu tử kia từ bé đến lớn chưa từng làm chuyện gì hồ đồ...Ồ, đó cũng là chỗ không đáng yêu của thằng bé...

Tô Tề trở mình sang bên, tiếp tục vừa giả vờ ngủ vừa tính nhẩm đối sách. Hai người kia trong phòng cũng tịnh không lên tiếng, bầu không khí ngưng đọng, mãi đến khi một chuỗi tiếng chân từ ngoài cửa truyền vào,

Tô Mộ Tình mới nhỏ giọng một câu: “Vào.”

Ai đến? Tô Tề khẽ cắn môi, lại quyết tâm sắt đá lần nữa, Thiên Vương Lão Tử tới cũng bắt chấp.

Gió đêm dịu dàng phảng qua, vương theo một mùi hương phảng phất quen thuộc. Tô Tề trong lòng chấn động, mở choàng mắt, xoay người ngồi dậy, thất thanh: “Người...”

Đầu bảng Diễm Hồng Lâu – Phi Tuyết – đang đứng bên giường. Trên gương mặt diễm lệ phủ lên vài phần lo âu, nhu tình tựa thủy mà nhìn ông: “Tô lâu chủ phái người đến báo tin, bảo huynh đang bệnh, muốn gặp muội.”

Bờ đề vất vả cũng cố hết lần này đến lần khác, chỉ bởi cặp thu thủy minh châu kia mà tất thấy vỡ tràn.

Thừa dịp lão cha còn chưa kịp phản ứng, Tô Mộ Tình mang Mặc Nhan đang không biết ra sao dẫn ra khỏi phòng, còn chu đáo mà thay họ then cài cửa đóng.

Đi mãi đến hoa viên, Tô Mộ Tình mới buông tay y ra, ngửa mặt lên trời cười khanh khách, dọa bọn chim ngủ đêm trên cây bay túa lên.

Mặc Nhan lại càng bị dọa đến sợ, phải nói là từ khi bị Tô lão cha bắt được gian tình vẫn luôn thấp thỏm không yên. Nhìn ra bốn bề yên ắng, y mới thở dài nhẹ nhõm, nắm lấy cánh tay Tô Mộ Tình, vội hỏi: “Đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì? Mộ Tình?”

Tô Mộ Tình cười một câu, nâng cằm y mà in lên một cái hôn, trấn an: “Đừng sợ, Tô Mộ Tình tuyệt không phụ lòng Mặc Nhan, trời xanh làm chứng.”

Mặc Nhan bối rối dềnh幌 hai tiếng, lo lắng không thôi, nói: “Nhưng mà... Tô bá bá người...”

Tô Mộ Tình cho y một ánh mắt “Người cứ an tâm”, sau lại bật cười vài tiếng, ngồi xuống trong lương đình, thuận thế ôm Mặc Nhan đặt lên chân, bảo: “Phi Tuyết là hồng nhan tri kỷ của cha, quen nhau cũng gần một năm. Cha trước nhất sợ thế tục bất dung, lại lo ta phản đối, nên cũng không đề cập đến việc chuộc thân cho nàng.”

Mặc Nhan há hốc mồm, thật lâu cũng không khép lại được. Tô Mộ Tình hái một đóa hoa ra bộ muốn dứt cho y, lại đổi lấy được một cước đá vào chân. Mặc Nhan đoạt hoa trong tay hất, trừng lên: “Huynh làm sao biết những việc này?”

“Coi thường Tình ca ca của ngươi rồi. Bản lĩnh thu thập tin tức của Hòe Diệp Lâu thuộc hàng nhất đẳng. Từ lúc cha tại Diễm Hồng Lâu vì nàng động võ, chuyện xảy ra giữa họ không gì ta không biết.”

Sau đó, hăm ôm lấy tiểu yêu tinh đang chan chứa hiếu kỳ, đại để nói qua quá trình bọn họ biết nhau rồi quen nhau, cuối cùng, chừng như chưa hết ý mà bồi thêm một câu: “Xem ra, anh hùng cứu mỹ nhân là truyền thống Tô gia a.”

Mặc Nhan dựa vào người hắn, nghe đến say mê, một chốc sau lại thở dài mà hỏi: “Huynh định làm sao đây?”

Còn có thể làm sao? Người nhà họ Tô đều rất ngoan cố. Lão cha của hắn còn không nhắc đến, nhi tử làm thế nào tự ý nhúng tay?

Trên đường, một tiếng mõ truyền đến, đã sang canh ba.

Tô Mộ Tình đặt cằm lên vai Mặc Nhan, neho neho mắt u buồn nói: “Ta còn nhớ, khi mẹ hấp hối có bảo với cha: nếu tương lai gặp được người như ý, không nên bỏ lỡ.”

Trong mắt Mặc Nhan phủ một lớp hơi nước mỏng tang, vươn tay ôm siết bờ vai của hắn, chẳng biết nói gì. Do dự mãi thật lâu mới nhỏ giọng nói: “Ta...mới cai sữa được mấy hôm, mẹ đã bỏ ta ra khỏi ổ...”

Tô Mộ Tình bật cười khúc khích, tiểu yêu tinh của hắn đang nghĩ cách đùa để hắn vui vẻ sao? Vân về tóc Mặc Nhan, hắn thân thiết mà bảo: “Cũng may ta không bỏ qua người.”

Mặc Nhan được khen đến nổi có chút thẹn thùng, gương mặt ửng đỏ đặt kề bên hắn, dịu dàng nói: “Ta cũng vậy.”

Dứt lời, lại ho hai tiếng giấu đầu hử đuôi, mang trọng tâm câu chuyện kéo về, hỏi: “Vậy Tô bá bá sao vẫn không tái giá? Sợ huynh không vui sao?”

Tô Mộ Tình ngẩng trăng sáng trên bầu trời đêm, nói: “Phải, sợ ta không vui. Nhưng mà, người sợ nhất chính là một lần nữa mất đi tình yêu. Cha ta xem mẹ còn trọng hơn cả sơn hà, vĩnh viễn yêu thương. Mẹ ta thân thể không khỏe, làm mọi cách tìm thầy tìm thuốc đều vô dụng. Ta nghĩ từ khi bà mất, cha giống như đã có một vết sẹo trong đáy lòng, đối với tình ái chỉ sợ mình thua cuộc, căn bản là hề đụng đến ý niệm muốn tái hôn”

Mặc Nhan chun chun mũi, nắm chặt tay áo Tô Mộ Tình, mắt nhìn dăm dăm: “Tô bá bá người....”

Tô Mộ Tình khẽ vỗ trên lưng y, thở dài bảo: “Người cũng là tịch mịch.”

Mặc Nhan ngẩng đầu, si ngốc ngốc nhìn hắn không nói một lời. Tô Mộ Tình xoa gương mặt y, nói: “Mặc Nhan, biết vì sao ta nói với ngươi những lời này không?”

Mặc Nhan không hiểu. Tô Mộ Tình gượng gạo cười, lần đầu tiên biểu lộ vẻ bất an của mình trước mặt y: “Thọ mệnh phạm nhân, bất quá là bảy mươi năm ngắn ngủi. Ta mất rồi, ngươi phải làm sao đây?”

“Dẫu ta có muốn nói với ngươi: nếu gặp phải người như ý, không nên bỏ qua”, Tô Mộ Tình ngẫm y thật sâu, thật sâu, lắc đầu bảo: “Nhưng mà, ta nói không được.”

Y không có mẫu thân dịu dàng che chở, mãi mãi cũng không. Hắn căn bản vô phương tưởng tượng cảnh Mặc Nhan nắm tay người khác, Tô Mộ Tình cười đến đau lòng, chỉ sợ khi ấy tuy rằng đã chết cũng sẽ ghen đến mức từ mộ phần nhảy ra.

Mặc Nhan đưa tay chặn miệng hắn, rướn người hôn lên mắt hắn: “Mộ Tình, ta mặc dù tu luyện, nhưng cũng đã phá giới.”

Chớm nhớ đến trong đêm mưa ấy tương phùng, gò má Mặc Nhan nhuốm đỏ, nói tiếp: “Cho nên, đã từ lâu hủy đi ý định tu tiên. Dù cho có tu thành hình người, cũng chỉ là ở lại nhân gian mấy mươi năm ngắn ngủi, vừa vãn cùng huynh đi suốt một đời.”

Tô Mộ Tình giật mình, dùng sức mà ôm ghì y trong lòng, như thể muốn khắc ghi vào thân thể, khí lực mạnh đến dọa người, thanh âm vương theo chút run rẩy, lẩm bẩm: “Mặc Nhan, Mặc Nhan, ngươi tội tình gì?”

Mặc Nhan nhu thuận nép vào hắn, nhỏ giọng đáp từng câu từng chữ: “Huynh xứng đáng, ta cam tâm tình nguyện.”

~Sang canh tư, trong phòng Tô lão gia ánh đèn chưa tắt, hai kẻ khanh khanh ta ta trong hoa viên vạt áo đã nhuốm sương đêm mà trở lại trước cửa phòng.

Tuy nói rằng phi lễ vật thị, nhưng Tô Mộ Tình dám đem tổ phần Tô gia ra đảm bảo: bên trong, tuyệt không có chuyện gì phi lễ.

[41: Phi lễ vật thị: Xuất phát từ Luận Ngữ của Khổng Tử, ý nói chuyện phi lễ thì không nên nhìn ngó.]

Đẩy cửa ra, quả nhiên, hai người họ còn ngồi trước đèn, nhìn nhau mà không nói, ưu tư chẳng khắp phòng. Thấy Tô Mộ Tình cùng Mặc Nhan đến, Phi Tuyết khẽ hạ nét mi, đứng dậy hành lễ, nói: “Trời không còn sớm, tiện thiếp cũng nên cáo từ.”

“Phi Tuyết cô nương dừng chân.” Tô Mộ Tình khoát tay ngăn nàng lại, nói: “Nói ra, chính là tại hạ phiền cô nương đến đây một chuyến. Bây giờ đường vắng canh thâm, cô nương đừng ngại nghỉ lại trong phủ, để người ngoài đỡ nói Tô Mộ Tình không hiểu được lễ nghi.”

Phi Tuyết cau nét mày ngài, khó xử nhìn thoáng sang Tô Tề. Người kia lại lách đi ánh nhìn của nàng, luôn luôn từ khước.

Mặc Nhan theo sau Tô Mộ Tình mà đến, xoay người lại khép cửa phòng, nhìn Phi Tuyết mím môi cười.

Gọi tiểu tư dọn bữa khuya, Tô Mộ Tình ân cần bố trí Phi Tuyết ngồi xuống dùng điểm tâm, thái độ thân thiết ôn hòa khiến người như một cơn xuân phong. Trong bầu cười nói, không khí nặng nề ban đầu đã tiêu biến không còn dấu vết.

Tô Mộ Tình hữu ý mà làm như vô tình gạt lão cha sang một bên. Mặc Nhan vừa ăn điểm tâm vừa nhìn cái này gặp cái kia. Còn Phi Tuyết hẳn có chút bất an tinh thần, đôi mắt đẹp để luôn nén lòng không đặng mà nhìn về phía Tô Tề.

Xé đông rút tây không biết bao lâu, Tô Tề rốt cuộc không nhẫn được nữa, đập bàn hư trương thanh thế, nói: “Nhi tử! Hồ lô người đích thực bán thuốc gì?”

Tô Mộ Tình cong một bên mày, chờ ông vừa hỏi xong, lập tức đi thẳng nhập đề, nói: “Hài nhi chỉ muốn báo tận hiếu cho phụ thân mà thôi.”

“Người ít làm ta giận mấy lần, ta sẽ cảm tạ trời đất.” Tô Tề lòng thoải mái ra, nhưng ngoài miệng vẫn gằn gừ.

Tô Mộ Tình cúi đầu, giả vờ ra vẻ thực sự hoảng sợ, nói: “Hài nhi biết sai rồi, hài nhi không dám nữa.”

“Sao cơ?” Tô Tề hơi giật mình, khẽ nhìn sang Mặc Nhan, nghĩ hoài cũng không giải được, nghi hoặc có thừa, bắt đầu thăm dò: “Nói thế thật sao?”

Tô Mộ Tình gật đầu, nói: “Hài nhi biết mình tội ác tày trời, không gì chuộc nổi, nếu như không muốn khiến phụ thân tức giận, chỉ có cách dẫn Mặc Nhan xa chạy cao bay. Phụ thân nếu không gặp thì tâm sẽ không phiền. Nhưng hài nhi lại sợ phụ thân tịch mịch, không thể làm gì khác hơn là trước khi bỏ đi chọn một người bầu bạn cùng phụ thân.”

Tô Tề đầu nổ “bùng” một tiếng, đập bàn đứng lên, quát: “Ta không chuẩn! Tiểu tử thôi! Người dám gạt cha người?”

Vì sao không dám? Tô Mộ Tình tiếp tục lấy lùi làm tiến: “Phụ thân bớt giận, từ khi mẫu thân mất đi, phụ thân lo lắng cảm thụ của hài nhi, không chịu tái giá. Hài nhi đã đại bất hiếu, thỉnh phụ thân không nên để hài nhi lương tâm bất an thêm nữa.”

Tô Tề tức giận đến bộ râu run loạn lên, thật lâu sau mới thở hắt ra, nói: “Ta còn tưởng lương tâm nhà người đã bị cẩu gặm rồi.”

Tô Mộ Tình thoải mái cười, bắt đầu kéo lưới: “Phụ thân năm nay bốn mươi tám tuổi, tuy râu có bạc một chút, nhưng không tính là già.”

“Ô.” Tô Tề dứt khoát nâng chung trà lên, hồ hững.

“Tướng mạo cùng hài nhi cũng có vài phần tương tự, cũng không tính là xấu.”

Gân xanh nổi lên.

“Có phong độ nghĩa hiệp, gặp chuyện bất bình bạt đao tương trợ, Phi Tuyết cô nương hẳn cũng rất cảm kích.”

“Hừ!” Trong sự xem thường mang theo ba phần mừng thầm.

“Tuy người có già nhưng tâm không già, thích Phi Tuyết cô nương, muốn đón nàng vào cửa cũng là lẽ thường tình.”

“...”

“Hơn nữa, quan trọng nhất, là Phi Tuyết cô nương cũng thích phụ thân.”

Gương mặt già nua vài phần đỏ ửng.

“Đã lưỡng tình tương duyệt, lại không người nào khác gây trở ngại...” Trong khi nói, một tay lặng lẽ buông xuống cầm lấy tay Mặc Nhan.

Một cặp mắt sắc lẹm đã sớm phát hiện ra bọn họ mờ ám, khụ một tiếng, muốn nói mà lại thôi.

“Nhưng phụ thân lại sợ hài nhi trách cứ, chậm chạp không thể biểu lộ với người trong lòng.”

Tô Tề đặt chung trà xuống, sợ mình sẽ làm vỡ thêm một chén sứ men xanh thượng hạng nữa.

Tô Mộ Tình hít một hơi, chớp mắt với Mặc Nhan một cái, nói: “Sở dĩ, với tính cách của phụ thân, hài nhi nếu muốn thành toàn cũng là khó như lên trời a...”

....

“Người đồ tiểu vô liêm sỉ!” Một tiếng rống đánh thức toàn bộ Tô phủ. Mặc Nhan kéo Phi Tuyết trốn ra ngoài cửa. Trong phòng, phụ tử trình diễn một màn động võ.

Ồ, có thể nói là lão tử giáo huấn nhi tử, cũng có thể nói nhi tử hiếu kính lão tử. Đương nhiên còn có thể nói, phụ tử hai người đang tiến hành sự biểu lộ tình thân không giống người thường.

~Tuy chỉ là tái hôn, nhưng gia nghiệp Tô phủ lớn đến thế, chuyện phô trương là không thể thiếu được. Tân khách nhộn nhịp, tiếng chúc tụng bên tai không dứt. Mà Tô lão cha bị hỉ sự khiến cho đầu óc quay cuồng đã đối với chuyện nhi tử mất nhắm mắt mở, đối với Mặc Nhan lại khôi phục sự thân thiết ngày xưa.

Người gặp việc vui thì lòng sáng khoái. Mặc Nhan vốn đã hoạt bát hiếu động, như thế này càng không chịu ngồi yên, giúp đỡ bọn hạ nhân sắp xếp sửa sang, hầu như cả ngày đều không thấy mặt Tô Mộ Tình. Ban đêm thì vừa đặt đầu xuống gối liền ngủ. Tô Mộ Tình nhẫn nại hết vài hôm, rốt cuộc trong ngày tiệc cưới, túm mèo nhỏ đã quên mất tiêu Tình ca ca của hắn ra hậu hoa viên sưởi nắng.

Bọn khách nhân cũng không vào trong nội viện, một bức tường đã tách biệt mọi âm thanh ồn ào phía trước. Toàn bộ chúng gia đình nô phó vội vàng đến thở không xong, hai người lại len lén an nhàn, ngồi trên chiếc ghế giả sơn cưỡi, dần dần đã tựa vào nhau. Mặc Nhan thuận tay ngắm nghía hoa kết trên đai lưng Tô Mộ Tình, đột nhiên áp gương mặt trên vai hắn, lặng lẽ cười.

“Sao vậy?” Tô Mộ Tình nâng gương mặt y lên, khẽ hôn một cái, dịu dàng hỏi: “Lén cười ai đây, tiểu yêu tinh?”

Mặc Nhan lắc đầu, ôm lấy hai vai hắn, nói: “Huynh nhất định không nhớ rõ tình cảnh lần đầu tiên chúng ta gặp mặt đâu.”

“Sao?” Tô Mộ Tình bị khơi dậy thích thú: “Nói ta nghe nào.”

Đôi người trong suốt của Mặc Nhan chan chứa nhu tình, nói: “Khi ấy huynh cứu ta, còn giúp ta băng bó vết thương. Sau đó, huynh vuốt ve lưng ta, bảo ta ‘mặt mũi với lông đen như mực’ “

Tô Mộ Tình mỉm cười, một dòng noãn ý tuôn chảy qua tim. Nếu nói như thế, tên của tiểu yêu tinh là do chính tay hắn đặt. Tuy đã quên chính mình có nói những lời ấy hay không, nhưng khi ấy, dáng hình của mèo con khi được thả ra cứ một bước đi đều ngoảnh lại nhìn, hắn vẫn còn nhớ rõ.

[42: Đoạn này, khi ấy Tô Mộ Tình đại ý đã nói mèo con “dung nhan như mực”. Và do đó tên của tiểu yêu tinh là Mặc Nhan:”>]

Ai mà ngờ, cử chỉ vô tâm khi ấy có thể cho hắn sự bồi thường quý giá nhường này? Tô Mộ Tình giữ lấy gương mặt Mặc Nhan, môi hôn lên trán y, khẽ nói: “Mặc Nhan, cảm ơn người.”

Mặc Nhan cau mày lại, khó hiểu hỏi: “Cảm ơn ta điều gì?”

Tô Mộ Tình ôm y vào lòng, chỉ cười mà không nói.

Cảm ơn người đã kiên trì suốt sáu năm, cảm ơn người đã xuất hiện trước mặt ta, cảm ơn người thủy chung như một, yêu ta.

~Yến tiệc qua đi, gánh hát trong phủ mời đến lên sân khấu hiến nghệ, mọi khách nhân đều đã được vơi qua đây.

Tô Mộ Tình không sang chỗ nào nhiệt ấy, viện một cớ liền vội vã trở về phòng.

Hắn không thông âm luật, nhưng nguyên nhân quan trọng nhất, là tiểu yêu tinh của hắn đã uống say.

Mặc Nhan chưa từng say rượu. Lần này trong phủ đón dâu, ngày đại hỉ không uống không tận hứng. Tô Mộ Tình cũng để y vui vẻ, ngờ đâu mèo nhỏ tuy mê rượu nhưng tửu lượng lại kém đến mất mặt. Chớm được vài chén đã nhân túy mộng lung mà dựa vào hắn, gương mặt tuần mỹ tràn đầy đỏ ửng, đôi mắt hạnh

đào hé mở, nhu mì đa tình. Khí tức quyện cả hương rượu lẫn hương quả phảng phất, dịu dàng phủ sang hai má, khiến người khao khát trông mong.

Thực giống một khối hương cao mê hoặc, khiến người thêm nhỏ dãi. Tô Mộ Tình cả nhịn lẫn nhẫn, rốt cuộc chịu đựng đến khi yến tiệc qua đi, hần liền ôm Mặc Nhan vội vã trở về phòng. Đóng “sầm” cửa phòng lại, gấp gáp mà bế tiểu yêu tinh đã choáng váng lên đi nhanh vào nội thất.

Ánh nền buồng lờ, rèm lụa phủ ẩm, càng có không khí của đêm đông phòng hoa chúc. Mặc Nhan xoa tay chân nằm trên giường, nhìn Tô Mộ Tình từng kiệu từng kiệu dỡ bỏ y phục của mình, bật cười khanh khách, thấp giọng nói: “Ta có phải đã say không, cả người đều nhũn ra, như muốn bay lên ấy.”

Tô Mộ Tình cởi y phục của chính mình, cơ thể tinh trắng phủ lên Mặc Nhan, một tay thâm nhập vào bên trong vạt áo. Tiểu yêu tinh kia thở dài, vươn tay vuốt ve bờ ngực hần, trên gương mặt tỏa ra một nét cười như mộng, hồn nhiên không hay biết mình lớn gan ve vãn đã kích thích dục hỏa người nọ càng thêm cháy nồng.

Tô Mộ Tình rên lên một tiếng, mỹ vị trước mặt, không ăn là đại.

Kéo vài cái đã lột bỏ y phục vướng bận trên người Mặc Nhan, vất xuống dưới giường. Thân thể trần trụi kề sát vào nhau, không ngừng mơn man trên da thịt nóng ẩm. Hai tay hần lại khoan nhặt vỗ về trên người y, không ngừng khơi ra sự nhiệt tình của đối phương. Mặc Nhan có rượu lại càng can đảm, cũng học theo, ôm trọn lưng hần, đôi tay không an phận mà vuốt mà tìm, thấp trầm thở dốc.

Thái dương Tô Mộ Tình ứa mồ hôi, nhẫn nại đến khổ sở, cẩn thận bôi trơn đầy đủ cho ái nhân, một tay nâng thất lưng y lên, cử động đem dục vọng nóng cháy xâm nhập. Mặc Nhan khẽ kêu một tiếng, hai chân quàng sau lưng hần, theo cơn trườn động cuồng dã của hần mà rục rịch tận tình.

Tạm nghỉ mây mưa, Mặc Nhan gối đầu lên vai Tô Mộ Tình, tóc đen nhánh xoa rối, cùng hần quán quít triền miên không thể rời xa. Tô Mộ Tình vỗ về sau gáy y, thỉnh thoảng lại cúi đầu hôn lên môi y, tình ý đượm nồng không cần dùng lời để nói.

Mặc Nhan ngẩng lên nhìn Tô Mộ Tình, chừng như muốn nói rồi lại thôi, do dự luôn mãi, sau cùng thu hết can đảm trong lòng, vùi đầu vào hõm vai hần nhắm mắt lại mà gọi: “Tình ca ca...”

Tô Mộ Tình tựa hồ bị sắc một chút, nâng cằm y lên, ngạc nhiên hỏi: “Mặc Nhan, người uống sai thuốc ư?”

Mặc Nhan đỏ bừng cả mặt, giơ chân lên đá hần một cái, hần hển xoay người đi, kéo cầm bị phủ kín đầu.

Xấu hổ rồi! Tô Mộ Tình muốn cười đến sắp bị nội thương, dùng cả tay chân mà lôi Mặc Nhan từ ổ chăn ra, giữ chặt lấy gương mặt y, mệnh lệnh: “Gọi lại lần nữa.”

Mặc Nhan chết sống cũng không chịu, cứ như mèo mà ôm siết lấy hần không buông. Tô Mộ Tình ôm y, mãi nguyện thở dài, bảo: “Mặc Nhan, người nghe cho rõ nhé, ta chỉ nói một lần.”

Mặc Nhan ngẩng lên, nhìn hần quan hoài tình ý. Gương mặt Tô Mộ Tình nóng bừng, thấp giọng nói: “Ta yêu người.”

Mặc Nhan chấn động cả người, lộ ra vẻ mặt không tin được, e sợ hỏi: “Huynh nói sao?”

Tô Mộ Tình lặp lại: “Ta yêu người, Mặc Nhan.”

Mặc Nhan ngơ ngẩn mà nhìn hần một lúc, đột nhiên nói: “Phốc...huynh nói đến hai lần!”

Tiểu yêu tinh bắt đầu học được cách bắt bẻ hần ư?! Tô Mộ Tình nhướn mày, nghiêng người qua đặt Mặc Nhan dưới thân, sắc mặt mà cười: “Vây... chúng ta đêm nay làm mấy lần đây, tiểu Mặc Nhan?”

Thân thể Mặc Nhan cong lên, mỹ nhân như tơ, kề sát bên tai y mà khẽ nói câu gì. Trong trướng, lại một lần nữa nồng nàn vô hạn.

Giữa cơn ấm nóng, thời khắc của sáu năm trước kia thoát hiện. Bốn mắt gặp gỡ, vương vấn tình tơ. Gió cất lên không mang hương rượu cũng là ngây ngất. Túy nhan hồng.

~ Chính văn hoàn ~

11. Chương 11: Pn1 Thâm Viện Nguyệt Minh

~ (t r ắ n g t ỏ s ắ n n h à)

~Đêm dịu như nước, ánh trăng trong treo tuôn qua tàn lá thưa, đổ xuống những vệt trăng khê khàng lay động. Đom đóm lập lờ, sen trong ao đang kỳ nở rộ, thoảng hương dịu lòng người. Một tiểu hắc miêu trên triển cổ mềm lặn qua lặn lại, vừa hấp thụ tinh hoa của trăng, vừa cùng bảy côn trùng trong đám cỏ chơi đùa đuổi bắt, hồn nhiên quên mình.

Trăng treo đỉnh trời, từ xa vắng đến một tiếng mõ cầm canh. Đêm đã khuya, Tô Mộ Tình vẫn chưa về.

Mặc Nhan chơi đến mệt lả, nằm nhoài người bên bờ hồ trái sỏi, ngẩn ngơ nhìn một đóa sen đang đong đưa khe khẽ, đuôi vẫn không quên phất qua phất lại để xua muỗi.

Tuy rằng khi biến thành người là một nam tử mười chín đôi mươi, nhưng mà với thân mèo, xét về trải nghiệm nhân gian, tâm tính cùng kiến thức của Mặc Nhan đôi khi vẫn là trẻ con mười phần.

Đóa sen vừa chớm hé nở kia được ánh trăng phủ lên một tầng lụa bạc mỏng manh, nhẹ nhàng lay động trong gió đêm dịu dịu. Không biết qua bao lâu, từ đầu cánh hoa vươn ra từng sợi khói trắng, chậm rãi kết thành một hình người cao ba tấc. Mặc Nhan mở tròn hai mắt, ngẩng đầu lên thử vươn móng vuốt, thì thấy thân hình bé nhỏ kia rung động, nhẹ nhàng vươn lên, khẽ nói: “Mặc Nhan, ta là hà hoa tiên tử, hôm nay đặc biệt đến đây để điểm hóa nhân duyên trọn đời của ngươi.”

Rõ ràng là một tiểu hoa tinh mà thôi, nhưng khẩu khí lại lớn đến thế. Mặc Nhan nhe nhe răng, trả lời: “Người định sẵn cho ta dĩ nhiên là Tô Mộ Tình, không cần người điểm hóa.”

Tiểu Tiên Tử xua xua tay, nói: “Không phải không phải, ngươi đâu có xứng với hắn? Thiên mệnh nhân duyên của ngươi tên là Tiểu Đào Hoa.”

“Gi?” Mặc Nhan vểnh tai lên, lông trên lưng dựng hết cả dậy, không phục mà ngồi xuống: “Ta không xứng với huynh ấy?”

Tiểu tiên tử chống tay bên hông, hỏi lại: “Ngươi sẽ giúp chồng dạy con, nói đôi tông đường sao?”

Meo? Mặc Nhan rụt cổ lại.

“Ngươi sẽ nâng khăn sửa túi, vá áo may hài sao?”

Meo! Lông trên người rũ xuống hết cả.

“Ngươi sẽ hằng ngày nấu nướng, rửa tay hàm canh sao?”

Meo — Tiểu hắc miêu nhoài người sụp đổ.

“Ngươi sẽ ngâm thơ vịnh phú, đánh đàn chơi cờ sao?”

Meo.... Trên đầu tiểu hắc miêu như phủ đầy mây đen, nặng nề tích tụ. Tiểu tiên tử thừa thắng xông lên, lại nói: “Nói chung, ngươi vừa ngốc, vừa bám lấy người khác, lại không biết việc nhà. Ngoại trừ để hắn chơi đùa cười vui, quả thực cái gì cũng tệ. Ai nha nha, không cứu được ngươi rồi.”

Mặc Nhan bị đả kích đến nổi bốn chân mềm nhũn, đầu từng cơn choáng váng, tầm nhìn cũng bắt đầu mơ hồ, lại cảm nhận được một đôi tay ấm áp bế y lên, thanh âm quen thuộc vang lên bên tai: “Sao lại ngủ ở đây?”

Mặc Nhan giật mình một cái, bỗng dưng thanh tỉnh, mới phát hiện ra mình đang bị Tô Mộ Tình vốc trong tay. Y ngoái lại nhìn tiểu tiên tử, nhưng chỉ thấy một đóa sen hàm tiểu xinh xinh ở ngay nơi cũ, cánh hoa chỉ vừa chớm hé, tỏa ra từng vệt hương lành.

Chân trước giơ lên dụi dụi mắt, không biết rõ được vừa nãy là nằm mộng hay thực đã có tiên tử hạ phàm, Mặc Nhan meo meo kêu, cọ đỉnh mũi vào gáy Tô Mộ Tình, vươn vuốt ra muốn chạm vào đóa sen kia. Tô Mộ Tình hiểu ý, ngắt hoa đưa cho y, hỏi: “Thích không?”

Ai thích a? Mặc Nhan neho neho mắt, dụi vào lòng Tô Mộ Tình, moi cánh hoa ra. Khi không tìm được tiểu tiên tử, y cầu nhàu mấy tiếng, đem vuốt ra cào hoa đến nát nhừ, rơi xuống đất. Tô Mộ Tình búng búng gáy y, cười bảo: “Bướng bình.”

Duỗi người, Mặc Nhan bám lấy vạt áo Tô Mộ Tình mà giã bốn chân ra, chiếc đuôi thoải mái phát qua phát lại. Tô Mộ Tình ôm mèo trở về phòng, thử xem nước có đủ ấm, thả tiểu hắc miêu trong tay vào bồn đồng, tỉ mẩn mà tắm rửa cho y, dùng khăn bông lau khô, đặt trên giường.

Từ lần nọ phát hiện ra lạc thú tắm mèo, Tô Mộ Tình sẽ khẳng khẳng bảo Mặc Nhan mỗi ngày đều biến thành mèo mới vào bồn tắm, để bản thân hưởng thụ tình thú chơi đùa thú cưng nho nhỏ.

Mặc Nhan vốn là vui vẻ cùng hân, chỉ là tối nay bị đóa sen kia đả kích nên đặc biệt miễn cảm, tắm xong dựa lên gối vừa vuốt lại lông trên người vừa thâm nhủ: bản thân mình đối với Tô Mộ Tình có phải chỉ có tác dụng khi rồi thì đùa cho vui không?

Tô Mộ Tình tắm rửa xong, thấy mèo con kia còn cuộn lại trên giường ngơ ngẩn, vẫn duy trì trạng thái hốt hoảng như bị mộng du, không khỏi sinh tâm trêu đùa, bất ngờ tóm Mặc Nhan tung lên không, rồi tiếp được, sau đó trong kiếng mèo kêu thét, lại tung lên lần nữa.

Mặc Nhan bị tung hứng đến váng vất cả đầu, phản ứng xem chuyện gì xảy ra, phù phù râu mèo trợn mắt, một móng vuốt vươn ra cào tới. Chỉ nghe “xoạt” một tiếng, tay áo Tô Mộ Tình bị cào rách một lỗ hổng, mèo nhỏ bám vào cổ tay hân, há mồm ra day cắn.

Từ lúc cùng với con mèo này, dấu răng trên người Tô Mộ Tình không bao giờ hết, cũng không quan trọng là bao nhiêu nơi. Huống chi, tiểu yêu tinh kia cứ cắn lại cắn, mỗi lần đều là tạo thành hình dáng, cũng chỉ lưu lại những vết nông, không khiến da sây sát.

Hân đùa xong, cởi áo đi ngủ, đem mèo nhỏ đặt trước ngực bảo: “Mai không có việc gì cả, dẫn người ra ngoài chơi cả ngày, chịu không?”

Tính tình Mặc Nhan ham chơi hiếu động, nghe tin tức như thế lẽ ra nên mừng rỡ nhảy nhót. Thế nhưng, y không may đang trong cơn miên man suy nghĩ, cho nên im lặng rất khác thường. Tô Mộ Tình ngó tới ngó lui, vẫn thấy y ngốc tương sắc mặt, tư lự đến sớm không biết đã bay đến nơi nào. Tô đại lâu chủ vốn không thể chịu đựng chính mình bị bỏ rơi, mất hứng, ngón tay gầy nhẹ sau gáy mèo nhỏ, ngữ khí hàm chứa sự uy hiếp mơ hồ: “Mặc Nhan, nói.”

Mặc Nhan xoay sang, biến thành người, rướn thân trên ngồi dậy. Mắt hạnh đào đông đưa hấp háy, hỏi: “Ta làm bữa khuya cho huynh ăn, có được không?”

“Không được” Tô Mộ Tình cự tuyệt y như trảm đinh chặt sắt — từ lúc bát canh ô long đại bổ kia khiến hân bị Nam Cung Ngưng chê cười, Mặc Nhan liền bị nghiêm lệnh cấm tiếp cận trọng địa trù phòng.

Mặc Nhan có hơi ủ rũ, nhưng nhanh chóng vực dậy tinh thần, vươn tay vòng quanh lưng Tô Mộ Tình, nói: “Vừa nãy đã cào rách y phục của huynh, ta vá lại nhé.”

“Không cần.” Tô Mộ Tình nhìn y nghiền ngẫm, sắc mặt không thay đổi: “Ta không mặc y phục có đường vá.”

Da mặt Mặc Nhan cứng lại một chút, gãi gãi đầu, không từ bỏ ý định mà kẻ sát lại: “Ta muốn học đàn, để tấu cho huynh nghe.”

“Miễn đi” Tô Mộ Tình như thể nhìn ra manh mối, buồn cười mà vươn tay nắn nắn mũi đối phương. “Tình ca ca của người không thông âm luật, đàn cho ta nghe còn không bằng đàn gảy tai trâu.”

“A?” Mặc Nhan đã bị triệt để đả kích, thần thờ ủ rũ mà nép sang một bên, kéo gối che kín đầu.

Chỉ vừa gặp chuyện không thuận liền rúc vào trong vỏ, như thế không thể gọi là thói quen tốt được. Tô Mộ Tình luồn tay giữa những sợi tóc đen mà vuốt khê, cười nói: “Trong đầu nhà ngươi lại nghĩ chuyện không đúng đắn gì sao? Nói thật ra đi.”

Mặc Nhan đẩy gối ra, thở dài một tiếng, thấp giọng nói: “Ta muốn làm một người hữu ích với huynh.”

Tô Mộ Tình thu nụ cười lại, sờ sờ trán y lẩm bẩm: “Không nóng sốt nha, vậy đã bị đứt mạch nơi nào?”

Mặc Nhan đang ở giữa trăm mối ưu phiền, kẻ trước mặt lại không thềm tháo nút cởi sấu, còn bỏ đá xuống giềng mà trêu chọc, trong lòng không khỏi giận dữ vô cớ. Y đẩy Tô Mộ Tình ra một cái, kéo chăn phủ kín đầu, không ngoài suy đoán mà nghe được vài tiếng cười buồn bực. Tô Mộ Tình áp sát y từ phía sau, cọ cảm lên vai y bảo: “Thế gian vốn là vô sự, tự chuốc lấy phiền làm gì, đầu óc người căn bản sẽ không thể nào sáng lên được, vẫn là đừng suy nghĩ nhiều thì tốt rồi.”

Này là nói gì? Mặc Nhan tức giận đến độ da trên đầu muốn bùng nổ, “soạt” một tiếng biến trở lại thành mèo, chui vào dưới gối, mặc Tô Mộ Tình đồ thể nào cũng không chịu chui ra.

~“Tiểu Đào Hoa?” Thẩm Yên Thanh nghĩ qua một chút, nói: “Trong phủ không ai mang tên này.”

Tô Mộ Tình cau cau mày, nói: “Chẳng nhẽ là người bên ngoài?”

Tinh mơ, thừa dịp tiểu hắc miêu ngủ mơ mơ màng màng, Tô Mộ Tình liên tục vừa đồ dành vừa lừa gạt mà lôi y ngoài, cũng đã trêu đến mức y phải biến thành người. Hắn dần tới mà hưởng dụng một phen, tiện thể hỏi tới hỏi lui khiến y phải nói ra, mới biết rằng tiểu ngốc nghếch lại tự mình đi tìm phiền não.

“Lâu chủ nếu sợ y tâm thần bất an, vì sao không nói rõ cùng y?” Thẩm Yên Thanh đối với Mặc Nhan là thực lòng yêu mến, đã vì y mà hao tổn không ít tâm tư — Tính tình của Tô Mộ Tình nếu làm bằng hữu là không chê vào đâu được, nhưng đối với tình nhân lại có chút xấu xa, chỉ biết nhìn mèo nhỏ ấy lo nọ sầu kia.

“Nhìn bộ dạng y khi để tâm vào chuyện vụn vặt cũng là rất thú vị.” Tô Mộ Tình thoải mái cười, biếng nhác tựa vào khung cửa. Thẩm Yên Thanh lắc đầu, từ cửa sổ nhìn xuống bên dưới, chỉ thấy hai con mèo nhỏ đang ở giữa vườn hoa thắm mà vui vẻ chơi đùa, một đen một trắng, rất là thú vị. Tô Mộ Tình cũng nhìn thấy, thuận tay ném một cuộn sợi xuống, hỏi: “Mèo trắng kia từ đâu tới?”

“Hay là của Song nha đầu nuôi?” Thẩm Yên Thanh cũng không dám chắc chắn, gọi một tiểu nha hoàn đến hỏi mới biết được mèo con kia thực sự là Tiểu Song nuôi, hơn nữa còn gọi là Tiểu Đào Hoa.

Gương mặt Tô Mộ Tình biến sắc. Thẩm Yên Thanh còn chưa kịp nói gì, hắn liền tung người xuyên ra ngoài cửa sổ, lao đến chỗ hai con mèo.

Thẩm Yên Thanh gác khuỷu tay lên bệ cửa sổ, mỉm cười lẩm bẩm: “Rõ ràng là để bụng, còn mạnh miệng như thế.”

Vốn là, Tô Mộ Tình đêm qua bảo muốn dẫn y ra ngoài chơi, nhưng Mặc Nhan vì tự nhắc mình phải tránh xa hắn mà trừ ăn uống ra thì tượng như phế vật mà không thềm chơi đùa cái gì, cắn răng cự tuyệt khiến Tô đại lâu chủ cực kỳ mất mặt. Không chỉ tinh mơ đã hung hăng nghiêm phạt Mặc Nhan, còn cả buộc y đáp ứng điều kiện thêm vào: Tô Mộ Tình không cho phép, không được tự ý biến thành người.

—Mệnh lệnh như này có thể nói là vô cùng bá đạo, nói ra thì còn để đề phòng Tiểu Đào Hoa gì đó. Bất quá, Tô đại công tử mưu kế tính toán tận cùng, trăm điều cẩn mật cũng có một nơi sơ hở, lại không nghĩ rằng Tiểu Đào Hoa là một con mèo.

Mặc Nhan miệng ngậm một gói hạt giống hoa, tìm một chỗ đất trống phía trước hòn giả sơn, dùng chân trước đào những cái hố nhỏ. Tiểu Đào Hoa vòng trước vòng sau, thỉnh thoảng lại vươn người qua cọ cọ vào gáy y. Hai mèo nhỏ chỉ chốc sau đã chụm lại với nhau, trông như thể thân mật khăng khít đến mức Tô đại lâu chủ cực kỳ bốc hỏa.

Về phần Mặc Nhan, vẫn chưa cảm nhận được có kẻ nào đó đã lật đổ bình dấm chua, hãy còn theo bản năng mèo mà cùng tân bằng hữu cọ tới cọ lui giao lưu tình cảm, đối với tiểu bạch miêu nhu thuận dễ thương y vẫn là vô cùng có hảo cảm, tuy rằng so với việc yêu Tô Mộ Tình say đắm không thể sánh được, thế nhưng một nàng mèo vừa xinh vừa khéo léo như thế, lại đối với mình ngoan ngoãn nghe lời, hỏi ai lại không cảm thấy lâng lâng?

Bảo vệ kẻ yếu luôn là bản năng của sinh linh, mặc kệ dù y có là nam hay là mèo đực, Mặc Nhan cũng không ngoại lệ. Khi đối mặt với Tô Mộ Tình, ý muốn tự bảo vệ bản thân dù bùng phát cực hạn cũng bị triệt để chèn ép, không thể giấu diếm điều gì. Gã nam nhân kia cường hãn đến nỗi khiến y luôn luôn có cảm giác thất bại, ở trước mặt hắn sẽ không tự chủ được mà nghe lời, ngay cả làm trái ý hắn đều không thể, càng không thể nhắc đến chuyện muốn hỗ trợ hắn, bảo vệ hắn.

E rằng Tô Mộ Tình nếu biết suy nghĩ trong đầu y sẽ cười đến đau bụng, hơn nữa hết tám phần mười sẽ văng ra một câu: “Không biết lượng sức mình” a!

Tai Mặc Nhan rung rung mấy cái, bất ngờ bị một bàn tay to lớn túm gáy nhấc lên. Y sợ hãi kêu một tiếng, bao vải trong miệng rớt xuống, theo bản năng mà vươn vút ra, nhưng đã phải đối diện với đôi mắt sâu thẳm lạnh lẽo của Tô Mộ Tình

Trên môi mỏng nhô ra tiểu ý mơ hồ, Tô Mộ Tình thoáng nhìn sang tiểu bạch miêu cạnh chân mình, ngữ điệu ôn nhu đến mức đang giữa hạ cũng phải nổi da gà—

“Mặc Nhan, xem ra Đào Hoa của ngươi đến rồi, có cần ca ca dạy ngươi mấy chiêu?”

Mặc Nhan lấy làm kinh hãi, sửng sốt nhìn hấn: Đào hoa gì cơ?

Dáng dấp ngọc tương của y trong mắt Tô Mộ Tình lại biến thành vẻ mặt chột dạ. Tô lâu chủ bốc hỏa càng thêm mạnh, lại càng không thêm thừa nhận mình đã ăn phải dấm chua của tiểu bạch miêu, không phân trần gì đã túm Mặc Nhan trở về phòng, dự định tiêu pha trọn một ngày mà kỳ công dạy dỗ.

~Mặc Nhan chần nản cực kỳ mà đuổi thất lưỡng mệt mỏi, chầm đên cho tở, tựa vào bên bàn mà lật giở một quyển thi văn, thi thoảng lại len lén ngắm nhìn Tô Mộ Tình đang phê duyệt văn thư.

Từ lúc không hiểu sao lại bùng phát tính khí cáu kỉnh ấy, yêu cầu của Tô Mộ Tình với y chuyển thành: không cho phép thì không được tự ý biến thành mèo.

Rồi lại yêu cầu y mỗi giờ mỗi khắc đều phải ở trong tầm mắt của Tô Mộ Tình, tựa hồ một tiểu học đồng bị tiên sinh khắt khe quản thúc, đến ra ngoài ho khẽ còn phải xin phép.

Kỳ quái, Tô Mộ Tình sao thế này?

“Lo lắng tắc loạn” Một lần nọ nghe y kể khổ xong, Thẩm đại ca tùm tùm cười mà kết luận, lại vỗ vỗ vai y, “Thế cũng tốt, Mặc Nhan, ngươi không phải là muốn giúp người ư?”

Phải a, tuy rằng có nhìn thế nào cũng là không giúp gì được, Mặc Nhan tiếp tục lật trang sách, dùng mực chu sa nhạt màu mà họa một chữ gì đó nhìn không rõ, dự định chờ Tô Mộ Tình làm xong công sự sẽ thỉnh giáo hấn.

Y đạo hạnh nông cạn, sau khi tu luyện thành người cũng rất ít trải nghiệm, học chữ cũng chẳng hơn được bao nhiêu, chính là cứ lui đến trường tư thực nghe tiên sinh nói qua mấy bận chỉ, chồ, giả, đã mới không đến nổi mù chữ.

“Mặc Nhan, nghiên mực”, Tô Mộ Tình không ngẩng đầu lên mà gọi y. Mặc Nhan buông quyển sách, nhin không được mà mỉm cười, lại rước lấy một cái phát nhẹ lên móng. Tô Mộ Tình cũng nhận ra tên của tiểu yêu tinh rất thú vị, kéo y đến bên người, hỏi: “Ồ trong thư phòng không buồn chán sao?”

Mặc Nhan lắc đầu, do dự một chút rồi nói: “Ta chung qui chỉ mong... huynh có thể dùng ta vào việc gì hữu ích.”

Tô Mộ Tình nghe thế bèn ngăn người, ngắm nghía khuôn mặt của y, cau mày: “Sao thế? Lại suy nghĩ băng quơ nữa ư?”

“Không có.” Mặc Nhan bướng bỉnh không chịu thừa nhận, ngữ khí mang theo ao ước: “Ta muốn giống Thẩm đại ca, mọi chuyện đều làm được, vậy là có thể giúp huynh rồi.”

“Giống Yên Thanh à?” Tô Mộ Tình buồn cười, “Vậy ta còn muốn ngươi làm gì sao? Ngốc, nếu muốn đi chơi thì nói vài lời dễ nghe với Tình ca ca của ngươi, ta dẫn ngươi đi không được sao?”

Mặc Nhan rướn cổ lên, nói: “Ta không phải tiểu hài tử, huynh không cần dỗ ta.”

Tô Mộ Tình ngắm y từ trên xuống dưới một phen, bảo: “Dáng dấp thì của người lớn, nhưng tâm tư tính tình thì còn non nớt lắm.”

Mặc Nhan cố kềm lại sự thôi thúc muốn đem nghiên mực nện xuống trước mặt hấn, gạt bỏ một cái cười, xoay người muốn rời đi, Tô Mộ Tình một tay kéo y trở về, cười nói: “Giận ư?”

“Không có.” Mặc Nhan hờn dỗi bực bội đáp. Tô Mộ Tình ôm y ngồi lên chân, nói: “Tâm tư người điểm này ta còn nhìn không ra sao? Mặc Nhan, ta chẳng bao giờ ghét bỏ người, người hà tất phải tự xem nhẹ mình? Chẳng phải cũng là xem thường tâm ý của ta đối với người?”

Mặc Nhan lắc đầu như chiếc trống xoay, then thùng mà nói: “Ta cái gì cũng tệ, một điểm hữu dụng cũng không có, lại luôn quẩn lầy huynh đòi dẫn đi chơi, khiến huynh hao tổn công sức.”

Tô Mộ Tình gấp đầu ngón tay lại, gõ lên đầu y, bảo: “Cho nên người muốn học đàn học chữ? Muốn trở thành tài tử ư?”

Mặc Nhan khó hiểu mà nhìn hắn, nhưng lại đổi lấy một hồi bạo liệt. Tô Mộ Tình mắng: “Thực là ngốc không thông được mà! Ta nếu thích Yên Thanh thì sáu năm trước đã thích mất rồi, còn ở đây để người bây giờ đến làm ta giận sao?!”

Mặc Nhan bị mắng đến á khẩu không nói được lời nào, theo bản năng muốn vươn tay ra trao hắn, nhưng nghĩ lại chính mình vẫn đang là người, có trao cũng là trao sông mà thôi.

“Mặc Nhan, người sao còn chưa rõ?” Tô Mộ Tình thở dài, “Ta thích người, tình ý người dành cho ta chính là phúc phần lớn nhất. Còn nói giúp ta cái gì ư, người a... cứ bình an mạnh khỏe ở bên cạnh ta, cùng qua trọn một đời, chính là giúp ta nhiều nhất rồi.”

Mặc Nhan mở tròn hai mắt mà ngẩn hẩn, không dám tưởng tượng được Tô Mộ Tình sẽ nói ra những lời nhu mềm dịu dàng đến thế. Với tính tình xấu xa chỉ biết trêu y của người nọ, nói ra một phen thế này chỉ e cũng vô cùng không quen miệng.

“Không được cười ngốc!” Trên mặt Tô Mộ Tình ửng lên sắc đỏ không được tự nhiên, nắm lấy khuôn mặt Mặc Nhan, khẽ xoa mấy cái. Mặc Nhan bấy giờ mới nhận ra miệng mình sắp nhoén ra đến tận mang tai. Y sung sướng quàng qua cổ Tô Mộ Tình, nói: “VẬY, bình thường ta cứ quẩn lầy huynh, huynh không phiền sao?”

“Không.” Tô Mộ Tình thừa gió bẻ măng mà bảo: “Người có phải lại muốn ra ngoài chơi?”

Mặc Nhan hai mắt rạng lên, liềm mạng gật đầu. Tô Mộ Tình cười đến tựa như hồ ly bắt trộm được gà, xoa xoa tóc y—

“Trước hết biến hai cái tai ra, để ta đùa thêm một chút.”

~Đêm đã vào khuya, trăng sáng tỏ, có người hiểu tình biết ý ở bên cạnh, còn ước ao gì hơn?

12. Chương 12: Pn2 Phế Cảo

Một kết thúc khác

(Tác giả: tuy rằng là phế cảo, cá nhân ta nghĩ bị chính văn còn vui hơn, thế nên đã viết)

~Vừa hồi phủ, Thẩm Yên Thanh liền ra nghênh đón – phái thủ hạ ra ngoài tìm kiếm trong các trà lâu tửu quán thượng hạng Dương Châu, cả kỹ viện cũng tìm, chính là không nghĩ được bọn họ trên phố chợ dạo quanh ăn mị.

“Làm sao?” Tô Mộ Tình phát hiện ra thần sắc hắn khác thường, bảo Mặc Nhan trở về phòng trước. Thẩm Yên Thanh trước mặt luôn bằng lãnh tựa Thái sơn thì ra cũng có những lúc không biết phải làm sao. Chỉ nghĩ cũng biết, tất đã phát sinh đại sự.

Thẩm Yên Thanh lấy một phong thư ra đưa trước cho Tô Mộ Tình, nói: “Khoái mã Lạc Huyền Sơn Trang đến báo, Nam Cung thiếu chủ có chuyện.”

Tô Mộ Tình biến sắc, xé sấp phong, nhìn lướt qua một lần, cả hai chân mày đều nhướn lên, trầm ngâm nói: “Tá thi hoàn hồn? Trờ bịp gì đây? Nam Cung làm sao mà chết?”

Thẩm Yên Thanh vội gọi kẻ đưa tin sang. Là một thanh niên thấp gầy, tất cung tất kính hành lễ với Tô Mộ Tình, nói: “Tiểu nhân Lý Bộ, phụng mệnh Lạc lão trang chủ đến đây báo tang.”

Tô Mộ Tình dờ khóc dờ cười, nói: “Thọ thần Lạc lão tiền bối sắp đến, loại tiết mục này chẳng nhẽ không phải là điềm xấu?”

Lý Bộ sa sầm, nghiêm mặt nói: “Tô lâu chủ nhất định đã hiểu lầm. Nam Cung thiếu chủ bảy ngày trước đã phục nhâm cổ độc, không chữa được đã mệnh vong. Lạc lão trang chủ thập phần đau xót, lại không nghĩ rằng Nam Cung thiếu chủ tựa hồ còn lưu luyện thể gian, rốt cuộc hồn vất vưởng trên thân người sống. Lạc lão trang chủ cho rằng Tô lâu chủ là hảo hữu tri giao của Nam Cung công tử, nên đặc phái tiểu nhân đến thỉnh Tô lâu chủ trở về hỗ trợ.”

Tô Mộ Tình hai mươi mấy năm qua mới lần đầu nghe đến chuyện bàng môn như thế, dầu có phát sinh trên người hảo hữu của mình, hẳn nhất thời cũng khó lòng đau xót, hiểu kỳ nói: “Không thỉnh người siêu độ sao?”

Lý Bộ đáp: “Đã thỉnh Hư Tịch đại sư của Bạch Vân Tự, nhưng vị đại sư này tính tình rất gần gũi, quyết liệt nói Nam Cung thiếu chủ hồn phách chưa rời thân xác, thể nhưng xác thì đã lạnh. Người bị nhập hồn kia lời nói cử chỉ lại giống Nam Cung thiếu chủ như đúc. Lạc lão trang chủ thực sự không còn cách nào, mới đến thỉnh cầu Tô lâu chủ.”

Tô Mộ Tình khước miệng bắt đầu co giật, cùng Thẩm Yên Thanh nhìn nhau, hỏi: “Y đến tột cùng là hồn phách bám trên người ai?”

Lý Bộ ngập ngừng miệng, cứ do dự mãi, tựa hồ như hạ thiên đại quyết tâm, mới dần giọng xuống nói: “Là...bám vào người Lạc tiểu thư.”

“Cái gì?” Không chỉ Tô Mộ Tình, ngay cả Thẩm Yên Thanh từ trước đến nay lãnh tỉnh tiết chế cũng sững sốt vạn phần, sau khi phục hồi tinh thần liền lệnh nha đầu thu xếp hành trang lên đường — Chuyển đi Tịnh Châu, vốn không hề nằm trong kế hoạch, đã bị quái sự bất ngờ xảy ra biến thành nhất thiết.

Nếu đi nhanh sẽ mười ngày nửa tháng, lâu thì vài tháng. Hai người họ đang lúc mật thiết keo sơn, dĩ nhiên luyện tiếu rời xa. Cho nên, Mặc Nhan biến thành mèo, được Tô Mộ Tình giữ trong áo choàng, quất roi thúc ngựa, phi đến Tịnh Châu.

Chỉ là, Tô Mộ Tình không ngờ được, chuyến đi này lại mang Mặc Nhan đến sinh tử kiếp số của y.

~Tịnh Châu thành ngoại – Lạc Huyền Sơn Trang

Lạc Vân Thiên trông già đi rất nhiều, đã không còn vẻ đỉnh bạt tiêu sái như xưa, tóc cũng điểm bạc – bá chủ oai phong một vùng Giang Bắc ngày nào giờ đây chỉ là một phụ thân lo âu phiền muộn.

Lễ nghĩa xong, Lạc Vân Thiên tự mình mang họ đến khuê lâu của tiểu thư.

Suốt đường đi không lên tiếng, dầu Tô Mộ Tình có là một kẻ lãnh tỉnh điềm nhiên cũng bị sự kỳ quái dị thường này khiến đầu óc không thể thấu hiểu. Mặc Nhan chóng đã hay chuyện, trên đường đi lặng lẽ nắm lấy tay hắn.

Vào đến viện lạc hoa mộc xanh thắm của Lạc Thanh Dung, hành lang uốn lượn chín khúc, tiểu kiều lưu thủy, thanh u mà riêng biệt. Chỉ có điều, tiếng hô hoán yêu kiều từ trên lầu truyền xuống đã hủy hoại một phen mỹ cảnh —

“Mộ Tình! Huỳnh đến rồi!”

Lạc Thanh Dung trong bộ dạng giống hệt Nam Cung Ngưng thường ngày gặp hắn, so chiêu ào ạt, liền từ lan can xoay người nhảy xuống, dọa đến nổi tóc Lạc Vân Thiên phải dựng thẳng lên, phi thân vút qua tiếp được nhi nữ, mắng: “Con không có võ công, hồ nháo cái gì?”

Lạc Thanh Dung tránh xa lão, nói: “Lạc bá phụ, đã nói bao nhiêu lần ta là Nam Cung Ngưng, không phải con gái ngài.”

Lạc Vân Thiên giận đến râu vểnh loạn lên, nói: “Ta mặc kệ ngươi là ai, nhưng thân thể kia là của con gái ta không sai, hồn phách ngươi đừng mơ tưởng tổn thương nó.”

Lạc Thanh Dung cau mày, nói: “Ông nghĩ ta tự nguyện bám vào người nữ nhi của ông? Bộ dạng này ngay cả hoa chân múa tay còn không được! Huống hồ, ta một đại nam nhân phải suốt ngày mặc những...phế vật rườm rà phiền toái như thế, sao ông không tự mình mặc vào mà xem!”

Thần sắc hồn nhiên kia cũng tương tự Nam Cung Ngưng. Mặc Nhan không khỏi nhìn mà choáng váng, lẩm bẩm nói: “Nam Cung đại ca cư nhiên biến thành nữ nhân...”

Tô Mộ Tình xoa xoa đầu của y, quay sang nơi khác cười khanh khách. Lạc Vân Thiên tức giận đến run người, kéo kẻ duy nhất phản ứng bình thường là Mặc Nhan – kỳ thực đã bị dọa đến ngẩn người – ra kể khổ: “Người xem, người xem, nữ nhi ngoan hiền ta nuôi dưỡng suốt mười tám năm cư nhiên biến thành như thế này, gia môn bất hạnh, gia môn bất hạnh mà!”

“Lạc bá phụ, ta tốt xấu gì cũng là con nhà gia thế, sánh với nữ nhi của ông cũng không tính là trào cao chứ?” Lạc Thanh Dung sải bước tiến đến, tư thế bước đi cũng hoàn toàn là bộ pháp của nam nhân, phối với dáng người cùng khuôn mặt diễm nhược mặn đào của nàng, tương phản đến mức khiến người cảm nín.

Lạc Vân Thiên rướn cổ ra, nói: “Nhi nữ nhà ta gả cho người không gả cho quỷ, người có từ âm tào địa phủ bò lên đây cũng với không với tới nó!”

Lạc Thanh Dung hừ lạnh một tiếng, nhìn Mặc Nhan từ trên xuống dưới, nhãn thần mười phần quái dị. Mặc Nhan bị nàng nhìn chăm chăm đến run cả da đầu, sợ hãi mà gọi: “Nam Cung đại ca, huynh không nhớ ra ta sao?”

Mắt Lạc Thanh Dung sáng lên, vỗ vai y cười bảo: “Đương nhiên là nhớ! Tiểu Mặc Nhan, đi cùng với Tô đại ca của người đến đây sao?”

Mặc Nhan kinh ngạc gật đầu, Tô Mộ Tình bên kia cười xong lại một tay kéo y ôm lấy, ho khan vài tiếng, nói: “Nam Cung, kỳ thực người thế này cũng không tệ. Gia đại nghiệp đại, xinh đẹp thiên tiên, chỉ cần học được tam tông tứ đức, tương lai không sợ không tìm được lang quân như ý...Phụ, ha ha ha!”

Lạc Thanh Dung trừng mắt lạnh lẽo nhìn hảo hữu đang có chút hả hê, trầm giọng nói: “Huynh đến đây là gây thêm phiền ư? Còn không kéo ta ra khỏi người nàng! Huynh đừng quên Lạc lão đầu muốn gã nữ nhi của lão cho ai!”

Tô Mộ Tình không cười nổi, trong đầu khẩn cấp hiện ra cảnh tượng kinh khủng khiến sắc mặt hần tái xanh – chớ nghĩ đến mình sẽ cùng Nam Cung Ngưng kết làm liên lý, sau lưng truyền đến trận trận ớn lạnh. Nam Cung Ngưng hiển nhiên cũng cực kỳ không vui, ánh mắt “nàng” trừng lên trong mắt Tô Mộ Tình nhìn rất giống của một con ếch.

[43: Liên lý (): những cành từ các cây khác nhau đan xen, ý nói sự hòa hợp tốt lành, còn có nghĩa là nên duyên phu thê.]

Dĩ nhiên, đây không phải là trọng điểm. Trọng yếu nhất, là sẽ khiến Tiểu Mặc Nhan thương tâm. Đó là việc hần bất luận thế nào cũng phải tận lực mà tránh.

“Lạc lão trang chủ!”

[44: Ngay sau đoạn này có một câu dài khuyết từ, tối nghĩa. Tuy nhiên đại ý có thể đoán được rằng Tô Mộ Tình muốn Lạc trang chủ dẫn đi xem thi thể Nam Cung Ngưng.]

Lạc Vân Thiên vội vã gật đầu, dẫn bọn họ đến viện bên cạnh. Lạc Thanh Dung cũng muốn đi cùng, trên đường đi còn có chút bất mãn, thâm thì nói: “Đặt tại nơi nữ nhi của ông không được sao, hành sự cũng tiện lợi, giờ thì hảo rồi, nhìn thân thể của chính mình còn phải chạy tới chạy lui”

“Nam nữ thụ thụ bất thân, há có thể ở chung một phòng?” Lạc Vân Thiên cương lên bộ mặt đáng ghét, khẩu khí vừa rắn vừa lạnh. Lạc Thanh Dung tặc tặc vài tiếng, nói: “Ông còn sợ một cỗ thi thể phi lễ nhi nữ sao? Nếu muốn phi lễ nàng, ta hiện tại bất cứ khi nào cũng có thể...”

Lạc Vân Thiên vung tay cao lên, rồi lại vô lực buông xuống, mặt mày dùm dỏ — đối phương khiến ông giận lại đang chiếm thân thể của con gái, muốn đánh cũng đánh không xong, mắng cũng vô ích.

Mặc Nhan nhin không được, muốn bật cười, lại sợ làm đau lòng người kẻ phải bám hôn lên thân người khác, liều mạng mà mím chặt môi đến nổi mặt mày đỏ ửng. Tô Mộ Tình vỗ vỗ khuôn mặt y, liếc mắt nhìn nữ nhân kia, đầy thâm ý khác.

Lạc Thanh Dung đang lải nhải trên đường đi vừa thấy thi thể Nam Cung Ngưng liền ngưng bật, mắt hạnh tựa như thu thủy rưng rưng dừng lại ở người nằm trên giường, trong đôi ngươi tràn đầy uẩn ức. Mặc Nhan nghĩ rằng “nàng” chịu đả kích quá độ, thoải mái nhẹ nhàng nói: “Nam Cung đại ca, huynh...đừng quá khổ sở, Mộ Tình nhất định sẽ có biện pháp.”

“Không có”, dường như có ý muốn đối nghịch lại y, Tô Mộ Tình đang kiểm tra thi thể, không ngẩng lên mà buông một câu. Mặc Nhan phần nộ nín bật. Lạc Thanh Dung cũng không thuận theo, không buông tha mà làm khó Tô Mộ Tình: “Có kẻ làm huynh đệ như huynh sao? Mặc Nhan hảo tâm như thế, huynh hà tất gạt bỏ hy vọng của y?”

Tô Mộ Tình lạnh lùng lướt mắt nhìn sang, Lạc tiểu thư bị hôn quỷ của Nam Cung bám vào lần thứ hai nín bật.

Lấy túi ngân châm ra, châm vào đại huyệt toàn thân Nam Cung Ngưng, gương mặt tuần lãng của Tô Mộ Tình căng thẳng, không khí trong phòng tựa hồ như đông lại. Thảng tư cuối xuân lại lạnh đến run người.

“Thế nào?” Lạc Vân Thiên nín thở, cẩn cẩn dực dực mà hỏi. Giữa hai mày Tô Mộ Tình hiện lên ba vết hằn, lặng lẽ im tiếng, lắc đầu.

“Không cứu được ư?” Mặc Nhan tiến đến nắm lấy tay áo hắn, nhỏ giọng hỏi. Tô Mộ Tình quay lại cười với y, đột nhiên tát một cái lên mặt Nam Cung Ngưng, người khác còn chưa phản ứng, Lạc Thanh Dung đã nhảy dựng lên, kêu to: “Họ Tô kia! Huynh còn đối với người chết mà hạ độc thủ?”

Tô Mộ Tình mặc kệ nàng, thu lại ngân châm. Hướng về Lạc Vân Thiên chấp tay, nói: “Vãn bối còn có chỗ khó hiểu, muốn thỉnh giáo Lạc lão trang chủ, có thể nào phiên người một cuộc chuyện trò?”

Lạc Vân Thiên cự nhiên không có lý lẽ nào cự tuyệt. Mặc Nhan ở phía sau thúc thúc Tô Mộ Tình, hẩn hiểu ý, vươn tay mang y sang bên cạnh mình, ý bảo muốn y đi cùng. Lạc Thanh Dung tự động cũng muốn đi theo, lại bị Tô Mộ Tình trêu tức một câu: ” ‘Lạc tiểu thư’ vẫn là về khuê phòng đánh đàn thêu hoa thì tốt hơn.” Bị Lạc lão trang chủ phái người áp đi, nàng dậm chân tức tối.

~Thư phòng.

Hương trà thoang thoang, Lạc Vân Thiên vẫy tay lệnh hạ nhân lui xuống, một người luôn luôn can trường rốt cuộc cũng không nhẫn được mà than thở, ý loạn tâm phiền.

Tô Mộ Tình nhấp ngụm trà thông cổ, trầm ngâm chốc lát, nói: “Lạc lão trang chủ, việc này cũng không thể là không xoay chuyển được.”

Lạc Vân Thiên thở dài một tiếng: “Không giấu gì Tô hiền đệ, ta nguyên là định đem Dung nhi gả cho ngươi, chỉ là nó bây giờ như thế, hảo hảo cô nương lại bị một nam nhân nạp hôn...”

“Lạc lão trang chủ,” Tô Mộ Tình ngắt lời lão, “Ưu ái như thế, vãn bối thẹn không dám nhận, chỉ là vãn bối đã có người chung thân trọn kiếp, đã phụ một phen hảo ý của Lạc lão trang chủ, thỉnh thứ lỗi.”

Mặc Nhan lấy làm sợ hãi, hẩn nói người chung thân trọn kiếp, là ai?

Đôi mắt hạnh đào trong suốt nhìn Tô Mộ Tình day dứt không thôi, kẻ kia đáp lại hẩn bằng nhãn thần ám muội bất minh, tiếp tục hỏi Lạc Vân Thiên: “Nam Cung là chết thế nào?”

Lạc Vân Thiên đáp: “Thầy thuốc chẩn đoán y đã ăn nhầm Tử hội diệt, loại thảo mộc này độc tính cực mạnh. Nam Cung hiền đệ chỉ trong ba khắc đã độc phát thân vong, ngay cả “Diệu Thủ Tru Vô Thường” Nhục thân y cũng thúc thủ không đối sách.”

Tô Mộ Tình “À” một tiếng, lại hỏi: “Vậy, ai đã phát hiện ra Nam Cung trúng độc?”

Lạc Vân Thiên suy nghĩ, đoạn nói: “Là Tiểu Nguyệt, nha đầu thân cận của Dung nhi.”

“Nàng ta hiện đang ở đâu?” Tô Mộ Tình truy vấn, mắt hơi nheo lại, Lạc Vân Thiên khó hiểu nói: “Còn đang ở bên cạnh hầu hạ Dung nhi.”

Phái một gia đình đi gọi Tiểu Nguyệt đến đây, thoạt trông nàng là một nha đầu linh lợi, ung dung trầm ổn, nói năng khúc chiết rành mạch, đem chuyện Nam Cung ngày đó trúng độc kể sơ lược lại một lần, nghe qua không chút sơ hở. Tô Mộ Tình hỏi vài chi tiết đều có thể nhất nhất đối đáp. Tô Mộ Tình cười mỉm nhìn nàng, đột nhiên không đầu không cuối mà hỏi một câu: “Tiểu thư nhà ngươi liệu có ý trung nhân hay không?”

Tiểu Nguyệt sững sốt một chút, ngoan ngoãn vâng lời, bảo: “Nô tỳ không biết”

“Tô hiền diệt.” Lạc Vân Thiên khó chịu, nói: “Dung nhi từ nhỏ dưỡng trong khuê các, cửa trước không ra cửa sau không tới, há lại tùy tiện cùng người gần gũi thân mật?”

Tô Mộ Tình cười nhạt, nói: “Vân bối đã thất lễ, xin thứ tội.”

Lạc Vân Thiên khoát khoát tay, ý bảo hẳn không nên phiền lòng, sai Tiểu Nguyệt lui xuống, đứng dậy nói: “Sắc trời không còn sớm, thỉnh Tô hiền diệt quá bộ đến Lạc Huyền Đường, nhượng lão phu vì các người thiết yến nghênh đón.”

Tô Mộ Tình khách sáo vài câu, kéo Mặc Nhan u sầu đến miệng phụng phịu hồ lô, theo Lạc Vân Thiên đi đến Lạc Huyền Đường.

~Sớm hôm sau, Mặc Nhan chỉ ngủ được nửa giấc lại nhớ đến chính mình đang ở tại Lạc gia làm khách, cũng không có ý muốn nằm mãi trên giường, vực dậy tinh thần đứng lên, ngáp mấy cái rồi thay hảo y phục, rửa mặt xong, mơ mơ màng màng mà ra cửa.

Hoa đào rơi rụng, nhưng mẫu đơn thược dược đều đang nở rộ. Mặc Nhan không chút để vào mắt mà lướt nhanh một vòng trong sân, chặn một nha đầu đang đi ngang, hỏi hành tung Tô Mộ Tình bèn được cho hay Tô lâu chủ tinh mơ đã cùng Lạc trang chủ đến Bạch Vân Tự thỉnh Hư Tịch đại sư. Chúng yêu tinh đối với hòa thượng đạo sĩ trời sinh có vài phần e dè, Mặc Nhan đành ngoan ngoãn ở lại khách viện đợi chờ, dùng xong điểm tâm sớm lại ngồi ở lương đình ngắm hoa, chỉ chốc lát đã mê man trầm ngủ.

Giữa mộng lung cảm nhận được có người ôm mình lên, khí tức thân thuộc cùng nhịp tim đập kia khiến y an tâm vô cùng, vương tay ra ôm lấy cổ người ấy, miệng mơ hồ hỏi: “Mộ Tình... huynh gặp Hư Tịch đại sư rồi sao?”

“Ừm” Tô Mộ Tình ôm y trở về phòng, ngồi bên cạnh giường, để Mặc Nhan ngồi đầu lên chân mình, cúi người hỏi: “Làm sao ngươi biết?”

“Trên người huynh có mùi phấn hương trong tự viện.” Mặc Nhan lắc lắc đầu, nỗ lực khiến bản thân thanh tỉnh, cau mày nói: “Ngủ không hay.”

Tô Mộ Tình lấy một bộ y phục sạch sẽ mà thay đổi, vừa thay vừa hỏi: “Ngươi nghe thấy loại vị đạo này sẽ khó chịu ư?”

“Nếu ngủ hơn nữa sẽ hiện nguyên hình” Mặc Nhan ngồi dậy, “Bất quá, so với trần hương có nhẹ hơn, ta vẫn chịu đựng được.”

Tô Mộ Tình thất xong y áo, vuốt nhẹ hai gò má y, ôn nhu nói: “Vậy, pháp sự buổi tối, ngươi không nên đi.”

Mặc Nhan lắc đầu, ngượng ngùng nhoen cười, nói: “Ta muốn cùng huynh.”

Vất vả lắm mới khiến huynh thật tâm đối đãi, ta dù chỉ một chốc cũng không nguyện cùng huynh xa rời.

~Đêm xuống rất nhanh. Chúng gia đình phó dịch của Lạc Huyền Sơn Trang theo mệnh lệnh của lão trang chủ, ai cũng không được phép tiếp cận đình đặt thi thể của Nam Cung Ngưng. Thiên viện rộng lớn như thể lại vắng lặng chết chóc. Trong đình, bốn góc đốt lên bốn ngọn nến, vài đạo bùa chú dán trước giường, vắng sáng đỏ thắm mờ mờ tựa như chỉ dệt kết lại giữa những lá bùa, hình thành nên một trận pháp kì dị.

Trong ốc, Nam Cung Ngưng vô tri vô giác được đặt nằm ngang, đứng thẳng là năm người: Hư Tịch đại sư, Lạc Vân Thiên, Lạc Thanh Dung, Tô Mộ Tình, cùng Mặc Nhan nép mình phía sau hẳn.

Tô Mộ Tình thần sắc bình tĩnh, Mặc Nhan sợ hãi rớt rời, Lạc Vân Thiên mặt chau mày ử, Lạc Thanh Dung mỹ mục uất hận, Hư Tịch đại sư nghiêm túc lắm liệt, còn có một kẻ mặt không chút biểu cảm – Nam Cung Ngưng.

Không biết vì sao mà ước ao được rời khỏi thi thể vốn lạnh như băng kia, Mặc Nhan quyết dần sợ hãi trong lòng xuống, căn bản không dám nhìn tướng mạo Hư Tịch đại sư, rất sợ hãi nhất thời vô ý sẽ khiến đối phương tức giận. Tô Mộ Tình vỗ nhẹ sau vai y, thấp giọng bảo: “Trận pháp này chỉ là bày vẽ thể thôi, không phải thực sự thu lại hồn phách của Nam Cung, người đừng sợ.”

Mặc Nhan hồ nghi ngẩng mặt lên nhìn hắn, hỏi: “Nam Cung đại ca còn cứu được sao?”

Tô Mộ Tình gật đầu, chuyển hướng sang Hư Tịch đại sư, “Thỉnh đại sư hành pháp.”

Hư Tịch niệm xong a di đà phật, cỡi phật châu trong tay ra, bắt đầu niệm chú, trận pháp dưới chú ngữ của lão dần dần sinh sôi, tựa hồ như đang sống, tơ hồng quang quyet ra, tượng như kềm tằm mà kết lại dày đặc xung quanh Nam Cung Ngưng, khói hương âm trầm lay động, tràn ngập mọi ngõ ngách trong gian phòng. Kẻ đứng trong phòng cũng bị quang sáng đỏ sậm phủ lên, không khí cô đặc đến mức không thở được.

Lạc Thanh Nhung nhúu nét mày ngài, nhìn đám tơ quang kia trối quanh Nam Cung Ngưng ngày càng chặt, rốt cuộc nhìn không được mà bật ra: “Làm gì vậy?”

Tô Mộ Tình đáp: “Ta phải mang thi thể y về Dương Châu, vì phòng yêu ma quỷ quái trên đường, nên thỉnh đại sư làm phép trối hồn y.”

Lạc Thanh Dung thất kinh nói: “Vì sao phải mang y... mang cơ thể của ta về Dương Châu? Ta cũng muốn đi!”

“Nàng?” Tô Mộ Tình miễn cưỡng nhìn nàng một cái, cau mày hỏi: “Ta sao phải dẫn nàng?”

Lạc Thanh Dung kêu lên: “Huynh lẽ nào muốn ta cả đời phải bám trên người nữ nhân này?”

Tô Mộ Tình cười lạnh: “Diễn thật là giống, đã phiền nàng phải khổ tâm mà giả mạo một kẻ ngu ngốc nàng yêu.”

Lạc Thanh Dung sắc mặt trắng bệ, tê dại nói: “Huynh không tin ta? Ta thật là Nam Cung Ngưng a!”

“Thật sao?” Tô Mộ Tình khước môi hơi cong lên, đôi ngươi thâm thúy không có chút tiểu ý nào, mỉa mai nói: “Ta lại muốn xem nàng mạnh miệng đến khi nào!”

Không đợi mọi người minh bạch ý tứ của hắn, Tô Mộ Tình tuốt kiếm khỏi vỏ, một kiếm hướng về ***g ngực thi thể Nam Cung Ngưng đâm tới!

“Không được!” Lạc Thanh Dung bổ nhào đến như thể phát điên, “Huynh không được thương tổn y!”

Tay áo dài của Hư Tịch đại sư nổi gió, bắn một viên phật châu “đanh” một tiếng trấn ngay giữa trận pháp, tầng tầng tia sáng trối quanh Nam Cung Ngưng như hoa rơi mà nhẹ nhàng cõi bỏ. Trường kiếm trong tay Tô Mộ Tình cũng theo trận pháp triệt thoái mà cũng mất đi kiếm quang. Mọi người tập trung nhìn vào, nguyên lai chỉ là một cảnh liêu.

Lạc Thanh Dung đã gục xuống bên giường, cả người bao bọc lấy phía trước Nam Cung Ngưng, hai mắt nhắm nhắm nhìn thứ trong tay hắn.

“Thủ thuật che mắt mà thôi, đã khiến Lạc cô nương sợ hãi.” Tô Mộ Tình vút cảnh liêu kia đi, nhìn nàng cười mỉm: “Bây giờ, có khả dĩ giải khai được tính trên người huynh đệ ngốc của ta không?”

Lạc Thanh Dung như bị sét đánh, ngây người một lát, mấp máy môi nói: “Huynh làm sao nhìn ra được?”

Tô Mộ Tình chậm rãi nói: “Nàng chưa bao giờ gặp qua Mặc Nhan, cho nên có giả trang giống Nam Cung Ngưng đi nữa, hôm qua vừa thấy y không thể nhận ra, đã lộ đủ nội tình.”

Mặc Nhan nhìn Lạc Thanh Dung một cái, nhớ lại ngày hôm qua gặp gỡ nàng đã chần chừ, bèn lặng lẽ gạt đầu.

“Nam Cung dĩ nhiên đã nói với nàng rất nhiều chuyện liên quan đến ta, nhưng y sẽ không nói cho nàng biết quan hệ giữa ta và Mặc Nhan.” Tô Mộ Tình kéo mặc Nhan lại gần, nói: “Mặc Nhan chưa bao giờ gọi ‘Tô đại ca’, y cũng không phải bằng hữu của ta, y — là ái nhân của ta.”

Như thể một tảng đá lớn nổ tung khiến tầng trời dậy sóng, không chỉ có Lạc Vân Thiên thốt lên sững sốt, ngay cả Hư Tịch đại sư vốn thờ ơ lạnh lẽo cũng không nhịn được mà cau mày. Lạc Thanh Dung thẳng thốt nhìn hần, lệ ứa đầy gương mặt, nước nỡ nói: “Huynh khả dĩ nói cho người khác biết, y là ái nhân của huynh. Còn ta, ngay cả len lén nhìn chàng cũng không được.” Ánh mắt si mê quay lại hướng về Nam Cung Ngưng, dịu mềm như cỏ mà cầm lấy bàn tay vô tri vô giác của người kia, “Cha vẫn muốn đem ta gả cho Tô lâu chủ, ngay cả chàng cũng bảo rằng hần có thể khiến ta hạnh phúc. Nam Cung, ta đã chán ghét bị chàng đối xử vô tình như thế...”

Lời đang nói ra đã tan biến trong trận trận thổn thức, Lạc Thanh Dung gục xuống bên giường, ứ nghẹn mà khóc. Cả phòng vắng lặng như tờ, không ai dám lên tiếng. Hồi lâu, Lạc Vân Thiên run giọng hỏi: “Dung nhi, người con thích, nguyên lai là Nam Cung sao?”

Lạc Thanh Dung khóc đến nỗi không nói nên lời. Tô Mộ Tình tiến lên một bước, cao giọng nói: “Lạc lão trang chủ, lệnh ái nếu đã có lòng tương hợp, ngài hà tất phải làm khó nàng? Không bằng thành toàn một đôi hữu tình, cũng xem như lễ mừng thọ thần, đã hỉ càng thêm hỉ.”

Lạc Vân Thiên hần thẳng thốt không ít, lùi về sau mấy bước, ngồi phịch xuống cạnh bàn, lẩm bẩm: “Dung nhi... cha thăm nghĩ chọn cho con điều tốt nhất... nhưng không nghĩ tới đã bức con thành như vậy...”

Mặc Nhan mũi có chút cay cay, đồng thời cũng vì dừng khí của Lạc Thanh Dung mà cảm động — một tiểu thư khuê các, cầm y ngọc thực, nuông chiều từ bé, lại có thể cực cả danh tiết cùng thể diện của mình, giả dạng làm một người bị quỷ hồn nam nhân xâm nhập. Trước nhất là khiến bọn nam nhân khắp thiên hạ chùn bước, thứ hai buộc người trong lòng nàng khi tỉnh lại phải cưới nàng. Bằng một nữ lưu mềm yếu như nàng, phá phủ trăm chu như thế, chẳng phải cần nhiều dũng khí cùng quyết tâm lắm sao?

[45: Phá phủ trăm chu: đập nổi, chìm thuyền. Tách từ việc Hạng Vũ đem quân đánh Cự Lộc. Sang sông rồi thì chìm hết thuyền, đập vỡ hết nổi niêu để quân sĩ thấy không còn đường lùi mà quyết đánh đến cùng. Ở đây, ý nói đến ý chí sắt đá kiên cường của Lạc Thanh Dung.]

Y lặng lẽ vươn người sang kề vào tai Tô Mộ Tình, khẽ nói: “Lạc tiểu thư thật lợi hại.”

Tô Mộ Tình gật đầu, đúng thế, yêu thương đậm sâu, liễu kinh bất kỳ, tựa như tiểu Mặc Nhan của hần, khiến người khâm phục.

Lạc Vân Thiên rốt cuộc đúng là nuông chiều nhi nữ. Dẫu đối mặt sự tình hoang đường như thế cũng không đành lòng hơn là trách móc, thấy nữ nhi khóc đến thương tâm, thực sự không nỡ mà rắn mặt giáo huấn nàng. Tô Mộ Tình trông sắc mặt mà nói, tiến lên thi lễ: “Có thể lọt vào mắt xanh của lệnh ái, thật là phúc của Nam Cung huynh đệ, vẫn bối hôm nay cả gan, thay mặt Nam Cung huynh đệ hướng về Lạc lão trang chủ cầu hôn.”

Lạc Vân Thiên còn đang chần chừ, Lạc Thanh Dung ngẩng lên, hai mắt đầm lệ, dịu dàng gọi: “Cha—”

Nước mắt nhi nữ đau xé tâm can, Lạc Vân Thiên lập tức mềm giọng, than thở: “Cha đành đáp ứng con, nhanh cho y uống giải được đi.”

Tô Mộ Tình mãn nguyện gật đầu, đánh mắt sang Nam Cung Ngưng hãy còn đang chết giả — Tuy phương pháp có cực đoan, bất quá tin rằng khi y tỉnh lại nhất định sẽ kinh hãi — đương nhiên với tính cách của Lạc Thanh Dung, Lạc lão đầu một ngày còn chưa đáp ứng, Nam Cung còn phải một ngày nữa hôn mê trên giường. Huynh đệ, cũng vì tốt cho người, không cần cảm kích ta.

Giải quyết xong đại sự chung thân của hảo hữu, tâm tình Tô Mộ Tình tốt lên. Mặc Nhan cũng theo đó mà vui vẻ trở lại. Sợ hãi ban đầu đã tan biến đâu đó trên chín tầng mây, vừa quay sang thấy Hư Tịch đại sư còn án định trước trận pháp, liền nhẹ nhàng nói: “Đại sư, Nam Cung đại ca nếu còn sống, trận pháp có thể triệt được hay không?”

Hư Tịch chậm rãi xoay người lại, khuôn mặt rắn rỏi lạnh lùng không hề vì không khí vui vẻ chan hòa trước mặt mà mềm đi, lắc đầu nói: “Không thể triệt.”

Gì cơ? Mặc Nhan không để ý nhãn thần cảnh báo của Tô Mộ Tình, hiếu kỳ hỏi: “Nếu không cần thu hồn Nam Cung đại ca, vậy thì còn dùng vào việc gì?”

“Ta tất nhiên không phải vì thu hồn hắc.” Hư Tịch đột ngột bật cười, phật châu như thiểm điện mà bắn sang y. “Ta là vì thu phục ngươi! Nghiệt chương! Chịu chết đi!”

“Mặc Nhan!” Tô Mộ Tình không nghĩ đến sẽ phát sinh biến cố như thế, kinh hãi một tay đem Mặc Nhan bảo vệ trong lòng. Thế nhưng chùm tia sáng kia như thể có sự sống, bạo liệt mà đả hắc văng ra, đem Mặc Nhan sít sao trói lại, ném vào giữa trận pháp.

“Mộ Tình...” Mặc Nhan kiệt sức vùng vẫy, lại bị trói càng thêm chặt, toàn bộ trận thuật bắt đầu ào ạt rung động, múa xoay tứ tán như rắn. Tô Mộ Tình trong lòng đau như bị bỏng, tay cầm chuỗi kiếm, dần lên nói: “Buông y ra, bằng không đừng trách tại hạ vô lễ!”

Hư Tịch mặt lạnh như nước, nói: “Yêu nghiệt như vậy, mị hoặc phạm nhân, tác loạn thế gian. Lão nạp thu phục y vốn là thiên kinh địa nghĩa.”

“Ngươi!” Tô Mộ Tình sớm đã mắng lão ngàn vạn lần là lừa ngốc, ngưng lại nhẫn nhục mà nói: “Y không hại người, ta muốn giữ y, không cần đại sư xen vào chuyện người khác.”

Lão hòa thượng kia hãy còn lắc đầu: “Thiện tai! Thiện tai! Thích chủ lại cố chấp đến vậy! Đã hiểu được đạo của người và của súc sinh, há có thể làm trái thiên luân?”

Tô Mộ Tình cười lạnh một tiếng, thanh Trường Tiêu kiếm lăm lẹ tuốt ra khỏi vỏ, nhắm vào Hư Tịch mà đâm tới — nói lý không được, không bằng trực tiếp động thủ.

“Tô hiền diệt!” Lạc Vân Thiên bật kiếm đỡ lấy, quát to: “Không thể vô lễ với đại sư!”

“A di đà phật!” Một tiếng phật hiệu niệm xong, Hư Tịch tránh được một kiếm, nhưng trận pháp kia lại thêm tuôn trào mãnh liệt. Mặc Nhan hoàn toàn bị giam trong trận, rũ người trên đất, miễn cưỡng cử động thân thể, kêu lên: “Mộ Tình, không nên giết ông ấy!”

“Trận pháp chỉ có lão nạp giải được, thích chủ nếu khiến lão nạp bị thương, yêu nghiệt trong trận hắc là chết không nghi ngờ gì nữa!” Hư Tịch lùi lại nửa bước, điềm nhiên nói.

Tô Mộ Tình toàn thân run rẩy, gắng sức nén lửa giận xuống, khàn giọng nói: “Đại sư, y từ khi quen biết ta đến nay, chưa bao giờ thương nhân hại nhân, thỉnh đại sư rộng lượng nương tay, Tô Mộ Tình ở đây tạ ơn người.”

Hư Tịch mặt mày cau lại, hoàn toàn mặc kệ, miệng bắt đầu thì thầm niệm chú, trận pháp theo tiếng mà chuyển động. Vài tia sáng đâm xuyên qua cơ thể Mặc Nhan, máu tươi khỏa miệng nhỏ xuống. Lạc Thanh Dung sớm đã bị dọa đến choáng váng. Lạc Vân Thiên cũng đứng im tại chỗ, không biết làm sao cho phải. Tô Mộ Tình chỉ cảm thấy đau lòng muốn chết, chỉ hận không thể đem thân ra che chở. Nhưng Mặc Nhan đã ngăn lên, thần sắc đau buồn mà nói: “Đại sư, cho phép ta một lời... Ta vốn là mèo hoang trên núi Đoạn Nguyệt, sáu năm trước được Tô Mộ Tình cứu... Ta vào thế gian, tuyệt không có ý hại người... chỉ vì... có thể ở bên cạnh huynh ấy... Mộ Tình cùng ta lưỡng tình tương duyệt.... Huynh ấy muốn ta sống... ta tuyệt đối không thể chết. Đại sư, ngay cả ta có chút pháp lực, cũng đã phá giới.... Nhiều lắm, bất quá cũng chỉ có sáu bảy mươi năm thọ hạn... Thỉnh đại sư ngoại lệ khai ân, lưu ta trên đời này cùng huynh ấy thêm vài thập niên nữa...”

Trên mặt Hư Tịch nhìn không ra biểu tình, nhưng ngừng chú lại, trận pháp đã hòa hoãn một ít, nhưng lại trói Mặc Nhan sít sao chặt chẽ.

Mặc Nhan quỳ trên mặt đất, lễ ứa đầy gương mặt cầu xin: “Đại sư! Ta tu luyện thành người, không cầu mong được liệt tiên ban... tình nguyện gánh lấy sinh lão bệnh tử nhân gian, chỉ vì có thể bầu bạn cùng huynh ấy trọn đời... Nếu huynh ấy chết, ta tuyệt không sống một mình! Ta chỉ mong vài mươi năm ngắn ngủi, thậm chí cùng huynh ấy mà thôi... Cầu đại sư tha ta một mạng! “

Tô Mộ Tình trong ngực huyết khí dâng tràn, nhưng thân thể lại cứng đến rét run. Cơ sở hắc chưa từng có tràn ngập khắp cõi lòng. Trừng mắt lên nhìn người yêu dấu chịu khổ là tư vị ra sao? Dịch thể đáng chết

bất tri bất giác mà chảy xuống bên má, hấn nhắm mắt lại, thấp giọng thì thầm: “Mặc Nhan, Mặc Nhan, nếu người chết, ta cũng tuyệt đối không sống một mình.”

Hư Tịch lắc đầu, nói: “Thí chủ hà tất chấp mê bất ngộ? Nếu hiểu khổ ải vô biên, quay đầu là bờ vậy.”

Tô Mộ Tình nhìn vào đôi mắt ầng lệ của Mặc Nhan, nói: “Tình thâm nghĩa trọng, chỉ có đem thân này ra đáp đền.”

Dứt lời, trở tay một kiếm, đâm vào ngực mình!

“Hiền diệt không được!” Lạc Vân Thiên một kiếm cản lại. Lạc Thanh Dung hoa dung thất sắc, tiến lên nắm lấy tăng bào Hư Tịch, lệ rơi như mưa, đau xót mà nói: “Đại sư minh giám! Nam Cung mấy lần có đề cập với ta về Mặc Nhan công tử, bảo y ôn nhu quan hoài, cũng không cùng người làm việc ác, hôm nay lại thấy y yêu thương Tô lâu chủ sâu đậm. Đại sư có thể thành toàn cho ta cùng Nam Cung, vì sao lại bức bọn họ phải đau khổ? Ngàn sai vạn sai, đều sai ở chỗ ta không nên giả trang Nam Cung, bằng không họ cũng không liên lụy như thế... Đại sư nếu có ý muốn trừ khử Mặc Nhan công tử, Lạc Thanh Dung chỉ có thể dùng cái chết tạ tội!”

“Dung nhi!” Lạc lão trang chủ xem ái nữ như tính mạng cũng nhịn không được mà lên tiếng khẩn cầu: “Đại sư nghĩ lại! Trừ yêu hay không là chuyện nhỏ, chớ để bản ý cứu người của đại sư biến thành kết cục khiến người thương tổn a!”

Hư Tịch lùi về sau một bước, trầm ngâm chốc lát, đột nhiên giương tay lên, một đạo bạch quang hướng về Mặc Nhan quét tới, tung thẳng vào trán Mặc Nhan. Tô Mộ Tình sợ hãi Mặc Nhan phải chịu khổ thêm lần nữa, tránh Lạc Vân Thiên ra lao đến, đã thấy bạch quang lướt qua, trận pháp dần dần tan biến. Chùm tia đỏ thẫm quán lấy Mặc Nhan cũng đã nhạt đi rất nhiều. Hồi lâu sau, Hư Tịch vung tay áo thu lại trận pháp, than thở: “Mà thôi, mà thôi, là duyên hay nghiệt, các người tự mà hiểu lấy.”

Mặc Nhan mừng rỡ, nói một tiếng: “Đa tạ đại sư” rồi gắng gượng không được nữa. Tô Mộ Tình lao vút qua, đem y ôm siết vào lòng, luôn miệng gào thét: “Mặc Nhan... Mặc Nhan...”

“Mộ Tình... ta yêu huynh”. Vài thanh âm nghe không còn rõ, rồi Mặc Nhan bất tỉnh trong lòng hắn.

~Lạc Huyền Sơn Trang đã sớm bỏ qua vận xui khi trước, bắt đầu đại yến tân khách. Mười sáu tháng Tư, thọ thần Trang chủ. Mười tám tháng Tư, nhị nữ gả chồng.

Mặc Nhan tu dưỡng vài ngày đã khôi phục nguyên khí. Ngày Lạc Thanh Dung xuất giá, Tô Mộ Tình cùng y sưởi nắng trong sân, tiện thể chúc mừng tân lang.

Nam Cung là kẻ hạnh phúc nhất, lẽ ra thời gian phải làm chủ bận đến tối mày tối mặt, y hãy còn ngủ say như người chết, vừa chớm tỉnh lại không chỉ có vận sự đã chuẩn bị xong xuôi, còn kinh hỉ phát hiện mỹ nhân mà chính mình chỉ dám lưu lễ chứ không lưu tình sắp sửa bước vào dòng họ Nam Cung, lòng đắc ý, không khỏi bộ dạng phần chấn, đối với Tô Mộ Tình cảm khái không thôi —

“Ta thực nghĩ không ra, nàng nhu nhược như thế, một nữ tử hiểu sách hiểu lễ, lại nghĩ ra chủ ý điên cuồng như vậy. Mộ Tình, huynh ngắm xem, chưa nói đến khiến nàng chịu chỉ trích nhiều như vậy, chỉ việc làm ra cử chỉ thô cứng của nam nhân cũng khiến nàng phải chịu đựng đủ rồi.”

Tô Mộ Tình thực sự rất lười nghe, chỉ lo chọn mấy món điểm tâm Mặc Nhan thích nhất cho y, dịu dàng nói: “Đầu có choáng váng hay không? Nếu váng đầu chúng ta đến lương đình.”

Nam Cung Ngưng bị gạt ra một bên le lưỡi, thật buồn nôn khiếp.

Mặc Nhan có chút xấu hổ, nhỏ giọng nói: “Ta không sao, Mộ Tình huynh đừng lo.”

Nam Cung Ngưng lại muốn trêu y, nói: “Mặc Nhan, dấu vết trên trán là xảy ra chuyện gì? Tình ca ca nhà người gõ mà ra sao?”

Tô Mộ Tình tàn nhẫn liếc mắt trừng y, ôm lấy thất lưng Mặc Nhan, khó chịu nói: “Nam Cung Ngưng, người bị đánh chưa đủ!”

Trên trán Mặc Nhan có một hồng ấn lớn hơn hạt gạo, so với màu da sáng chỉ hơi sẫm một chút, nếu không nhìn kỹ hầu như sẽ không thấy được. Ấy là chỗ hôm kia Hư Tịch dùng một đạo bạch quang thâm nhập, về sau lưu lại dấu vết như thế.

Mặc Nhan vỗ vỗ trán, không đồng ý mà nói: “Cái này, có thể đem yêu lực của ta kèm chế đến mức chỉ có thể duy trì hình người. Hư Tịch đại sư sợ ta yêu lực quá mạnh sẽ đến gây họa nhân gian mà thôi.”

Vô phương, dù sao y chỉ cần có thể biến thành người mà ở bên cạnh Tô Mộ Tình là tốt rồi, cũng chẳng cầu mong gì nữa.

Nam Cung Ngưng không khỏi ngáp ngừng: “Ta hôm nay mới biết được người chính là một tiểu hắc miêu. Mộ Tình, giấu ta lâu như vậy, không phải bằng hữu mà.”

Đó là vì người quá chậm hiểu, Tô Mộ Tình cùng Mặc Nhan liếc mắt nhìn nhau, mười phần ăn ý.

Ngồi một lúc, giờ lành đã điểm. Nam Cung Ngưng bị hỉ nương gọi vào thay lễ phục. Trong khách viện chỉ còn lại hai người bọn họ, dần dần tựa vào nhau. Mặc Nhan đột nhiên vùi mặt vào lòng Tô Mộ Tình, im ắng mỉm cười.

~Phế cáo, hoàn~

13. Chương 13: Pn3 Bổ Khuyết (phiên Ngoại Có Thể Khiến Người Sắc Máu)

Nếu Hư Tịch đại sư đem Mặc Nhan nhốt lại, sẽ nhốt bên trong cái gì đây?

Phương án khả thi thứ nhất: nhốt trong một quả trứng, sau đó để Tô tiểu công mỗi một ngày đêm đều ở bên trên ấp trứng, ấp trứng, đến khi Mặc Nhan bảo bảo phá trứng chui ra...

Phương án khả thi thứ hai: nhốt trong một cái mõ, sau đó để Tô tiểu công mỗi ngày gõ gõ, đến khi Mặc Nhan bảo bảo... Thôi quên đi, vốn đã ngốc, gõ nữa càng ngốc hơn.

Phương án khả thi thứ ba: nhốt trong ổ chăn của Tô tiểu công.... Ấy, vậy không cần phiên lão hòa thượng nữa, Tô tiểu công tự giải quyết là xong.

Túy Nhan Hồng

~Toàn văn hoàn

~Tháng 7, 2010

Quỳnh Như. Sau ba tuần đầy hân hoan và mãn nguyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tuy-nhan-hong>